

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

အိမ်

မယ်ခိုင်
အိမ် (အပိုင်း ၁)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၆ ခုနှစ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး	- ၁၅၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	- ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅ • ၈၃

မယ်ခိုင်

အိမ်/ မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ : ၂၀၁၆ ။

၂၉၆ - စာ : ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အိမ်

မယ်ခိုင်

စိန်

ရင်ခုန်သံကို မမေ့ခဲ့ပါဘူး၊
အချစ်သီချင်းကိုလည်း ငါ့တတ်ပြီ၊
အကြင်နာတွေကိုလည်း မမေ့ခဲ့ပါဘူး၊
အချစ်ကဗျာတွေကို ငါရေးတတ်ပြီ၊
တတ်လမ်းကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဥတတ်တာ
မင်းအသံလေးတွေကြားယောင်လိုပါ၊
လွမ်းချင်းကျူးရင်း ငိုနေတတ်တာ
ရင်ခုန်သံကို သတိပြုမိလိုပါ၊
ဪ...
ငါ့အချစ်တွေက
သူခိုးကြီးညွှန်အတူ မင်းခိုးယူသွားတာ
ကြာခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၁)

မဟူရာအမှောင်ထုကို လေညင်သည် အံ့တု၍ တိုက်ခတ်နေလေသည်။ မှိတ်တုတ်လက်နေသော ကြယ်အစုအဝေးသည်လည်း လမင်းကို စိန်ခေါ်၍နေလေ၏။ လမင်းနှင့်ကြယ်စုတို့တိုက်ပွဲသည် တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် မဟူရာက ပို၍ ခြောက်ကပ်သလို ခံစားရသည်။

တဖြောက်ဖြောက်ကြွနေသော ကြယ်မှုန်ကြယ်မွှားများသည် ည၏ နိမိတ်ကို ထင်ရှားစေသည့်အလား မြေပြင်ပေါ် ရောက်မလာမီ လေထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဒီနေ့ညလည်း ကြယ်ဟောင်းတစ်ပွင့် ကြွေလေ့ရှိသည်။

ခမ်းနားသော ခြံကျယ်ကြီးထဲ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသူတစ်ဦး။ ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ခေါင်းစခြေဆုံး ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားဟူ၍ မသိကွဲလှပေ။

“ကလစ်”

ခမ်းနားသော ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးကို အလွယ်တကူဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ကြောင်တစ်ကောင်နယ် လှစ်ခနဲ ခုန်ဝင်သွား၏။

ခြံထောင့်စွန်းတွင် ငိုက်ခြည်းနေသော ခြံစောင့်လည်းရှိသလို၊ ဟိုမှဒီသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသူ အစောင့်နှစ်ဦးလည်းရှိ၏။

ပြီးနောက် ပန်းရံအောက်တွင် အမဲရိုးကိုက်နေသော ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိ၏။

“ရှပ် ရှပ်”

ပေါ့ပါးသောခြေဖဝါးသည် ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလိုက်သည်ဟု မထင်ရဘဲ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြေးပြီး လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ခမ်းနားသော ကျွန်းလှေကားကြီး၏အဆုံးတွင် လမ်းသုံးခွက် တွေ့ရလေ၏။ ပထမလမ်းကို ချိုးဝင်ပါက ကျယ်ပြန့်သော ရေကူးကန်ဆီ ရောက်လိမ့်မည်။ ဒုတိယလမ်းကို ချိုးဝင်ပါက မျက်စိမှားရလောက်သည့် ပုံစံတူ အခန်းငယ်များဆီ ရောက်လိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်

ချွေးချယ်လိုက်သော လမ်းမှာ တတိယလမ်းဖြစ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သာယာသော ကတ္တီပီနီအခင်းအတိုင်း ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာလျှောက်ပြီး ကိန္နရီရုပ်တံခါးရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လေသည်။

ပြီးနောက် တောင်မြောက်ဝဲယာကို လှစ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ တံခါးလက်တံကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

တံခါးသည် အသံမမြည်ဘဲ လျော့ခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

ပထမဆုံး သတိပြုမိလိုက်သည်က ဝါကျင်ကျင် ညအိပ်မီးဖြစ်သည်။ ဒုတိယသတိပြုလိုက်သည့်က သင်းပျံသော ရနံ့။ သို့သော် ထိုစဉ်းစိမ်တွေကို အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ခံစားချင်ပုံမရပေ။

ခါးပတ်ကြိုးမှ အရာတစ်ခုကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်သည်။ ညအိပ်မီးရောင်အောက်တွင် အသွားခြောက်လက်မခန့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် ဝင်းခနဲလက်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် ထိုဓားမြှောင်သည် အိပ်ပျော်နေသူ၏လည်မျိုဆီသို့ ...

“ဟင် ... မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မရဏမင်းလွှတ်လိုက်တဲ့ သေမင်းစာမန်”

ပြန်ဖြေသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သားလှသည်။

“မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့အသက်”

အိမ်ရာမှလွန်ခဲ့လားလို့လည်း အသားတဆတ်ဆတ် တုန်သွားလေသည်။ အေးစိမ့်သော အဲကွန်းခန်းကြီးထဲ ဇောချွေးများ ပြန်စပြုလာ၏။

“ဒါ... ငါ့ပိုင်နက်နော်၊ ငါ အော်လိုက်ရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ”

“ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားလည်ပင်းက သွေးတွေ ဒီခင်းပြင်မှာ ရဲသွားမှာပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ရန်လာရှာတာလဲ”

အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ ခုတင်ပေါ်မှ လူကို ထရပ်ဟု အသံတိတ်ပြောလေသည်။

ထိုလူကလည်း ဓားသွား၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် တုန်ယင်စွာ ထရပ်၏။ ပြီးနောက် ဓားသွား၏အလိုကျအတိုင်း ကုလားထိုင်အပေါ် ထိုင်ရပြန်သည်။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ကြောက်လှချည်လား ဦးနော်မာရဲ့”

“မင်း ဒီအိမ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ”

“သေမင်းတမန်အတွက် ဘယ်တံခါးကမှ သော့ခတ်မထားဘူး”

“ဘာကြောင့် ငါ့ကို သတ်ချင်တာလဲ၊ ငါ မင်းကို မသိဘူး”

“အဏ္ဏဝါကိုတော့ သိမှာပါ”

“အဏ္ဏဝါ... ဟုတ်လား”

ဦးနော်မာ၏ နဖူးမှချွေးစေးများသည် လည်းပင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ စီးကျစပြုလာသည်။ အဏ္ဏဝါဆိုသောနာမည်တစ်လုံးသည် ဦးနော်မာသေဖို့ လုံလောက်သွားပြီလား။

“ဟို မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိန်းထောင်နှစ်ရာကျော်တန် ဝိန်တွေရှိတယ်။ ငွေသားက လောလောဆယ် သိန်းငါးရာလောက်ရှိမယ်၊ ဒါထက် ပိုလိုချင်ရင်လည်း ပေးနိုင်ပါတယ်။ ငါ့ပိုင်တဲ့မြေတွေထဲက ဘယ်အကွက်ကို လိုချင်လဲ၊ လက်ညှိုးထိုးလိုက်... ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဖြစ်စေရမယ်”

“ငါ့အသက်ကိုတော့ မယူနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အပေးအယူကို သဘောတူရင် ရဲတွေနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေရဘူးလို့ ငါ အာမခံတယ်”

“ခင်ဗျားအသက်က သိန်းထောင်ခုနစ်ရာပဲ တန်သလား”

ဟုဆိုကာ ပါးပြင်ပေါ် ဓားရာပေးလိုက်၏။

အားဟူသော စူးစူးငါးငါးအော်သံ ထွက်မလာခင်မှာပင် အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

သွေးများသည် ရဲခနဲ စီးကျလာလေသည်။

ဦးနော်မာသည် အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့

သော မျက်လုံးများနှင့် အသံနားခံနေလေ၏။ သွေးတွေ ဖြာကျနေသော ဦးနှောက်မာဏိအသားမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးနှောက်မာအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လာပြီး ခေါင်းစွပ်အမည်းကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ဦးနှောက်မာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ပြီးနောက် အားတက်သွားဟန်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မထူးတော့ပါဘူးဆိုသော စိတ်လျော့မှုများလည်း ယှက်သန်း၍ နေလေသည်။

“ရှု”

ပါးစပ်မှ အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာမည်တစ်လုံးကို အဆောတလျင် ရေရွတ်လေသည်။

“ခင်ဗျားကြီးရဲ့အသက်ကိုဖြေယူမယ့် သေမင်းရဲ့မျက်နှာကိုတော့ မြင်သွားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှု ဦး ဦးကို ချမ်းသာပေးပါကွာ၊ ဘာလို့ ဦးကို မင်းသတ်ချင်တာလဲ။ အဏ္ဏဝါနဲ့မင်းက ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ရှု”

“ခင်ဗျားကြီးကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း သေခါနီး ခင်ဗျားကြီးလိုပဲ ကြောက်နေလိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ဦးကို”

“တစ်သက်တစ်ကျွန်းနဲ့ ကြီးမိန့်တွေကို ခင်ဗျားကြီး ရှောင်လွှဲလာတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ခင်ဗျားက ဒီလောကထဲ အသက်ဆိုင်ဖို့မတန်တော့ဘူး”

“ရှုရယ် ... ဦးလေ ... ဦး ... မင်းလေးကို”

ကြွက်ကိုချောင်းနေသောကြောင်ပါးကြီးနှင့် တူသည်။ ဦးနှောက်မာ၏စိတ်ကူးသည် တစ်တောင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသော ခလုတ်နီနီကို နှိပ်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုခလုတ်ကို ဦးနှောက်မာ နှိပ်လိုက်ပါက တစ်အိမ်လုံး အချက်ပြမီးလေး ဆူညံသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဦးနှောက်မာ၏ စိတ်ကို မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ရှု မြင်လိုက်၍ထင်သည်။ လှမ်းလိုက်သော ဦးနှောက်မာ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဝတ္တန်ဝက်အတွင်း ငါးမွှမ်းသလို ဓားရာပေးလိုက်၏။ စုစုပေါင်း သုံးချက်။

ပြီးနောက် ... ဦးနှောက်မာကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ထိုင်စေသည်။ ပြီးနောက် ... ဦးနှောက်မာ၏ဝိုးသာညာအိပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဖြိုလိုက်၏။

ကိုယ်လုံးတည်းဖြစ်သွားသော ဦးနှောက်မာမှာ ရှက်ရ ကြောက်ရမည်ကိုပင် သတိရတော့မည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

ရှုသည် ဦးနှောက်မာ၏ညာအိပ်ဝတ်စုံဖြင့်ပင် ဦးနှောက်မာ၏

တစ်ကိုယ်လုံးကို တုတ်ချည်လိုက်၏။

ဦးနော်မာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ရှုလက်ထဲတွင် မောပန်းနေသော ဘောလုံးတစ်လုံးနယ်။

“သတ်လိုက်ပါတော့လို့ပြောတဲ့အချိန်ထိ ဒုက္ခခံလိုက်ဦးပေါ့”

အေးအေးလူလူဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှ ရေဘူးကို ဆွဲယူပြီး မော့ချလေသည်။

“ရှုရယ် ... ဦး မင်းအပေါ် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ”

ထိုအသံကို ရှု မုန်းသည်။ ကြားလည်း မကြားချင်ပေ။ ဆက်ကြားရလျှင်လည်း အန်ချင်စိတ် ဖြစ်လာရုံမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် အီးယားဖုန်းကိုထုတ်ကာ နားကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် တစ်ချပ်ချပ်မြည်နေသော နာရီလက်တံကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ထပ်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပါဦးမည်။ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုပါက။

အခန်း (၂) .

နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာများနှင့် အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်များတွင် သူဌေးကြီးဦးနော်မာ နာရေးသတင်းများ နေရာယူနေလေသည်။

ဆေးရုံများ၊ ရုံးခန်းများနှင့် ရပ်ကွက်ဈေးပါမကျန် ဦးနော်မာ သေဆုံးသည့်သတင်းက လူထုကြား ဟစ်ဖြစ်နေတော့၏။ မနေ့တစ်နေ့ကထိ တိဗီမင်းသားကြီးဖြစ်နေသေးသော ဦးနော်မာသည် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသဖြင့် အချို့က အသတ်ခံရတယ်ဟု ထင်ကြေးပေးကြသလို အချို့က နှလုံးရောဂါကြောင့် ဆုံးပါးရတယ်ဟု ဆိုကြသည်။

အချို့က ဦးနော်မာ သေဆုံးခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြသလို အချို့က ဝမ်းသာကြသည်။

“သေပါစေ၊ သေသင့်တာ ကြာပြီရော။ ဒေါင်းယောင်ဆောင် တဲ့ကဦး”

“သိုးရေခြုံတဲ့ ဝံပုလွေကြီး”

“အပြင်ပန်းကသာ ရေမွှေးဖြန်းထားပေမယ့် အတွင်းထဲက မိုးစားလောက်ကိုက်”

အစရှိသဖြင့် ဦးနော်မာကို ဂုဏ်တင်နေသူများလည်း ရှိကြ ၏။

“အမယ်လေး... ဝမ်းသာတာ။ လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုလည်း လုပ်ကြံသွားတဲ့လူကြီး ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေတော်”

“ဟယ်... သူသေသွားတော့ သူ့လုပ်ငန်းတွေ ဘယ်သူဦးစီး မလဲ။ သူ့ကုမ္ပဏီကြီးတော့ ဝန်ထမ်းပေါင်း သုံးထောင်ကျော်လောက် ထမင်းကျွေးထားနိုင်တယ်”

“သူ ထမင်းကျွေးတာက သုံးထောင်ကျော်လောက်။ မဝရ စာ စားရတာ။ သူ ဒုက္ခပေးလို့ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ လူပေါင်းသန်းချီနေပြီ သေပါစေ”

ဈေးသူဈေးသားနှင့် ဆင်းရဲသားပြည်သူများက ဝမ်းသာခြင်း ရှိကြသော်လည်း ထွက်သမျှသော နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၏ နောက်ကျောတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများ စာလုံးမည်းကြီးနှင့် ပြည့် နက်၍ နေလေသည်။

မိသားစုနှင့်ထပ်တူ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ကောင်းရာ ဆုတော်လားစေလိုခြင်း အစရှိသဖြင့် ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆုတောင်း ဆေးကြလေသည်။ ရင်ထဲကလာတဲ့ ဆုတောင်းခြင်းလား။ လူမှုရေး အရပေးတဲ့ဆုတောင်းခြင်းလားဆိုတာ ကာယကံရှင်မှလွဲ၍ အခြားလူ တ မသိနိုင်ပါ။

လူကြီးတွေ နှုတ်ဖျား ရေပန်းစားနေသော ဦးနော်မာ၏ သေဆုံးမှုသည် ကလေးများပါးစပ်ဖျားဆီသို့ပင် တောမီးပမာ ကူးစက် ခဲ့သွားလေ၏။ စာသင်ခန်းထဲတွင် ဦးနော်မာ၏ သေဆုံးမှုအကြောင်း ကလေးများက ပိုင်းဖွဲ့၍ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“အံ့မာ... တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲကလို မိုးနတ်မင်း အဆတ်တာပဲနေမှာ”

“ဒါက တရုတ်သိုင်းကားမှ မဟုတ်တာ။ တကယ့်အဖြစ် အပျက်။ ငါ့အဖေပြောတာတော့ အသတ်ခံရတယ်ဆိုလားပဲ”

“သေချာတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ဦးနော်မာက နှလုံးရောဂါရှိတယ်တဲ့။ အသတ်ခံရတယ်ဆိုရင် အွန်လိုင်း မှာ အသေကောင်ပုံတွေ တက်လာမှာပေါ့”

“ဒါက အတွင်းရေးဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွ။ လူသတ်သမားက နားမက်တော်ကိုတောင် ဖြတ်သွားတယ်လို့ ပြောတာနော်။ သတင်းက အတိအကျ”

“ဘယ်သူ့မြင်လို့လဲ”

“ခြံစောင့် မြင်တာပေါ့ကွ။ ငါ့အဖေက ဦးနှော်မာရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာ။ ခြံစောင့်နဲ့သိပ်ခင်တာ”

“ဒီကောင် ဟာသတွေ သိပ်ပြောတတ်တယ်”

ဟု ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့်ကလေးကို ငါးယောက်ခန့်က အုပ်စုလိုက်လှောင်ပြောင်ကြလေသောအခါ အမှန်ကိုဆိုသောကလေးသည် လှောင်ပြောင်ကြသူများ၏အလယ်တွင် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်။

“ဆရာလာပြီ”

ဟု ကျောင်သူတစ်ဦးက အသံစူးစူးဖြင့် သတိပေးလိုက်သောအခါ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကျောပေးထိုင်နေသူများ၊ ဘေးတစ်စောင်းကြည့်နေသူများ၊ ခုံပေးမှောက်အိပ်နေသူများက အနေအထားကို ပြင်လိုက်ကြပြီး မတ်တတ်တရပ်လေသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

“မင်္ဂလာပါကွယ်”

ဆရာသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် စာသင်ခန်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ရေတစ်ပုလင်းကုန်အောင် သောက်လေသည်။

“ဆရာ ဟိုသတင်းကြားပြီးပြီလား”

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် ဆရာမိုးသားမှောင်က

သူငယ်ချင်လို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုတတ်လေသောကြောင့် ဟစ်ဖြစ်နေသောသတင်းကို ဆရာနှင့်ဆွေးနွေးလိုသောသဘောဖြင့် ကျောင်းသူတစ်ဦးက လှမ်းမေးလေသည်။

“ဦးနှော်မာ သေဆုံးတဲ့သတင်း မဟုတ်လား”

ဆရာသည် တပည့်များထက် ခြေလှမ်းသွက်နေရမည့် သဘောမှာရှိ၍ ခေတ်ကို ဆရာမိုးသားမှောင်က မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသူဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းခန့်က အသတ်ခံရတယ်လို့ ပြောနေတယ် ဆရာ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူး... ငါ့အဖေပြောတာ”

“ကဲ... ဒါဆို မင်းတို့ရော ကောင်းခန့်ပြောသလို အသတ်ခံရတယ်လို့ ထင်သလား”

မိုးသားမှောင်သည် ရံဖန်ရံခါ ကျောင်းသားများနှင့် ထွေရာလေးပါးပြောတတ်သည့်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆရာနှင့်တပည့်က ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိရမည်ဟူသော မူဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူဖြစ်၏။ ကျူရှင်ဆရာဆိုသော်ငြား တပည့်များအပေါ် စေတနာထားသည့် ကျောင်းနေပျော်အောင် ဖန်တီးပေးသည်။ စာတော်စေချင်သည့် စေတနာကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“သားလည်း အသတ်ခံရတယ်လို့ ထင်တယ်”

“သမီးရောပဲ၊ ကောင်းခန့်စကားကို ထောက်ခံတယ်။ ခြေကွေ့

သိမ်းလွန်းလို့ ဦးနော်မာကို သတ်ချင်နေကြတဲ့လူတွေများ အပုံလိုက်ပဲ”

မိုးသားမောင် ပြုံးမိပြန်၏။ ကလေးများသည် ခေတ်နှင့် သတင်းကို မျက်ခြေမပြတ်ရှိနေကြသည်မှာ ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။ ပြီးနောက် သူတို့လေးတွေက ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်လေးတွေ ရှိကြသည်ကိုလည်း ဝမ်းသာမိသည်။ သူများယောင်လို့ ကိုယ်ယောင်မှာထက် ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးကို သူ ပိုလိုလား၍ ထင်မြင်ချက်များကို တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောစေချင်သည်။ ကိုယ့်အမြင် သူ့အမြင်နှင့် ငြင်းခုံကြစေချင်သည်။

“သားတော့ မထင်ဘူး။ မြေသိမ်းခံရပြီး ဆန္ဒပြနေကြတာက ဆင်းရဲသားတွေပဲ။ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်က ဦးနော်မာရဲ့အနီးကို ကပ်ခွင့်တောင် ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးရောဂါကြောင့်ပဲ သေတာ နေမှာ”

“ဟုတ်တယ် ... သားရောပဲ။ ကောင်းခန့်ပြောပုံအရဆိုရင် ဖွားဖက်တော်တောင် မရှိတော့တာပဲ။ အဲဒီပုံက ဘယ်လောက်အွန်လိုင်း တင်ဖို့ကောင်းသလဲ။ အခုက သတင်းမှ တက်မလာတာ။ Like တွေ share တွေ အများကြီးရမယ့်သတင်းပဲ။ သားသာဆို တင်မှာပဲ”

“အဲဒီပုံကို တင်ရဲတင်ကြည့်ပါလား။ အကောင်ပိုင်ရှင်တော့

နဲ့ခန့်မိသွားမှာပေါ့။ ဦးနော်မာက နေပါဝါရှိတယ်”

ကလေးများက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ငြင်းခုံကြလေသော အခါ ပြုံးပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေသော သူက ကလေးများ၏ ထင်မြင်ချက်ကို သုံးသပ်မိလေသည်။

ကလေးအတွေးဆိုသော်ငြား မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဖစ်ပယ်၍ နေပေ။ စောစောကပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဆီအမှုသာ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု ထိုလူသေမှုက ကျူရှင်ခန်းထိပါ ပျံ့နှံ့နေလေသည်။

“ကဲ ကဲ ... အဲဒီအမှုကို ဒီမှာ ခတ္တခဏ ခေါက်ထားမယ်။ စာသင်မယ်။ အချိန်ပိုမှ ဒီအမှုအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးမယ်။ ကဲ ... ကဲ ... စာအုပ်ထုတ်ကြ”

ကလေးများသည် အမှုကို ဆက်ဆွေးနွေးလို၍ စာအုပ်ကို အဆာတာလျှင် ထုတ်ကြလေသည်။ ပြီးနောက် သတ်မှတ်ထားသော ဆင်ခန်းစာပြီးရန် စိတ်ဝင်တစား ရေးမှတ်ကြကုန်သည်။

သူ ကျေနပ်မိ၏။ ဟော ... တစ်ခုသည် ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို မည်မျှလန်းဆန်းစေသလဲဆိုတာ သူ နားလည်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ဆရာအထင်လေးပြောတော့လေ ဆရာ”

ဟု စာသင်ပြီးချိန်က ကောင်ဆန်ကဆိုလျှင် သူက စာအုပ်

များကို သိမ်းဆည်းရင်း -

“ဦးနော်မာက မနေ့ညက သေဆုံးတယ်နော်။ သူက ဆရာတို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထိပ်တန်းသူဌေးတစ်ယောက်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာ”

“ဦးနော်မာ မသေဆုံးခင် တစ်လအလိုမှာ ဦးဖော်ဝင်း ဆုံးတယ်။ ဦးဖော်ဝင်းကို ဆရာတပည့်တွေသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် ထိပ်တန်းသူဌေးမဟုတ်လို့ပဲ”

သူ့စကားသည် ခုတ်နေသောကြောင့် ကလေးများသည် တိတ်၍ နားစွင့်ကြကုန်သည်။ အသက်တောင်ရှူကြရဲ့လား။

“အဲဒီ ဦးဖော်ဝင်းမဆုံးမီ တစ်လလောက်က ဦးမြင့်သိန်း ဆုံးတယ်။ သူတို့လည်း ဆရာတပည့်တွေသိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက အထက်မြန်မာပြည်က သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဆရာ အဲဒီသူဌေးတွေနဲ့ ဦးနော်မာက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

သူက ထိုသို့ဖြေလျှင် ကျောင်းသားများမှာ ပါးစပ်လေးဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားကုန်သည်။ အမှန်က သူသည် ထိုသတင်းကို စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သိလာခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သူငယ်ချင်းများတွင် စာကြမ်းဦးဟုခေါ်သော စုံထောက်ယောင်ယောင် ရှေ့နေယောင်ယောင် လူတစ်ဦးပါ၍ သတင်းစုံစုံ သိရခြင်း

ဖြစ်၏။ ထိုလူသည် တိကျသောလူမို့ ထိုလူနှုတ်ဖျားက သတင်းမှား ညွှက်ရိုး ထုံးစံမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကလေးများအား ခပ်ပိုင်ပိုင် ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ထူးဆန်းတာက ဦးဖော်ဝင်းရော ဦးမြင့်သိန်းပါ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားကြတာပဲ”

“အသတ်ခံရတာလား ဆရာ”

“ကဲ ... ဒီနေ့ သင်ခန်းစာတော့ ဒီလောက်ပဲ။ နောက် ဆရာတစ်ယောက် ရောက်နေပြီ ဆရာထွက်ပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း ကောင်းခန်းရောက်မှ မီးဖျက်ပြန်

ဦး”

“ဆရာ ပြောသွားဦးလေ”

“ဆရာ”

ကလေးများက သူ့အား တသသခေါ်ပြီး ကျန်နေရစ်သည်ကို သူက ပြုံးပြီး ကျောခိုင်းလာခဲ့လေသည်။ ထိုအရာက သူ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုလား။ ထိုသို့ မတင်မကျဖြစ်အောင်လုပ်တတ်ခြင်းဖြင့် ကလေးများ၏ စိတ်အာရုံကို သိမ်းကျုံးထားလေရောသလား။

သေချာသည်က သူသည် အောင်မြင်သော ကျူရှင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်နေလေသည်။

အခန်း (၃)

မိုးအကုန် နွေအကုန်၊ နွေအကုန် မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအကုန် နွေအကုန်၊ နွေအကုန် ဆောင်းအကုန်၊ စသည့် တစ်ရာသီမှ တစ်ရာသီ အကုန်ကို မိုးက ချိတ်ဆက်ပေးလေသောကြောင့် နွေနှင့်ဆောင်းတို့၏ တမန်တော်သည် မိုးမင်းဖြစ်လေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထင်သည် မြောက်ပြန်လေနှင့်အတူ မိုးရောလေပါ နှောလာသဖြင့် တစ်နေ့ကုန် မိုးစွေ၍နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းတွေက စိုစိစိနှင့် ရွှံ့အလိမ်းလိမ်းတက်နေ သည်မှာ အမှန်ပါ။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်စွဲနေသူများသည် မိုးကို ထီးဖြင့်ကာပြီး ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ချီတက်

ကြပြန်သည်။ လက်ဖက်ရည်၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တာလား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တာလားမသိပေ။ သေချာ သည်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပေါင်းအသင်းများကို လွှမ်းခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။

“ဟ ... ဒီနေ့ ကိုလွမ်းဝေကြီး မမြင်ပါလား”

ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီးကို လွှမ်းဝေသည် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကို ရုံးခန်းလုပ်တတ်သောကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လျှင် ကိုလွမ်းဝေမမြင်ပါက နို့ဆီမပါသော လက်ဖက်ရည်ကို ဆောက်ရသလို အရသာကင်းမဲ့လွန်းလှပေသည်။

“လာပါပြီ ကိုယ့်ဆရာရေ၊ မိုးတွေက သည်းနေလို့ ကွမ်းယာ ဆိုင်ထဲ မိုးဝင်ခိုနေတာလော။ စပ်ကူးမတ်ကူးမိုးက မျက်စိမီးတတ် တယ် မဟုတ်လားဗျ”

ကိုလွမ်းဝေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခွေးခြေခုံတစ်လုံးကို ဆွဲကာ မိုးသားမှောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုဝိုင်းလေးသည် ငါးယောက်သောလူဖြင့် စည်ကားဝေဆာသွားလေ သည်။ ကျူရှင်ဆရာ မိုးသားမှောင်၊ အမှုလိုက်ရှေ့နေ ကိုလွမ်းဝေ၊ တက္ကစိကာဆရာ ကိုလှမျိုး၊ ရပ်ကွက်ရုံးမှ အတွင်းရေးမှူး ကိုနိုင်လင်း ကားဝပ်ရှေ့ပိုင်ရှင် ကိုမောင်မောင်။ အလွှာစုံမှလူများမို့ သတင်းစုံလှ ဆသည်။

“မဦးတစ်ခွက်ဟေ့”

ကိုလွမ်းဝေသည် ထုံးစံအတိုင်း အော်ဟစ်မှာယူသောအခါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသော စားပွဲထိုးလေးသည် စားပွဲသုတ်ထားသော တဘက်ကို ပခုံးစောင်းတင်ကာ တစ်ဆင့်ပြန်မှာပေးလေသည်။

“မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးဆိုပေမယ့် လေရှူးက မြူးတယ် ဗျာ။ မသိရင် တပေါင်းတန်ခူး ထင်ရတယ်”

ဟု ကိုလွမ်းဝေက ဆိုလျှင် ‘ကိုလှမျိုးက ရေခွေးကြမ်းကို တစ်ကျိုက်မော့ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“လာမယ့်လကနေစပြီး ပေရယ်၊ မေအထိ ခရမ်းလွန် ရောင်ခြည်က မြင့်ဦးမယ်တဲ့ဗျာ။ ဘယ်လောက်ပူလိုက်လေမလဲ။ ဌာန ချုပ်ကတော့ အယ်နီညိုရာသီဥတုလို့ ပြောနေတာပဲ”

“တောတွေက ပြုန်းတော့ သမုဒ္ဒရာထဲ ဆားငန်ရေတွေ အချဉ်ဖောက်နှုန်း မြင့်နေတယ်လေ။ ကျုပ်တော့ မုန်တိုင်းကိုပဲ စိုးရိမ် တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ”

“တောပြုန်းတာက ဒေသခံတွေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ခုတ်ကြလို့ တဲ့ဗျာ... ဟား ဟား ဟား”

“ဦးနော်မာသေသွားပြီဆိုတော့ တောထဲက ကျွန်းပင်တွေ နုလန်ထလာတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ကိုမောင်မောင်က စကားဝိုင်းထဲက အရွှန်းဖောက်လျှင်

တစ်ဝိုင်းလုံး ဝေါခနဲရယ်လိုက်မိကြလေသည်။ ထိုရယ်သံသည် ကြည် ဆင်ရွန်ပျဉ် မဟုတ်ပါ။ လှောင်ရယ်သံများ နှောနေသည့် တရော်ခြင်း သာ ဖြစ်လေသည်။

“ဗုဒ္ဓအဆုံးအမကိုတော့ ကန်တော့ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့... ဦးနော်မာကို သတ်သွားတဲ့လူကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိသားဗျ”

“အသတ်ခံရတာရော သေချာရဲ့လားဗျာ။ နှလုံးရောဂါဆိုတာ မျိုးက အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးရယ်လေ”

“အသတ်ခံရတာပါဗျာ သေချာပါတယ်။ သူတို့လို သူဌေး ကြီးတွေမှာ လေယာဉ်ပျက်ကျတာကလွဲလို့ မတော်တဆဆိုတာ မရှိ ဘူးဗျာ။ ဆရာဝန်ကို ဘော်ဒီဂတ်ခေါ်ထားတဲ့ လူတန်းစားမျိုးက ညဇာ စားပွဲတောင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရယ်မောနေပြီး ညမှာ ခွေခနဲသေသွား တယ်ဆိုတာ ရှိရှိလား”

“သူအိမ်က လုံခြုံရေးကောင်းတယ်ဆိုဗျ”

“လုံခြုံရေးထက် လူသတ်သမားက ပိုစွမ်းလို့နေမှာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လောက်များ အချိန်ယူပြင်ဆင်ခဲ့မလဲ မသိဘူးဗျာ။ အမှုက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

မိုးသားမှောင်သည် စကားဝိုင်းထဲ တစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောဘဲ ခြောက်သမျှကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။ နားထောင်သည်ဆိုတာ ထက် ခင်တွင် အသံတိတ်သုံးသပ်နေမိသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။

“ကိုလွမ်းက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဦးဇော်ဝင်းနဲ့ ဦးမြင့်သိန်းတို့ရဲ့ အမှု ဆက်ပါဦးဗျ”

“ဆက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ လူသတ်သမားက မိန်းမဆိုလားဗျ”

“မိန်းမ”

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ဝိုင်းမှာ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ။ ဒါက တိကျတဲ့သတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောလဟာလပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေသနယ်မြေခံရဲတွေတော့ ခြေချင်းလိန်နေကြတယ်”

“ဘယ်လိုသတ်သွားတာလဲဗျ”

“ဦးဇော်ဝင်းကတော့ ရေကူးကန်မှာ သေတယ်ဆိုတာပဲ။ ဒါကတော့ လူသိရှင်ကြားပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးမြင့်သိန်းကတော့ သေနတ်မှန်ပြီး သေတာတဲ့ဗျ။ အမှုပတ်မှာစိုးလို့ သူ့ဒီသားစုက ရောဂါကြောင့်ဆိုပြီး သတင်းလွှင့်ထားတယ်”

“သတင်းက သေချာရင်တော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဗျ။ ဒါနဲ့... ကိုလွမ်းဝေ သူတို့က တကယ်ပဲ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ချင်းမချင်းတော့မသိဘူးဗျို့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကတော့ အတူတူ လုပ်ကိုင်ကြတယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တော့

အတိတ်နဲ့ဆက်စပ်မယ် ထင်သားပဲ”

“တိုက်ဆိုင်တာနေမှာပါဗျာ။ ဒါက ဇာတ်လမ်းရိုက်နေတာထည်း မဟုတ်”

“တကယ့်အဖြစ်တွေက ဇာတ်လမ်းထက် ဆန်းကြယ်တာတွေ တစ်ခုနှစ်ခု ကလို့လားဗျာ”

“ပထမတော့ ကျုပ်လည်း အဲဒီတိုက်ဆိုင်မှုကို ယုံချင်ချင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့... အမျိုးသမီးလူသတ်သမားဆို ယုံဖို့ခက်နေပြီ”

ဟု ကိုမောင်မောင်က နောက်ဆုံးသုံးသပ်တော့မှ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော မိုးသားမှောင်က -

“ဒီခေတ်အမျိုးသမီးတွေကို လျှော့မတွက်နဲ့ဗျ။ သူတို့က ခင်သွက်သွက်ရယ်။ ရဲလည်း ရဲတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်အတန်းက ကျောင်းသူတွေဆို နှုတ်သွက်လျှာသွက်လေးတွေဗျ။ မေးခွန်းထုတ်လာရင် ကျောင်းသားတွေအသံကို မကြားရဘူး။ ကျောင်းသူအသံချည်းပဲ။ ငယ်ပေမယ့် ဇောင်းလေးတွေနဲ့ဗျ။ ချစ်သူချည်းစားလည်း များသလားမမေးနဲ့ဗျာ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမှ နေရတယ်”

“ကဲ... ကျောင်းဆရာ။ ဒါဆိုရင်တော့ သတိထားဦးဗျို့။ ခုတလော အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးငယ်တွေ မုဒိမ်းမှုများနေတယ်။ ကျောင်းသားမိဘဆိုတာမျိုးက ကျောင်ချိန်မှာ ကိုယ့်သားသမီးမဟုတ်တော့သလို ဆရာတွေကို ဝံ့ကွက်အပ်ကြတာမျိုးဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကျောင်းဆရာ။ ခေတ်ကာလသမီးပျိုတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ငယ်သေးတယ်ဆိုတာ မေ့နေကြတယ်ဗျ။ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းဆိုတဲ့အရွယ်က ဇနောင်ဗျ။ အင်မတန်ထိန်းကျောင်းရ ခက်တဲ့အရွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျောင်းဆရာ။ အင်တာနက်ဆိုတာကို မြန်မာ ပြည်က မသုံးဖူးသုံးဖူး တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးလိုက်ရတော့ မျောက် အဝတ်စရသလို ဖြစ်နေကြတာခင်ဗျားရော။ ဗဟုသုတရတာမှန်ပေမယ့် တစ်နေ့ ဘိန်းတစ်ဝိုက်ကျွေးပြီး ဘိန်းစားဖြစ်အောင် လုပ်နေသလိုပဲဗျ။ ကလေးတွေလည်း လေလှိုင်းချစ်သူဆိုလား ဘာလားဗျ။ ခင်ဗျားတော့ တပည့်အများကြီး ဘယ်လိုထိန်းမှန်းမသိပေမယ့် အိမ်က သမီးတစ်ယောက်တော့ နွားတစ်ထောင်လိုပါပဲဗျ”

ဟု သူ့အား အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းသတိပေးကြသောအခါ သူက ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးမပျက် မျက်နှာချိုချိုဖြင့်သာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်က တန်းပြ ဆရာဗျ။ အုပ်ချုပ်တာမျိုး အတန်းအုပ်ဆရာတွေ လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်မဲ့တယ်တော့ မထင်စေချင်ဘူး။ ကျူရှင်လောကဆိုတာမျိုးက ကိုယ်နဲ့အံ့မဝင်တာ ဝင်စွက်ဖက်ရင် အလုပ်ပြုတ်တတ်တာမျိုးဗျ”

“ခင်ဗျားက ကြိုကာတော့လည်း အထောင်းသက်သာတာ ခေါ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ... ဆုံးမထားတာတော့ အပိုမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကြားရသလောက်တော့ ခင်ဗျားက ကျောင်းသားချစ် ဆရာဆိုပဲဗျ။ ကျောင်းသားကြောက်ဆရာနဲ့ ကျောင်းသားချစ်ဆရာ ယှဉ်ရင် ကျောင်းသားချစ်ဆရာရဲ့ သြဝါဒက ပိုထိရောက်တယ် မဟုတ် လားဗျ”

“ခုလို သတိပေးတော့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် သတိဖြစ် တာပေါ့။ ကဲ ... စကားလည်း ကောင်းတယ်ဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အတန်းချိန်ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ သွားပြီဗျို့”

ဟုဆိုကာ ဝိုင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မိုးလေးက မစွတ်တစွတ်မို့ လမ်းလေးက ခပ်ချောချောရယ် ပါ။ ထို့ကြောင့် ကတ္တီပါဖိနပ် သားရေခံနိုင်သူက လမ်းကို သတိထား လျှောက်နေရသည်။

လမ်းကို သတိထားနေသည့်ကြားမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အာရုံရောက်သွားမိပါသေးသည်။ အဖွဲ့ထဲမှတစ်ယောက် ထွက်သွားပါ က ထိုတစ်ယောက်အကြောင်း အဖွဲ့သားများ သုံးသပ်တတ်သည့် သဘောအရ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဖွဲ့သားများ သူ့ကိုမည်သို့သုံးသပ်နေ ကြမှာလဲ။

ဒီအရွယ်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့ သူ့ဘဝရေးရာကိုလား။

ကျောင်းသားများနှင့် သူ့နေထိုင်မှုဘဝကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် တာဝန်မဲ့သလို ဖြစ်သွားသည့် သူ့စကားကိုလား။ တောင်စဉ်မရေရာ တွေးနေမိရင်းမှ မဆီမဆိုင်စိတ်က ထီးဆီ ယုံလွင့်သွားပြန်သည်။

ထီးက မဆောင်းတာကြာပြီပဲ သံချေးတက်ချင်ချင် ဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထီးရိုးကို သူ့ရှုပ်အင်္ကျီဖြူဖြူနှင့် မထိမိစေရန် သတိထားနေရသည်။

ဆောင်းရာသီတွင် မိုးရိပ်နည်းသော်လည်း နေပူရှိန်က မြင့်မှာမို့ ထီးကတော့ ဆောင်းရဦးမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေ တစ်သောင်းလောက်ကို နှမြောမနေတော့ဘဲ လာမည့်အပတ် လစာထုတ်လျှင် ထီးလေးတစ်ချောင်းဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာ”

ရှေ့သို့ အာရုံစိုက်၍ လျှောက်နေဆဲမှာပင် ရင်းနှီးလှသော ခေါ်သံတစ်ခုကို နောက်နားဆီမှ ကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှေ့သွားလေးများပေါ်အောင် ပြုံးပြနေသော သူ့တပည့်မလေးစန္ဒာ။

ကျောင်းဆရာမမိ စန္ဒာဘေးမှာပျိုလ်တစ်ဦးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အသက်က သူနှင့်မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်မျှ ရှိလိမ့်မည်။ စန္ဒာအဖေလား။ ဦးလေးလား။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လွန်းသူမို့ ဒေရိုင်ဘာ

ဆရာ မဖြစ်နိုင်တာ သေချာသည်။

“စန္ဒာပါလား။ အတန်းမတက်ဘူးလား”

သူသည် သင်္ချာဆရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စာသင်ချိန်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ညနေပိုင်းမှဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုပါက ကျူရှင်ချိန်သည် မနက်ရှုင်းနာရီမှ ညနေဆင်းနာရီထိ ဖြစ်လေ၏။ ခုတော့ နှစ်နာရီထိုးပြီးနေပြီဖြစ်သည်။ စန္ဒာက ယခုမှ ကျူရှင်လာသည့်ပုံပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အခုလာတက်ပြီလေ ဆရာ။ သင်္ချာချိန်တော့ သမီးက ဆက်ပါဘူး။ ဆရာ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက သမီးရဲဦးလေ၊ ချစ်သူတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်က သမီးမောင်ပါဗျာ”

ဟု သူက ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လက်ကမ်းသော်လည်း သူ့အား ပေမှိတ်မှိတ်ကြည့်နေသော ဥဩဆိုသည့် လူသည် ရယ်လည်းမလှ၊ ပြုံးလည်း မပြုံးပေ။

ထိုလူဆက်ဆံရေးကြောင့် သူ့မှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်မှာအမှန်ပါ။ သို့သော် တပည့်လေးစန္ဒာကို အားနာ၍ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ဆက်လက်၍ ပြုံးထားမြဲဖြစ်လေသည်။

စန္ဒာကတော့ အားနာသွား၍ထင်သည်။ သူ့အား မခိုတံ့ကြည့်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း ရတယ် နားလည်ပါတယ် ဒါက အားနာစရာမဟုတ်ပါဘူးဆိုသောပုံမျိုးနှင့် ပြန်ကြည့်လေသည် ထိုအခါမှ စန္ဒာက စိတ်သက်သာရာ ရပုံမျိုး သက်ပြင်းချလေ၏။

“ကဲ စန္ဒာ... အတန်းထဲဝင်တော့လေ၊ ဦးပြန်တော့မယ်၊ အတန်းထဲမှာလည်း တည်တည်တံ့တံ့နေနော်၊ ရောရောနှောနှောနေတာ ဦးမကြိုက်ဘူး”

ထိုစကားသည် နာမည်တင်မပြောရုံတမယ် ရှိတော့၏။ သူ့ကို တိုက်ရိုက်ပြောနေသည်ဟု ခံစားရသည်။ အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကနှင့် သဟဇာတမဖြစ်သူဟု သူ ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

သူ့ကိုတုကြည့်ကြည့်ကာ ချခနဲလှည့်ထွက်သွားသော ထိုလူကို သူကလည်း အားမနာပါးမနာ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဦးဦးက အပြောဆိုးပေမယ့် သဘောတော့ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“နှုတ်ကြမ်းတဲ့လူက များသောအားဖြင့် စိတ်ကောင်းတတ်ပါတယ်။ ကဲ... လာလေ အပေါ်တက်ကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူက ဦးဆောင်လိုက်သောအခါ စန္ဒာက သူ့နောက်မှ ခပ်ရိုရိုပါလာလေသည်။

“တခြားအချိန်က ဘာလို့မတက်တာလဲ”

“အိမ်မှာပဲ စာလုပ်လိုက်တယ်။ ကျက်စာတွေဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ရင်မှာကျက်ရင် မရတတ်လို့။ သမီးက သင်္ချာပဲညွှတ်တာလေ”

“မင်းတို့ဆရာမ ဒေါ်နီလာသန့်က ခွင့်ပြုရဲ့လား”

“တိချယ်ကို ဦးဦးက ခွင့်တောင်းပေးပါတယ်”

“အေးပါ... မင်းတို့တိချယ် ခွင့်ပြုရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ တုံ့ပြန်က သမီးရဲ့ဦးလေးလား”

“ဟင့်အင်း... အဖေပါ။ အမေ့ရဲ့ယောက်ျားပေါ့”

သူနားလည်သွားလေသည်။ ထိုနားလည်ခြင်းကပဲ နားမလည်ခြင်း ဖြစ်ရပြန်၏။ ထိုလူ၏အကြည့်များသည် သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသည်မှာ အမှန်ပါ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်သလို ကြည့်သွားရတာလဲ။

“ဆရာက သမီးရဲ့အဖေဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတာ။ တကယ်ပဲ ဟေ့”

ဟု သူကဆိုလျှင် စန္ဒာလေးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲ။

“ဆရာက အင်းစိန်မှာနေတာနော်”

“အင်းလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို လမ်းကြိုရင် သမီးကို ဝင်ခေါ်ပေးပါလား”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေက သမီးကို လိုက်မပို့ပေးနိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျူရှင်ကိုလည်း သမီးက တစ်ယောက်တည်း မလာတတ်ဘူး။ ဦးဦးကလည်း သမီးကျူရှင်နေတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာချည်းလည်း သမီးမနေနိုင်ဘူး”

စန္ဒာလေးက စကားကို တရစပ်ပြောလျှင် သူမတော့ ပဟေဠိများစွာ။ ဘာဖြစ်လို့ စန္ဒာအမေကလိုက်မပို့ပေးနိုင်တော့တာလဲ၊ ဒါဆို ခါတိုင်းကတော့ စန္ဒာအမေ လိုက်ပို့နေကျဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဦးဦးက ကျူရှင်နေတာမကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့စကားက ဘာလဲ၊ စန္ဒာလေးက ပထွေးနှိပ်စက်ခံရတဲ့ကလေးလား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ စန္ဒာလေးပုံက ချမ်းသာမည့်ပုံပေါ်သည်။ မိထွေး ပထွေး နှိပ်စက်ခြင်းက ခေတ်ဟောင်းပုံပြင်တွေထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လွတ်လပ်တဲ့ ယခုခေတ်မှာ ထိုအယူအဆတွေ မရှိနိုင်တော့ပါ။

ဘာလဲ။ ပဟေဠိကို ချက်ချင်း အဖြေညှိလိုက်ချင်သော်လည်း ကျူရှင်စာသင်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ စန္ဒာသည် သူထက် အလျင်ဝင်သွားသောကြောင့် သူမတော့ တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက်။

“ဆရာလာပြီ မင်္ဂလာပါဆရာ”

စန္ဒာနှင့် မရှေးမနှောင်းဝင်လာသော သူ့ကို စာသင်သား

နားက ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

“မင်္ဂလာပါကွယ်... ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ”

ဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း မျက်စိက စန္ဒာထံမှ မခွာတော့။ နှောသည် ခါတိုင်းထိုင်နေကျ တတိယတန်းမြောက်မှာ ခပ်ပုံပုံလေး ထိုင်ရှာ၏။ ကလေးမသည် စိတ်လွတ်နေသူတစ်ဦးနယ် စားပွဲကိုသာ ဆင်နက်ကြည့်နေသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ခိုက်မဝတဲ့ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ခံစားရလေသည်။

“ဆရာက စန္ဒာနဲ့အတူလာတာပေါ့လေ။ စန္ဒာက တကယ် လုပ်တာပါလား”

ကျောင်းသားတစ်ဦးက ထိုသို့နောက်ပြောင်လျှင် သူ အံ့အား သင့်သွား၏။ တကယ်လုပ်တာပါလားဆိုသည့်စကားနောက်တွင် အကြောင်းအရာတွေ တန်းစီနေမှန်း သူသတိထားမိသည်။

“စစ်နိုင်... သားပြောတဲ့ တကယ်လုပ်တာပါလားဆိုတာက ဘာလဲကွ”

တစ်ဖက်လူဖြေသာစေရန် မျက်နှာချိုချိုနှင့်သာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခေး၏။

“ဆရာက အင်စိန်ကလာတာလေ။ စန္ဒာကလည်း လမ်းကြိုနေတော့ ဆရာအချိန်ပဲ တက်မယ်လို့ပြောတဲ့စန္ဒာက ဆရာကားလဲ လမ်းကြိုစီးမယ် ပြောလို့ပါ”

သူ စန္ဒာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကလေးမက ပစ္စည်းပျောက်ရှာနေသလို ခေါင်းကို သွင်သွင်နဲ့နေရှာ၏။

စန္ဒာသည် မိမိစကားကြောင့် ကျဆင်သွားနိုင်သည့် သူ့သိက္ခာကိုလည်း တွက်မိပုံမပေါ်ချေ။ ဒီအရွယ်က သိက္ခာအကြောင်း ထည့်တွက်တတ်သေးတဲ့အရွယ်လည်း မဟုတ်၍ ဆူရမှာလည်း ခပ်ခက်ခက်ပင်။ မလိုသောစကားပြောမိလျှင် တပည့်နှင့်ဆရာကြား အစာမကြေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဒါလေးပြောမိတာနဲ့ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ရသလားဟု ထင်သွားမှာလည်း စိုးသည်။ သူ့ကားက ဝယ်တာနှစ်လ မပြည့်သေးမှန်သော်လည်း ကျောင်းသားများအားလုံးလိုလို သိနေကြသည်။ ကားက အကောင်းကြီးမဟုတ်သော်လည်း စာသင်လို့ရတဲ့ ငွေနဲ့ မူးစုပဲစု ဝယ်ခဲ့ရသည့်ကားမို့ ကားလို့မမြင်ဘဲ ရွှေလိုသာမြင်ပြီး တန်ဖိုးထားသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် သူ့ကားက မိခင်မှလွဲ၍ အခြားမည်သည် မသတ္တဝါကိုမျှ မတင်ဖူးချေ။

တင်လည်း မတင်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အိမ်ထောင်မပြုဘူးဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နောက်တွင် လူပျိုဘဝကို သန့်စင်အောင် နေတော့မည်ဆိုသော အယူသည်းမှုက ကပ်ပါလာသည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝစွန်းထင်းမည့်ကိစ္စကို သူမလုပ်နိုင်ပေ။ ပိုဆိုးသည်က တပည့်မလေးနှင့် ကားတစ်စီးတည်း အတူစီးမည့်ကိစ္စ

ဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်မဟုတ်ပါ။ သူ့စိတ်ရော စန္ဒာစိတ်ရော မည်မျှဖြူစင်နေစေဦး ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို သူထည့်တွက်၍မရပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာမျိုးက သာချိန်တစ်မျိုး၊ နာချိန်တစ်မျိုး။ အမျိုးမျိုးပြောတတ်သည့် သဘာဝကို သူသိ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ်ကတောင် သွားနုတ်လေလွင့် စကားမျိုး အပြောမခံခဲ့သည့်သူက ဒီအရွယ်ရောက်မှ တပည့်မလေးကြောင့် နာမည်ပျက်မခံနိုင်ပါ။

စန္ဒာကိုတော့ အားနာပါလျက်နဲ့ စန္ဒာတောင်ဆိုမှုကို သူမသိချင်ယောင်ဆောင်ရမည်ဖြစ်တော့၏။ ထိုစိတ်သည် ဇေဇေဝါ ခြစ်နေရာမှ စစ်နိုင် စကားအောက်တွင် အသေအချာဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စန္ဒာနဲ့ဆရာက ဒီအောက်မှာမှ ဆိုလာတာပါ။ စန္ဒာကို သူ့အဖေက လိုက်ပို့တာပါ”

“စန္ဒာက အဖေရှိတယ် ဟုတ်လား၊ စန္ဒာအဖေက ဆုံးသွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

စန္ဒာဘေးမှ ခင်ကောင်သန့်က အသံစာစာနှင့်ဆိုလျှင် အတန်းတစ်ခုလုံးမှာ အပ်ကျသံမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ သူ စန္ဒာကို အားနာသွားမိသည်။ သူ အမှားလုပ်လိုက်မိပြီထင်ပါရဲ့။ သူ့အမှားကြောင့် ဆယ်ကျော်သက်ရင်ထဲ အနာဖြစ်လောက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အမေနောက်ယောက်ျားယူလို့ သူ့ယောက်ျားက ငါ့အဖေဖြစ်လာတာ ဆန်းသလား”

စန္ဒာအသံထဲတွင် အလိုမကျခြင်းနှင့် ဘုတောခြင်းများ ပါဝင်နေလေသည်။

ဆယ်ကျော်သက်များသည် မိမိတို့မိသားစု ဘဝအခြေအနေကို အပေါင်းအသင်းများကို မသိစေချင်ကြပါ။ အကျည်းတန်ခြင်းကို စတင် ခံစားတတ်သည့်အရွယ်မှ သရုပ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာတတ်သည့် သဘောမျိုးရှိလေသည်။ ထိခိုက်လွယ်သည်၊ ခံစားလွယ်သည်၊ အုပ်စုဖွဲ့နေထိုင်လိုကြသည်။

စန္ဒာသည် အင်မတန်ဖော်ရွေသော ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်သော ဆယ်ကျော်သက်အဖြစ်သာ သူ့သိထားခဲ့၏။ သို့သော် ယခုမူကား သူ့အမှားတစ်ချက်ကြောင့် စန္ဒာသည် သူငယ်ချင်းများကို စိန်ခေါ်သည့်စကား ဆိုပေသည်။

စန္ဒာ၏ဘဝသည် အနတ်လက္ခဏာပြလိုက်ပြီဟုထင်သည်။ စန္ဒာသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဆန့်ကျင်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

သူတစ်ခုခုပြန်ညှိနှိုင်းပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နို့မဟုတ်ပါက ဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦး၏ စိတ်ကို သူ့သတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

“မဆန်းပါဘူး၊ ဒါက ဘဝရဲ့ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲလေ။ အူဝဲဆိုပြီး

အေးအေးလာတဲ့အရွယ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့အဖော်က မိခင်။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေက မခင်ထက် မိခင်အပေါ် ပိုလို့တွယ်တာကြတယ်။ ငါ့မှာ အမေမိတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လောကကို ရင်ဆိုင်ပြတယ်။ ဒါ့ထက်ပိုကြီးလာရင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနဲ့ ငါ့မှာ ငါ့ကို ချစ်ခင်တဲ့လူတွေ ရှိပါလား ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ဝင်ဆုံကြတယ်။ ဒါ့ထက်ကြီးလာပြီး နှစ်ဆယ်ကျော်ရင် ချစ်သူ၊ ငါ့ချစ်တဲ့လူရှိပါလား စိတ်နဲ့ ရဲဝံ့တတ်ကြတယ်။ အဲဒီချစ်သူကနေ ဘဝအဖော် ဟာသာလို့ တိရစ္ဆာန်တောင် နောင်နံရံမှ နေနိုင်တာပဲ။ လူလို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူက ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေကို ပေါင်သင်းရခက်တဲ့လူလို့ ပြောတာပေါ့။ ခွန်ဆန်လောအတွက် နန်ဦးပြင် ဖြစ်တည်လာရသလို အာခံအတွက် ဝေမရှိရင် အဲဒီလို ပုံပြင်လေးရှိနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်လို အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ သတ္တဝါတောင် အဖော်ကို စုံမက်တာဟု လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါက မစုံမက်ဘူးဆိုရင် လူမပီသလို့ပေါ့”

“ဒါဆို ဆရာက လူမပီသဘူးပေါ့”

သူ ပြီးလိုက်သည်။ စန္ဒာအတွက် ပြောရာပြောကြောင်း စွပ်စက်ပြောပြီးကာမှ သူ့ရှု၊ သူပတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ကျေနပ်သည်။ သူ့ရဲ့သရုပ်မှန်ကို လျှောင်ပြောင်ခြင်းဆိုသော်ငြား စန္ဒာအပါအဝင် ကျောင်းသားများအားလုံး ပြီးသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၄၂ မယ်ခိုင်

အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က
ချစ်သူမရှိခြင်းသည် လောကအတွက် သရော်စရာတစ်ခုများ ဖြစ်နေပြီ
လား။

အခန်း (၄)

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများစွာရှိသည့်အထဲမှ ထိပ်ဆုံး
အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ဆုံလည်ထိုင်ခုံတစ်လုံးရှိ၏။ ထိုဆုံလည်
ထိုင်ခုံ၏အရှင်သခင်သည် မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ပြင်ပကို မျက်နှာမူထား
လေ၏။ ထိုစဉ် ...

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ခွာမြင့်ဖိနပ်တစ်ရံသည် အရှင်သခင်အနီးသို့ တစ်ခိုက်တိုက်
တပ်လာလေ၏။

သို့သော် အရှင်သခင်ကမူ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ
ဆဲဖြစ်လေ၏။ ဘာကို ဖီလောက်တောင်စဉ်းစားနေပါလိမ့်။ ငြိမ်သက်

နေသောကျောပြင်သည် တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးခေါ် စဉ်းစားနေမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။

ခြေသံရှင်ကို လှည့်မကြည့်ပဲအရ ထိုခြေသံရှင်သည် မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို အရှင်သခင်က သိနှင့်လေရောသလား။

“အားလုံး ပိပိရီရီပဲ မဟုတ်လား”

အရှင်သခင်၏စကားသံသည် တည်ငြိမ်အေးစက်လှပါသည်။ ထိုအသံ၏အရှိန်အဝါသည် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း ကင်းမဲ့လှ၏။ အသံ အရှိန်အဝါဖြင့် ဆိုးသွမ်းနေသောလူတစ်ဦးကို ထိန်းချုပ်နိုင်သော ပါဝါ မျိုး ရှိလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဆိုသော ပြန်လည်ဖြေကြားသံသည် အောက်ကျို ခြင်းအလျဉ်းမရှိပေ။ တစ်ဖက်လူအပေါ်လည်း လေးစားသမှုရှိသလို မိမိဂုဏ် မိမိလည်းတန်ဖိုးထားသည်ဆိုသော နိမ့်ချခြင်း၊ မောက်မာခြင်း ကင်းသောအသံမျိုး။

“ဒါပေမဲ့... မင်းနဲ့ တို့ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သေးတယ်”

အသံရှင်သည် ဆိုဟာဆိုလည်ပေါ်ထိုင်ချပြီး ဖိနှပ်သံပိုင်ရှင်ထံ သို့ စွေခနဲ လှည့်ကြည့်လေ၏။

ပထမဆုံး သတိပြုမိလိုက်သည်။ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းသည် အပြုံးအရယ်နည်းပါးပုံရသည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများသည် သေသေသပ်သပ် ပိပိရီရီပင် အက်ကွဲ ကြောင်းရာ မရှိပေ။ နောက် သတိပြုမိလိုက်သည်က စူးရှသောမျက် နန်းတစ်စုံ ဖြစ်သည်။

ထိုမျက်ဝန်းသည် အေးစက်မာကြောခြင်းနှင့် ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြု၏။ သနားညှာတာမှုဆိုတာ စိုးစဉ်းမျှရှိပုံ မရှိပေ။ သနားခြင်းဆိုသည့် စကားစု၏အနက်အဓိပ္ပာယ် သိပုံမပေါ်ချေ။

လေးထောင့်ကျကျမျက်နှာပေါ်တွင် မုန်းတီးခြင်းတွေသာ ဩဇာရှိနေသောကြောင့် လှသော်လည်း ထိုအလှသည် တစ်ဖက်လူ ခင်ထဲ မအေးချမ်းစေဘဲ ကြောက်စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေမည်ဖြစ်၏။

“ကျုပ်လည်း ဒေါ်အထွာဝါရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို ငြင်းပယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စကားဝဲသော ထိုအသံရှင်သည် ဖြေဆိုပုံတိကျသည်။ ထို အမျိုးသမီးလည်း အေးစက်စက်မျက်နှာပေးပိုင်ရှင်သာ ဖြစ်လေ၏။ ခြေသံပင်လျှင် အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျမရှိ ဖြစ်သည်။ အသံကြားရုံ နှင့် ထိုမိန်းကလေး၏ရက်စက်မှုကို သိမြင်နိုင်သည်ဖြစ်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ရဲရင့်ခြင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ကာရံထားသော တံတိုင်းကြီးဖြစ်၍ နေလေသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာအနေအထားမှာ အချိုးကျလှသည်။ ချုပ်ရဲသော သားကပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အဆီပိုမရှိသောကြောင့်

ကောက်ကြောင်းအထင်းသားနှင့် စုံမက်ဖွယ်ရှိနေလေသည်။

“ရော့ ... ဒါ စတုတ္ထပစ်မှတ်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်အုတ္တဝါသည် စတစ်တစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ရှု၏ရှေ့ရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်လေသည်။

ထိုစတစ်လေး အရှိန်လွန်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျမသွားခင်မှာပင် ရှုသည် ကျွင်လည်စွာ ဖမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စပြီးရင် မင်း ဘဏ်စာရင်းထဲ ငွေရောက်စေရမယ်”

“ကိစ္စရှင်းရမှာလား”

“ဆုံးမရုံသက်သက်လောက်ဆိုရင် မင်းကို ကြေးကြီးပေးပြီး ငှားပါမလား”

“ကျွန်မက လက်ခံမယ်လို့ ကြိုတွက်ပြီးသားပေါ့”

“မင်း ငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့တို့ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတဲ့ ပန်းတိုင်တူ လူတွေမို့ပဲ”

“ဘယ်လိုအရှုပ်ထုပ်မျိုးလဲ။ ရန်ငြိုးကြောင့်ပဲလား”

“ဒီတစ်ခါတော့ တို့တစ်ယောက်တည်းရဲ့ရန်ငြိုး မဟုတ်ဘူး။ သေမင်းမခေါ်နိုင်သေးတဲ့ သေသင့်တဲ့လူပါ။ အပြည့်အစုံကို မင်းကြည့်ရင် သိမှာပါ။ လိုအပ်တာအကုန် တို့စီစဉ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သော့တစ်တွဲကို လှမ်း၍ ပစ်လိုက်သည်။

ရှုကလည်း ကျွင်လည်စွာ ဖမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းနေရမယ့်တိုက်ခန်းရဲ့သော့ပဲ”

ရှုသည် လက်ထဲမှသော့တွဲကို ကိုင်ကြည့်နေမိသည်။

“မင်း ဒီကထွက်သွားရင် ခြံထဲမှာ ကားတစ်စီးရှိနေလိမ့်မယ်။

အဲဒါ မင်းအတွက်ပဲ။ ကဲ ... ဘာမရှင်းတာရှိသေးလဲ”

ရှုသည်လည်း စကားကို လိုတာထက် ပိုမပြောတတ်သူမို့ နှုတ်ပင်မဆက်တော့ပဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်လေသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါ ကျေနပ်စွာပင် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ခုံပြီးလေ၏။

အဲဒါအပြီးသည် နာကြည်းမှုများစွာတို့ ပျော်ဝင်နေလေသည်။ အတိတ်ရဲ့ ခါးသီးမှုတွေကို တစ်လွှာချင်းစီ ခွာချနေသော အပြုံးပွင့်ဖြစ်လေ၏။

ကဲ ... ခုတော့ မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲဟု ခန့်လိုက်သောအပြုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် စားပွဲရှိ အင်တာကောက်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ကားအသင့်ပြင်ထားပါ။ နောက်နာရီဝက်နေရင် အပြင်သွားမယ်”

ဟု ဆိုပြန်သည်။

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ဆုံလည်ထိုင်ခုံလေးမှာ လည်သွားပြီး ဝင်ပေါက်ကို ကျောခိုင်းသွားလေသည်။ ဒေါ်အုတ္တဝါမူကား ကျောခိုင်းထားသော ထိုင်ခုံကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်မကြည့်ပါဘဲ ဒေါက်ဖီနပ်သံတခွက်ခွက်

ကိုသာ အာရုံပြု၍ စည်းချက်မှန်မှန် လျှောက်လှမ်းလာမိသည်။

အခန်းထဲမှ ဒေါ်အုတ္တဝါထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှောက်ခါးမှာ အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။ ဒေါ်အုတ္တဝါသည် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ရပ်နေသော စက်လှေကားပေါ်သို့ ခြေစုံရပ်လိုက်၏။

ဒေါ်အုတ္တဝါ ခြေတင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြန်၍ အသက်ဝင်လာသောစက်လှေကားသည် ဒေါ်အုတ္တဝါကို အထက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြန်သည်။

စိစိတိတိတွေပြည့်နေသော ဒေါ်အုတ္တဝါ၏ အိမ်ကျယ်ကြီးကို ဒေါ်အုတ္တဝါသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက် မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လေသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါ၏ခြေလှမ်းတိုင်သည် ယခုတော့ တန်ဖိုးရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဤသို့သော ခမ်းနားသည့် အိမ်ကြီး၏အရှင်သခင် ဖြစ်လာသည်။ လူများစွာတို့ ဦးညွှတ်ဆက်ဆံရသော သူဌေးမကြီးဖြစ်လာသည်။ ညာလက်က တစ်ဆုတ်ကျလျှင် ဘယ်လက်က တစ်လှည်းထင်နိုင်သည့်အခြေအနေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

ကံဆိုးသောအရာသည် ဆိုးခြင်းကိုသာ ဖန်တီးနိုင်၏။ ကောင်းခြင်းကို လူကသာ လုပ်ယူနိုင်မှန်း သဘောပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘဝက သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။ ဆိုးသောကံသည် တစ်ခုတည်းမလာဘဲ အတွဲလိုက်လာရောက်ပြီး လူကို မခံနိုင်လောက်အောင် ထိုးနှက်

တတ်သည့်သဘောကိုလည်း ဒေါ်အုတ္တဝါ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ပြီဖြစ်သလို ကောင်းသောကံသည်လည်း တစ်ကိုယ်တော်မလာဘဲ အပေါင်းအဖော် တွေနှင့် ရောက်လာတတ်မှန်းလည်း ဒေါ်အုတ္တဝါ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးကို စောင့်တတ်ဖို့သာ အရေးကြီးမှန်းလည်း သိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သွေးအေးတတ်သွားသော ဒေါ်အုတ္တဝါသည် အပြုံးပါ အေးစက်ကုန်သည်။

“သူဌေး... နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာ အစည်းအဝေးတက်ဖို့ရှိပါ တယ်”

အဝတ်လဲခန်းထဲ ဒေါ်အုတ္တဝါ ခြေချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းရေးမှူးမလေး မာလာက စာရွက်ရှည်ကြီးကိုကြည့်ကာ ဆိုလေသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ နံ့ထမ်းမိန်းကလေးနှစ်ဦး ဒေါ်အုတ္တဝါအနီး ရောက်ရှိလာ၏။ ပြီးနောက် ဒေါ်အုတ္တဝါကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ချင်း ယုယုယယ ချွတ်ယူသည်။

“ဆက်ပြော”

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး မာလာ့ထံ အာရုံစိုက် ဆက်ဆိုလေသည်။

“ညနေလေးနာရီမှာ ဝန်ထမ်းတွေကို မှာကြားပြောဆိုဖို့ မှတ်ခိုင်းထားပါတယ်။ ညရှစ်နာရီမှာ ဒင်နာရှိတယ်။ ပြီးတော့ စင်တာထဲ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလည်း မှတ်ခိုင်းထားတယ်။ ဒါ့ထက် အရေးကြီးတာက ဒီနေ့ ထောက်ကြံ့သွားဖို့ကိစ္စ ရှိတာပါပဲ”

မာလာစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှိတ်ထားသော ဒေါ်အုတ္တဝါ၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာလေသည်။

ထိုအခါ မျက်လုံးမှိတ်ချိန်က အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော ဒေါ်အုတ္တဝါ၏ဝတ်စုံနေရာတွင် ဝါရွှေရောင်ဝတ်စုံက နေရာယူနေပြီ ဖြစ်၏။

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးက အနက်ရောင်ဒေါက်ဖိနပ်ကို ဒေါ်အုတ္တဝါစီးရန် ကြမ်းခင်းပေါ် ချပေးသည်တွင် ဒေါ်အုတ္တဝါက ခေါင်းခါယမ်း၏။

“အဲဒါ မင်းရဲ့စိတ်ကူးလား၊ ဒီဇိုင်နာရဲ့စိတ်ကူးလား”

ဟု ဖိနပ်ချသောမိန်းကလေးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ထိုမိန်းကလေးမှာ တီကိုဆားနှင့်တို့လိုက်သလို တုန်ခါသွားလေသည်။ ထိတ်လန့်သောမျက်လုံးလေးများနှင့် ဒေါ်အုတ္တဝါကို ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် ကြည့်ရှု၏။

“ဟို... ဒီဇိုင်နာက အနက်ရောင်ဖိနပ်လို့ပြော ပြော”

“မာလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“ဒီဝတ်စုံဒီဇိုင်နာက ဘယ်သူလဲ”

“ခင်နှင်းခိုင်ပါ သူဌေး”

“တို့စာရင်းထဲကနေ အဲဒီဒီဇိုင်နာကို ဖယ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်အုတ္တဝါသည် ဖိနပ်များ မိန်းစီး၍ထားသော အခန်းသို့လှမ်းကြည့်လေသည်။ ပြီးနောက် ပိတောက်ခြောက်ရောင် ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရံကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

ထိုအခါ ဖိနက်အနက်ကိုင်ထားသော မိန်းကလေးသည် နေရာမှထရပ်ကာ ထိုဖိနပ် ပိတောက်ခြောက်ရောင်ကို အပြေးအလွှား မျဉ်းဝတ်ထားသော အေပရီနှင့် ကပျာကသီသုတ်ကာ ဒေါ်အုတ္တဝါ နိုင်ရန် ချပေးလိုက်၏။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် သွယ်ပြောင်းသော မိမိ၏ခြေချောင်းလေးများကို ချပေးသောဖိနပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလေသည်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲတွင် အဝါရောင်ကြွနေသော ဂေရီတစ်ပါး ခန့်ခန့်ထည်ထည် မြင်တွေ့ရလေသည်။

“ရှစ်နာရီ ဒင်နာက ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားတာလဲ”

“နှစ်နာရီစည်းဝေးပွဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ပါ”

“ဒါဆို အချိန်စာရင်းထဲက ဒင်နာကို ဖြုတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“ခု ဘယ်နှနာရီလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပါပြီ”

“စင်တာကို ဝင်မယ်။ ကျန်တာကတော့ အားလုံးအစီအစဉ် အတိုင်းပဲ။ ဒင်နာနေရာမှာ ထောက်ကြို့ကို ထည့်လိုက်”

ပြောရင်းပင် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်၏။ အံ့ဆွဲထဲမှ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါဘူးကြီး ထွက်လာသည်။ ထိုအထဲကမှ ရတနာရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်သွားလေသည်။

ပုလဲကိုစိန်ရထားသည့်နားဆွဲလေးနှင့် လည်ဆွဲကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရပ်ကြည့်နေသော ဝန်ထမ်းမလေးထံ ပေးစားထိုဝန်ထမ်းမလေးသည် ယုယုယယ လှမ်းယူပြီး ဒေါ်အုတ္တဝါ၏ကိုယ်ပေါ် ဆင်မြန်းလေသည်။

ပြီးပြည့်စုံသောအလှတရားကို မှန်ထဲ၌ တွေ့မြင်ရလေသည်။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နာရီဝက်ပြည့်ရန် ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။

အိမ်ကြီး၏လျှောက်လမ်းမှတစ်ဆင့် ဆင်ဝင်အောက်သို့ သွားချိန်သည် စုစုပေါင်း လေးမိနစ်ကြာမြင့်သည်။

“ဒီနေ့ ညစာကို တို့ အိမ်မှာပြန်စားမယ်”

ဟုဆိုပြီး တဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် လျှောက်လှမ်းလာပြန်သည်။ ဒေါ်အုတ္တဝါ၏နောက်၌ မာလာသည် စာအုပ်လေးဖိုက်ကာ ဆင်ရုံပါလာလေ၏။

စက်လှေကားမှတစ်ဆင့် ဆင်းလာသောအခါ လမ်းဘေးသို့ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝန်ထမ်းများသည် ဒေါ်အုတ္တဝါကိုမြင်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆယ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်တန့်ကာ ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်သက်၍ နေကြလေသည်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် အနက်ရောင်ကားတစ်စီးသည် ဒေါ်အုတ္တဝါကို ကားတံခါးဖွင့်လျက်သား ကြိုဆိုနေလေသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် ကားပေါ်သို့ ကြွရွှာတက်လိုက်သည်။ ဒေါ်အုတ္တဝါ ကားထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားတံခါးပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

ရှေ့ခန်းထဲ ဒရိုင်ဘာမိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် မာလာရှိနေသည်။ ဒရိုင်ဘာအား မာလာက အချက်ပြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘယ်ကိုမောင်းပါဟု နှုတ်မှပြောစရာမလိုဘဲ ဒရိုင်ဘာက ကားကို စက်နှိုးပြီး စွေခနဲမောင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်လေသည်။ ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်နေသော ဒေါ်အုတ္တဝါ၏တိတ်ဆိတ်ခြင်း

ထဲတွင် ပွက်လောရိုက်နေသော အတွေးတို့ရှိသည်။

တည်ငြိမ်သော ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ၏ ပြင်ပပုံစံကို ဗလောင်ဆူသော ဝမ်းမီးတို့က ခြိမ်းခြောက်နေလေ၏။

သွေးသံရဲရဲနှင့် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးကြီးများ၊ တဝန်းဝန်း ရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်များ၊ နှစ်နှစ်နာနာဆဲရေးတိုင်းထွာနေသော ဆူညံသံများ၊ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများ၊ ငိုသံများသည် အတွေးထဲ၌ ငရဲခန်းပမာ ပွက်ပွက်ညံ့နေလေသည်။

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နေရောင်ပြင်းပြင်းအောက်တွင် ချွေးသံတရွှဲနှင့် တောင်းစားနေသော အဘွားအိုတစ်ဦးကို မြင်ရလေသည်။

ထိုအဘွားအိုသည် မီးပွိုင့်မိသော ကားတန်းကြီးကြား၊ ခဲပုံပုံ သွားလာ၍ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းနေလေသည်။

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ထိုအဘွားအိုသည် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ၏ကားဆီသို့ တိုးကပ်လာ၏။

အနက်ရောင်ကားမှန်ကြောင့် ထိုအဘွားအိုက ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ မမြင်နိုင်သော်လည်း ဒေါ်အုဏ္ဍဝါကတော့ ထိုအဘွားအိုကို ကောင်းစွာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရလေသည်။ လုံ့လသောကားမှန်ကြောင့် ထိုအဘွားအို တကွတ်တကွတ်နေသောအသံကို ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ မကြားရပေ။

“ဟင်”

သိသောလူနှင့် တူသလိုခံစားရ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ အံ့အားသင့်ခြင်းတို့ ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားလေသည်။ ဆယ်ကမ္ဘာခြားလျှင်တောင် မမေ့နိုင်သော မျက်နှာဖြစ်လေသည်။

ယောဂီရောင်လုံချည်လေးနှင့် စုတ်ပြီသောအင်္ကျီကို ထွယ်ဆင်နှင့်ချည်ကာ ဝတ်ဆင်ထားသောအဘွားအို။

အံ့အားသင့်နေသော ဒေါ်အုဏ္ဍဝါမျက်လုံးသည် တဖြည်းဖြည်း စူးရှပြောင်ဝင်းလာသည်။ တည်တင်းသောနှုတ်ခမ်းတွင် နာကြည်းရိပ်များ တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာသည်။ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ ပြုံးပြန်သည်။ ထိုအပြုံးသည် အဘွားအိုဘဝကို သရော်ခြင်းများ ပြည့်နှက်၍ နေလေ၏။

မှတ်ပြီလား၊ မှတ်ပြီလား၊ ဒါ... လောကရဲ့သစ္စာတရားပဲ။ မှတ်ပြီလားဟုသာ အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ပြောကာ တဟားဟား လှောင်ရယ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“သူဌေး... ဘာအဆင်မပြေတာရှိလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေသော မာလာက မျက်နှာအပြောင်းအလဲကို အကဲခတ်မိ၍သာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မာလာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“အဲဒီအဘွားကြီးရဲ့အကြောင်း အပြည့်အစုံသိချင်တာပဲ”

၅၆ မယ်ခိုင်

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး မာလာ စုံစမ်းလိုက်ပါမယ်”

ပြောနေရင်းပင် မီးပွင့်စိမ်းသွားသောကြောင့် အဘွားအိုသည် လမ်းဘေးသို့ ခပ်သွက်သွက် တိုးကပ်သွားလေသည်။ ထိုသို့ လမ်းဘေး၌ ဟုတ်ကောက်တစ်တောက်တောက် ထောက်ကာ လက်ဝါးဖြန့်တောင်းနေသော သူတောင်းစားအဘွားအိုသည် တစ်ချိန်က အိမ်ကြီးရခိုင်ဖြင့် ရခဲသော အစေအပါးတို့ရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည် ဆိုတာကို ကျိန်ပြောလျှင်ပင် ယုံမည်သူ ရှားလိမ့်မည်။

သို့သော် လောကရဲ့မျက်လှည့်ပွဲတွင် အဓိကဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါကတော့ ထိုဆန်းကြယ်မှုကို ယုံကြည်သည်။ ထိုထက် ဆန်းကြယ်တဲ့အရာကိုတောင် ယုံကြည်နိုင်သည်။ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး၏ဘဝထက် ဇာတ်ကောင်ကို ဖန်တီးသူတစ်ဦးဖြစ်ချင်၍သာ အသက်ဆက်ရှင်နေခြင်း ဖြစ်သောအခါ။

အခန်း (၅)

“ဗျာ ... လူသတ်မှုထပ်ဖြစ်တယ် ဟုတ်လား”

ဘောလုံးကျာနယ်ကို သဲမဲဖတ်နေသော ဆရာမိုးသားမောင်သည် အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖုံးမနိုင် ဖိမရ ဖွင့်ထုတ်မိလေသည်။ ထိုအခါ မှတ်တော်နေလေ့ရှိသော ကိုလွမ်းဝေသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းဖျားနှင့်ဖိကာ မီးညှို့လေသည်။

ကိုလွမ်းဝေ၏ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့လေထဲ ဝဲယုံသွားချိန်ထိ မည်သည့်ခံစောင့်စားလိုက်ရသည်။

“သူမိသားစုအတွက်တော့ သူက မရှိမဖြစ် ဟုတ်ချင်ဟုတ်ချင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ မရှိသင့်တော့တဲ့လူပါ”

“ဘယ်သူလဲဗျ ကိုလွမ်းဝေရ”

သိချင်စိတ်ကြောင့် တံတွေးပင် မျိုမချအားချေ။ ကျွတ်မှန်လှ မတတ် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် ကိုလွမ်းဝေ၏လေယူလေသိမ်း မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အဆက်မပြတ် အကဲခတ်နေမိသည်။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲဗျာ ... ဦးနေလပေါ့။ မနေ့ညက ဆံတယ်တဲ့။ အသတ်ခံရတာပဲနေမှာပေါ့”

“ဦးနေလ ဟုတ်လား၊ နေလကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်လား”

“ကျောင်းဆရာ ... ခင်ဗျား ဘယ်ခေတ်မှာကုန်နေတာလဲ ခုချိန်ထိ အင်တာနက် ဖွင့်မကြည့်ရသေးဘူးလား။ အင်တာနက်ထဲမှာ ဦးနေလသတင်းက ပလူယူနေပြီ”

“ဘယ်လိုဆုံးသွားတာလဲ”

“ပါတီပွဲမှာပါ ခင်ဗျာရေ၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အသက်ပျောက် နေတာ”

အံ့အားသင့်ခြင်းများ အဆုံးမရှိပါချေ။ လူသတင်း လူချင်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် ဦးနေလ၏သတင်းကို သူ နားစွန့်နားများ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာပြီး မိန်းမများ၏၊ တရားစင်တာရေ မဝင်တာရော စုစုပေါင်း အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့သည်။

သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပေါင်းအသင်းများကြား ဦးနေလ

တို့ မီးတောက်ဟု နာမည်ပြောင်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဦးနေလက သူဌေးတစ်ဦးပို့ ဂျာနယ်တွင် မကြာခဏ သတင်းရေးသားလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ဦးနေလ၏သတင်းပါလာချိန်တိုင်း ဦးနေလဘေးတွင် မိန်းမချောလေး ဘယ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် အမြဲရှိနေတတ်သည်မို့ မီးတောက်ဟု ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ဗေဒင်လေး၊ ဘာလေး တွက်ကြည့်ဦးမှနဲ့တူတယ်”

“ဘာလို့လဲဗျ ကိုလွမ်းဝေရ”

“သူဌေးတွေချည်း ရုတ်တရက် ရွေးသေရတဲ့ကိစ္စက သေးသေးသောသောတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကိုလွမ်းဝေသည် အတွေးသမားစိတ် စကားလုံးကို တွေးဆဆ ဆို၍ ဒါသည် နောက်ပြောင်ခြင်းဟု သတ်မှတ်လို့မရနိုင်ပေ။ သို့သော် ရယ်တော့ရယ်ချင်သားပင်။ သူဌေးတွေ သူ့ဘာသာသူသေတဲ့ကိစ္စတိုလွမ်းဝေနဲ့များ ဘယ်လိုပတ်သက်နေပါလိမ့်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ခြင်းစား၍မရပေ။

ထို့ကြောင့် သူများအပူ ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်တင် လုပ်တတ်သည့် ကိုလွမ်းဝေရဲ့စိတ်ကိုသာ တွေးပြီး နားလည်လိုက်ရတော့၏။

“ဆန်းတော့ဆန်းတယ်ဗျ၊ ရန်ငြိုးနဲ့လိုက်သတ်တယ်လို့ တွန့်တော်က စဉ်းစားပြီး သည်အမှုတွဲကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ။ ခုတော့”

“ခုတော့ ... ဘာဖြစ်လဲဗျ”

၆၀ မယ်နိုင်

“ဦးနေလက အရင်သေလူတွေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးလေ”

“စီးပွားရေးသမားတွေပဲဗျာ။ နောက်ကွယ်က ပတ်သက်ရင် ပတ်သက်နေမှာပေါ့”

“မပတ်သက်နိုင်ဘူးဗျာ။ အရင်သူဌေးတွေက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်ရင်း ချမ်းသာလာကြတာ။ ဦးနေလကတော့ မတူဘူးဗျာ။ မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့ ချမ်းသာတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ ဘဝက ရပ်တည်မှုဆိုရယ်ကျတယ်။ အဓိကလုပ်တာက သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်း။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်တွေပိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဆက်စပ်မယ် မထင်ဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားအတွေးလွန်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူ့ဘာသာ သူ သွေးရိုးသားရိုးသေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ သတင်းက အတိအကျရထားတာ။ ပြီးတော့ စိတ်တန်ဖိုးဆိုတာ ကျောင်းဆရာ ယုံသလား။ ကျွန်တော်က သူတော်စင် မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်နေရင် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက လွဲတယ်မရှိဘူး”

“ဘာတွေထင်လို့လဲ... ရှင်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဦးနေလက တီဗီထဲ၊ သတင်းစာထဲမှာသာ လူကြီးလူ

ဆောင်း အရည်ခြုံထားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ရင်ထဲ လေးစားလို့မရလို့ နှုတ်ကြောင်းတွေ အမှုအပ်မယ့်လူမရှိဘဲ စုံစမ်းခဲ့တယ်။ သူက တော်တော် ရွံစရာကောင်းတဲ့လူပဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲဗျာ။ ကျွန်တော်သိတာကတော့ ဘိုးဘွားအိုသားတွေ၊ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းတွေရဲ့ ပုံကိုင်ရှင်ကြီးပါ။ ဦးနေမာဆို မြေလည်း မသိမ်းဘူး။ သစ်လည်း မခိုးဘူး”

“မြေသိမ်း၊ သစ်ခိုးတာက ပေါ်တင်လုပ်တာဗျာ။ နုဟာက ဘာဆန်စွာလုပ်တာ”

“ဘာလုပ်လို့လဲဗျာ”

“အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပျော်ပါးတာ”

“ဗျာ”

သူ့အာမေဇိုတ်သံသည် ရင်ခေါင်းထဲမှ လာသောကြောင့် နှိုးနှိုးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကိုလွမ်းဝေစကားက နှုတ်ဖျားမှထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုစကားလုံးသည် သူရင်ကို ဆောင့်နှုတ်လာသေးသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းသည် နှစ်ဆသုံးဆ ကြီးထွားလာသလို ထိခိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲ့ဒီသတင်း သိရတုန်းက ခင်ဗျားလို အံ့သြခဲ့ရတာဗျာ။ အဲ့ဒီလူကို အမှုန်ကြိတ်ပစ်ချင်တာလည်း လွန်ရော။ ဒါပေမဲ့... ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျာ။ သူက ငွေနဲ့ဖုံးထားတဲ့လူလေ။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လိပ်ခဲတင်းလင်းပါပဲဗျာ။ ခုတော့ သေတော့ အေးသွားတာပေါ့။”

“အရွယ်မရောက်သေးဘူးဆိုတော့ ကလေးမတွေပေါ့။”

“မနိုင်စကောင်းဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့တပည့်အရွယ်လေးတွေပေါ့။”

သူ့ရင်ထဲ ဆိုသွားလေသည်။ ဦးနေလသည် အနည်းဆုံး အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည့် လူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း ဆိုသည့်အရွယ်က အလွန်ဆုံးရှိလှ ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်ပေါ့။ လူမဆန်လိုက်တာ။

“သူက နွားဆိုမြက်နကြိုက်လေ။ သူ့မိန်းမတွေကို ပွဲထုတ်ဖို့ပဲထားတာ။ တကယ်တမ်းတော့ သူက မြေးအရွယ်နဲ့”

“တောက်... ခွေးလိုလူ”

“ကျွန်တော် ငွေရှိရင် လူသတ်သမားငှားပြီး ကိစ္စသုဉ်းချင်တဲ့ လူက ဦးနေလ ထိပ်ဆုံးကပေါ့ဗျာ။ သတ်သွားတဲ့တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဥပဒေက အပြစ်ပေးဖို့ ခက်တယ်ဗျာ။ သေမင်းကပဲ ဆုံးမနိုင်တာ။ အသက်ရှင်ဖို့ကို မထိုက်တန်တော့တဲ့ လူမျိုးဗျာ”

မဖြစ်ကောင်းသော်လည်း ကျေနပ်သည့်စိတ်က ရင်ထဲ ပျံ့နှံ့နေလေသည်။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ထိုပြစ်မှုကို ရှုံ့မိန်းသူမို့ ကိုလွှမ်းမနေညှင်းတူ ကျေနပ်အားရစိတ်ဖြစ်မိလေသည်။

“အသတ်ခံရတာရော သေချာရဲ့လား”

“အဆိပ်မိပြီး သေတယ်လို့တော့ ကောလံဟာလဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့... ကာယကံရှင်တွေဘက်က လူသေမှုဆိုပြီး အဆုံးသတ်ချက်တယ်။ ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အဲဒါ ပါတီပွဲမှာ ကျွန်တော်မရှိတာနာတာပဲ။ ကျွန်တော်သာဆို ပြဿနာကို အစဆွဲချင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပဲ လူသတ်သမားကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဆို။ ပြဿနာအစဆွဲထုတ်တာက ကျေးဇူးတင်ရာရောက်မလားဗျ”

“ခြောက်ရမယ်ဗျာ။ နောက်... ဒါမျိုး ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းမလုပ်အောင် ကြော်ငြာရမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဥပဒေကို ရှောင်လွှဲနိုင်ပေမယ့် သေမင်းက ခင်ဗျားတို့နောက်မှာ ရှိတယ်လို့ သိအောင် ပြောရမယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြောချင်နေတာလဲ။ ကိုလွှမ်းဝေရဲ့ အားထဲမှာ တစ်ခုခုပါနေသလိုပဲ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲဗျာ။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ သမားစားဘီလူးတွေပေါ့ဗျာ။ ကျိကျိတက်ချင်းသာပြီး နောက်ကွယ်က အရာမူတွေ လုပ်နေတာတွေပေါ့။ သူတို့က ဂုဏ်ရှိန်ကို ငွေနှံဝယ်ပြီး အပြစ်ကို ဂုဏ်ရှိန်နဲ့မှ ငွေနှံဖိလုပ်နေကြတာ။ သူတို့ကြောက်တာ ဥပဒေမဟုတ်ဘူးဗျာ။ သေမင်းပဲ... သေမင်းကပဲ... သူတို့အမှားတွေကို အပြစ်ပေးနိုင်တာ”

“ဒီလိုလူမျိုး များသလားဗျာ၊ ကျွန်တော်က မှန်တာပြောရရင် ကိုလွမ်းဝေလောက် မစုံဘူးဗျ”

“များပါ၊ ကျောင်းဆရာရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... အားလုံးကိုသတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ စံပြ သုံးလေး ယောက်လောက်လေး သတ်ပြလိုက်ရင် ဒုစရိုက်မှုတွေ ငြိမ်သွားမှာပါ။ ကဲ ... ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးချိန်နဲ့ သေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်က လူသတ်မှုကို လိုက်ချင်ပေမယ့် အမှုအပ်မယ့်လူမရှိတော့ ခေတ်စားနေတဲ့ တရားမမှုပဲ လိုက်နေရတယ် ဗျို့။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုယားက ရှုပ်တာကိုးဗျ။ ကဲ ... ဒီမှာ ငွေငါးရာထားခဲ့ပြီဗျို့။”

ကိုလွမ်းဝေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ရေခဲခွေးပန်းကန်နဲ့ဖိပြီး ထွက်သွားလေသည်။ သူ့အုပ်စုသည် ကိုယ့်စရိတ်ကိုယ်ရှင်းအုပ်စုဖို့ အနေအစားချောင်လှသည်။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာစရာလည်းမလိုပေ။

“ဟ ကျောင်းဆရာ ... ထတော့မှာလားဗျ”

ကိုလွမ်းဝေလည်း ထွက်သွားပြီမို့ သူက ထရန် ပိုက်ဆံအရှင် တွင် ကိုလှမျိုး ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုလှမျိုးနှင့် စကား လက်ဆုံကျချင်သေးသော်လည်း အတန်းချိန်က နီးနေပြီမို့ ဆက်ထိုင် ရန် အချိန်မရှိတော့ပေ။

“တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ထိုင်ပါဦးဗျ”

ဟုဆိုလေသောအခါ နဂိုအားနာတတ်သူအကျင့်ကြောင့် ကိုလှလှတင်ပါးမှာ ခွေးခြေခုံပေါ် ပြန်ကျသွားလေသည်။

“ကျောင်းဆရာ ... ကားဝယ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်လဲ”

“ရှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းပါဗျာ ... ဘာလို့လဲ”

“ကျောင်းဆရာတွေ ထောင့်တဲခေတ်ဗျ။ ပညာခေတ်ဖြစ်လာ ကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့တော့ တစ်နေကုန် ဖင်ပူအောင် ထိုင်မောင်းတောင် ဘာတစ်စီးဝယ်စီးဖို့က ငါးနှစ်စုလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကျောင်းဆရာလုပ်တဲ့သက်တမ်းက ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီလေ ခင်ဗျားလည်း ဆယ်နှစ်စုပေါ့ဗျ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုလှမျိုးသည် တဝါးဝါးအော်ရယ်လေ သည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ ... ဟုတ်ပါ။ ကျောင်းဆရာလို့မပြောရဘူး၊ ကားပရိယာယ် ကြွယ်ပါဗျာ။ အဲဒါနဲ့ လိုရင်းမေ့တော့မယ်ဗျ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိနေတာလား”

“ပြောစရာထက် သတိပေးစရာဆိုရင် ပိုမှန်တယ်ဗျို့”

“ဘာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားတပည့်လေးအကြောင်းလေ”

“တပည့်... ဟုတ်လား”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကိုလှမျိုးသည် စပ်စုတတ်သည်ဆိုတာမှန်သော်လည်း သူတပည့်ထံ သိလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပေ။

“အေးလေဗျာ ... ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျားနောက်လိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးလေ”

သူ ပို၍ စဉ်းစားရခက်သွားလေသည်။ သူသည် ဘယ်သော အခါမှ တပည့်လေးတွေနှင့် အတူတူ လမ်းယဉ်မလျှောက်ဖူးစေ့ မိန်းကလေးဆိုလျှင် ပို၍ သီးသန့်နေထိုင်သည်။ ဤခေတ် ဤအချိန်က အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

“ဟောဗျာ မေ့တတ်ပြန်ရော ကိုယ့်လူရား။ ဆံပင်တိုတိုလေး နဲ့လေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ကားပေါ်က ဆင်းလာတတ်တဲ့ ကောင်မလေး”

“ဘယ်တုန်းက တွေ့လို့လဲဗျ။ ကျွန်တော့်နောက်လိုက်နေ တယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မျက်စိမှားနေပြီ ကိုလှမျိုး။ ကျွန်တော် တပည့်မလေးတွေနဲ့ အဲဒီလို ရောရောနှောနှော မနေတတ်ဘူးဗျ”

“သိပါတယ် ကျောင်းဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို အဲဒီလို ရည်ညွှန်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူမျိုးကြီးနဲ့ ကျုပ်ပြောတာလည်း သေချာနားထောင်ပါဦးဗျ”

ဟုဆို၍ ကျဆိပ်လေး မှာယူကာ စီးကရက်ကို တစ်ရွက်ဖွာ ဆိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်နေရာ ဘယ်အတန်းမှာတွေ စာပြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက ဟိုတက်ရပ်ကွက်က ကျူရှင်ပဲ သိတယ်။ ဒေါ်နီလာသန်းကျူရှင်လေ။ အဲဒီရှေ့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေး စကားပြောနေတာတွေ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနောက် မလှမ်းမကမ်းကနေ အဲဒီမိန်းကလေး လျှောက်နေတာ တွေ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက ကားပေါ်က အသားမည်းမည်းလူ ဆစ်ယောက်နဲ့ ဆင်းလာတာ တွေ့ဖူးတယ်”

ကိုလှမျိုးစကားကြောင့် ချင့်ချိန်လိုက်သောအခါ သူ့အတွေး နှော့ကန်မျက်နှာက တန်းခနဲဝင်လာလေသည်။ ထိုသို့ဝင်လာသည်နှင့် ဆစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေသည်။

ဘုရား... ဘုရား... စန္ဒာနဲ့သူ ကျူရှင်နားလေး နှစ်ကြိမ် နှလုံး ဆုံဖူးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်တွင် ရှုပ်ထွေးတဲ့ဆက် ဆံရေး ဖြစ်သွားပြီလား။ တပည့်မလေးများနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်း ဆောင်နေခဲ့သည့်သူက ထိုကိစ္စမျိုးကို အကြောက်ဆုံးဖြစ်လေသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ဖြူးနေတဲ့သူစိတ်ကို အရောင်တွေ မတင်ပေးကြ မိန့်။

“ကောင်မလေးကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲနော်။ ကျွန်တော်က

ခရီးသည်သွားဖို့တုန်း ကျောင်းဆရာနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ပြောဆိုနေတာတွေ့လို့ သတိထားမိသွားတာ။ အဲဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော်ကားကို ငှားစီးဖူးတယ်လေ”

အငှားယာ်ဘဲ မှီ ငှားစီးတာမဆန်းသော်လည်း ကိုလှမျိုး၏ စကားအသွားအလာက ဆန်းလှသည်။ စန္ဒာနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ဆရာတပည့်တွေပါဟု သူက အကြောက်အကန် ပြောပြန်လျှင်လည်း တစ်ဖက်သူ သံသယဖြစ်သွားမှာစိုးရပြန်သည်။

အကယ်၍ ထိုသံသယကို စိုးရွံ့၍ ငြိမ်နေပြန်လျှင်လည်း စန္ဒာအပေါ် သူ့ဘက်က မရှိသလိုဖြစ်နေရောမည်။ စားနောက်မလွတ်စားသွားမလွတ်သည့်အခြေအနေမို့ မီးစင်ကြည့်ကဖို့သာ စောင့်ဆိုင်းနေမိတော့၏။ အခွင့်ကြိုရင်ကြိုသလိုတော့ သူ့သိက္ခာကို ချပြရမည်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကလေးမရဲ့လေယူလေသိမ်းနဲ့မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးပဲဗျ။ ကျွန်တော်က တက္ကစီမောင်းစားတာပါဗျ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တင်ရတဲ့ခရီးသည်က မနည်းပါဘူး။ ယနေ့စီးတဲ့လူနဲ့ မနက်ဖြန်စီးမယ့်လူနဲ့ ထပ်နေတော့ လူကို မှတ်မိလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးမကိုတော့ မှတ်မိတယ်ဗျ”

စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော်လည်း နီဒါနိုးက များနေသည်မို့ သူ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ သို့သော် သူနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သည့်

အိမ်မှ စိတ်ကို ဆွဲဆန့်ထားရသည်။

“အဲဒီမည်းကြုတ်ကြုတ်လူနဲ့ အဲဒီကလေးမက ဘာတော်သလဲဗျ”

ပထွေးဆိုသူကို တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးထားသောသူက ကိုလှမျိုး၏ ဆိုလိုရင်းကို အလွယ်တကူ သဘောပေါက်မိသည်။

“သူတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် ပြောဖို့ မကံတယ်”

“သူဦးလေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ... အဲဒီလူက နွားအို မြက်နု ကြက်လား”

“ဟာ ... မဟုတ်တာဗျ။ သူ့အမေရဲ့ယောက်ျားပါ”

“ဘာ ... အမေယောက်ျား ဟုတ်လား”

သူ့စကားအဆုံးတွင် မှတ်တက်သွားသော ကိုလှမျိုး၏ပုံက သူရင်ထဲ ဘဝင်မကျတာအမှန်ပါ။ ကိုလှမျိုး၏မျက်လုံးများသည် စကားများစွာ ဆိုနေလေ၏။ သို့သော် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ဝေခွဲမသတ်ပါချေ။

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ကျောင်းဆရာ”

ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါယမ်းပြီး ပြောနေသော ကိုလှမျိုးသည် အနားအကြောင်း တော်တော်တန်တန် သိထားသူတစ်ဦးနှင့်တူနေလေသည်။ ဘာတွေ သိထားတာလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ သိထားသလဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလှမျိုး”

“ပထွေးဆိုတဲ့အမျိုးက အဖေနဲ့ မခြားပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ပထွေးကောင်းတာတွေ တွေးမိပြီ ထင်ပါရဲ့။ ငရဲတွေတော့ ကြီးကျယ် တော့မှာပဲ။ ကဲပါ ကျောင်းဆရာရယ်... ကျွန်တော့်စကားကို မေ့လိုက် ပါ။ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့”

ဟုဆိုကာ စားပွဲထိုးလာချပေးသော ကျဆိမ့်ကို စိတ်မပါတတ် သောက်လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ ဆက်မေးရအောင်လည်း စပ်စရာကျတော့မှာမို့ မျှသိပ်လိုက်ရသည်။ ဘာလဲဆိုတာမျိုးကိုတော့ သိချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ အစချခဲ့ပြီး အဆုံးမသတ်တဲ့အတွက် မတင်မကျ နေရစေ လှပါသည်။ ဆက်ပြီး စကားခေါ်ချင်သေးသော်လည်း စာသင်ချိန် နီးကပ်နေပြီမို့ မအိမလည်ပင် ကိုလှမျိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာ လေသည်။

သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှထွက်ထွက်ချင်းပင် သူ့ရှေ့ဖြတ် မောင်းသွားသော ကားတစ်စီးကို သတိပြုမိလိုက်၏။

စန္ဒာ။ ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေသော စန္ဒာက မျက်နှာရှုပ်ပျက် နှင့်ဖြစ်ပြီး ကားမောင်းနေသော အသားမည်းကမူ မျက်နှာမှင်တေသော နှင့် ဖြစ်၏။

ကိုလှမျိုး၏မတင်မကျစကားကြောင့် ထိုကားကို သားထက်ပို၍ အလေးထား သတိပြုမိသည်မှာအမှန်ပါ။

သို့သော် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏မတင်မကျစကားကြောင့်တော့ ထည့်အပေါ် မေတ္တာမပျက်ချင်၍ သံသယကို ကြိုးစားချေဖျက် နေမိသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ကျူရှင်တန်းသည် ခုနစ်မိနစ်ခန့် လမ်း ဆွဲကန်ရလေသည်။ ကျူရှင်ရှေ့၌ ကားပါကင်ကျပ်သောကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကသာ သူ့ကားထားရာနေရာ ဖြစ်ရလေသည်။

ကျူရှင်ရှေ့သို့အရောက်တွင် စန္ဒာကို မျက်လုံးငွေ့ကာ ရှာ လိုက်သေးသည်။ သို့သော် အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် စန္ဒာက အလျင်တက်သွားပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် အတန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကျောင်းသူများ ကြီး စန္ဒာကို မတွေ့ရသောအခါ သေးသောသံသယသည် တစ်ခိုခို ခြိုးစပြုလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာဆရာဟု နှုတ်ဆက်နေသော ကျောင်းသား များကို မင်္ဂလာပါ။ ထိုင်ကြပါဟု ရုတ်တရက် မပြောလိုက်နိုင်ပေ။

စန္ဒာ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ စောစောကတင် ကျူရှင်အနီး ၌ တွေ့ခဲ့ပါသည်။ သူ မျက်စိမှားတာမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ သေသေချာချာ စန္ဒာကို တွေ့လိုက်သည်။

စန္ဒာအပေါ် ရောက်နေသည့်စိတ်ကြောင့် သင်ခန်းစာများ အပေါ် အာရုံမရောက်နိုင်ပေ။ ထိုအကြောင်းကို ကျောင်းသားများက

ရိပ်မိသောကြောင့် ဆရာက လူပျိုကြီးရောဂါထနေပြီဟု မကြားတကြား နောက်ပြောင်နေသေးသည်။

ခင်မင်စွာ ရောရောနှောနှော နေထိုင်တတ်ပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ် ရေးကို သရော်လာလျှင် သူလည်း ပုထုဇဉ်မို့ ဒေါသထွက်မိသည်။ သို့သော် ကျောင်းသားနှင့်ဆရာအကြား ဒေါသဆိုတာမရှိကောင်းသေး အရာမို့ ကြိုးစားဖြေသိမ့်ရလေသည်။

ကလေးဆိုသော်လည်း စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်သောအရွယ် တွေမို့ သူမျက်နှာ ရုတ်တရက်တည်သွားသောအခါ သူ့ကို ဒီထက် မလှောင်ရဲကြတော့ချေ။ အသိစိတ်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ သင်ယူကြပြန် သည်။

ကလေးများ သူ့အပေါ် အနေရှိန်သွားသောအခါ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းချေ။ မရင်းနှီးတော့သလို ခံစားရ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်း ဆိုလျှင် စာသင်ချိန်၌ စာကိုသာ အာရုံစိုက်ရန် မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေး မိလေသည်။

သို့သော် ယခုမူကား စန္ဒာကြောင့် စိတ်ကို စုစည်းဖို့ ခက်နေ လေသည်။

ဘယ်သွားနေတာလဲ ဒီကလေးမ ဘာလို့ ကျူရှင်မတက်တာ လဲ။ သူ့ရင်ထဲ ပဟောဦးများစွာ။

အတန်းချိန်ပြီးသောအခါ စန္ဒာ၏ဘေးတွင်ထိုင်သော

ကျောင်းသူတစ်ဦးက စန္ဒာ နေမကောင်းလို့ ခွင့်တင်ထားတယ်ဟု ကျောင်းသူအချင်းချင်း ပြောဆိုသံကို အမှတ်တမဲ့ ကြားလိုက်ရလေ သည်။

ထိုအခါ သေးသောပဟောဦးသည် ပို၍ ကြီးသွားလေတော့ သ်။ နေမကောင်းဘူးဆိုသော စကားစုကို ဘာလို့ သူ အယုံအကြည် မှီရတာလဲ။

အခန်း (၆)

“ဆရာ ... သမီးကိုကူညီပါ ဆရာ၊ ကူညီပါ”

ဆိုသော သိမ်ငယ်သည် အကူအညီတောင်းသံကြောင့် တည်တံ့စဉ်းကို သူ ဘယ်လိုမှ လျစ်လျူမရှုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာလည်း သူ ထည့်မတွက်နိုင်တော့ဘဲ စန္ဒာ ချိန်းဆိုသောနေရာသို့ သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

စန္ဒာသည် ဖွင့်ထားတာမကြာသေးသော နိုင်ငံတကာအဆင့် ဖိတ်တယ်ရှေ့ ကားပါကင်၌ သူ့အား လာခေါ်ရန် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် စိတ်နိုးကာ ရပ်ထားသောကားများကြောင့် စန္ဒာကို

ဆုတ်တရက် မတွေ့လိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်၏။ နံပါတ်သည် သူနှင့်စိမ်းနေတယ်ဆိုသော်လည်း စန္ဒာခေါ်ခဲ့သော နံပါတ်မို့ စန္ဒာကို မတွေ့သောအခါ ဖုန်းဆက်မေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။
ဖုန်းလိုင်းအားကောင်းနေသဖြင့် ဖုန်းသံသည် တူခနဲမြည်သွားလေ၏။

“ဟယ်လို စန္ဒာလား ... ဆရာရောက်နေပြီ။ မင်း ဘယ်မှာလဲ။ အခု ဆရာ သစ်ပင်ကြီးဘေးမှာရှိနေတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်ရာ ကားဆနက်ရောင်ကြီးဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေရှာသော စန္ဒာကို အမှတ်တမဲ့တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဪ ... အေ ... တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ”

တစ်ဖက်မှ မည်သို့သော စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုသည်ကို သူ သတိမပြုမိလိုက်ပေ။

သူသည် ကားပေါ်မှ ကပ္ပာကသီ ဆင်းလေသောအခါ တစ်ဖက်မှလာနေသော ကားကိုလည်း သတိမပြုနိုင်အားပါ။ ထိုသို့ တစ်ဖက်မှလာနေသောကားသည် သူ့ကားကို ကျော်လို့မရသဖြင့် သူ့ကားရှေ့ နှစ်ကိုက်အကွာတွင်ရှိသော နေရာလွတ်တွင် ပါကင်ထိုးလိုက်၏။

ညအမှောင်ထုက စိုးရိမ်နေသော်လည်း မြို့ပြ၏ထည်ဝါခြင်း ချွေးကြောင့် မီးရောင်သည် နေမင်းအလား ဝင်းထိန်၍နေလေသည်။

၇၆ မယ်ခိုင်

“စန္ဒာ ... စန္ဒာ”

လျှောက်သွားရင်း ခေါ်လိုက်သောအခါ ငုံ့နေသော စန္ဒာ
ခေါင်းသည် တဖြည်းဖြည်းလှည့်လာလေ၏။

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ မိုးပြိုတော့မှာကို
သိနှင့်နေသောလူတစ်ယောက်၏ကြောက်ရွံ့မှုမျိုးနှင့် စန္ဒာအနီး
တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွား၏။

“စန္ဒာ ... သမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဆ ဆ ... ဆရာ”

သူ့ထံ လှမ်းနေသာစန္ဒာ၏လက်သည် အင်အားမရှိတော့
သယောင်။

“ဟင်”

သူ့ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းသွားလေသည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခါးအောက်ပိုင်း သွေးအလိမ်လိမ်ပေနေသော
စန္ဒာကြောင့်ဖြစ်သည်။

မှတ်တက်နေ၍ ခြေလှမ်းတုံ့ဆိုင်းသွားသော်လည်း မိုးရိမ်စိတ်
ကြောင့် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

“သ သမီးကို ... ကယ် ... ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်”

ဖျော့တော့သောစန္ဒာ၏အသံသည် သူ့နားထဲပဲ့တင်ထပ်သွား
လေသည်။ ထိုအသံနှင့် မြင်ရသောမြင်ကွင်းကို ပေါင်းစုလေသောအခါ

အိမ် ၇၇

သိသောအခါမှ မဖြစ်မှူးသော ကရုဏာတို့သည် အလှအယက်ပင်
နှင့်တိုးဝင်ကုန်သည်။

သူ့မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ဥရလေပြီဖြစ်၏။ ထိုသွေးတွေက
ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့် စန္ဒာက ခုလိုပုံမျိုး ဖြစ်နေရတာလဲ။

“ကလေးရယ်”

သူသည် စန္ဒာလက်ကို တွဲလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

စန္ဒာကို စန္ဒာဟုသာ ခေါ်ခဲ့သော်လည်း အမျိုးအမည်မသိ
သော ကရုဏာတို့ကြောင့် သမီးဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဆ ဆရာ ... သမီး သမီး”

စန္ဒာသည် စကားလုံးကို ဝိသအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။
သို့သော် ကားမီးရောင်သည် သူ့ထံ ရောက်ရှိလာ၏။

စန္ဒာသည် ကားမီးရောင်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားလေသော
သူသည် စန္ဒာမျက်နှာပေါ် ကားမီးရောင်မရောက်စေရန် ကိုယ်နှင့်
ဘာကွယ်လိုက်သည်။

“ဟင် မင်း မင်း မင်း ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာ
သိပေ။ စန္ဒာနှင့် သူ့အား မှတ်တက်စွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အောင်အားကိုးနှင့်မြင်ရသော ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများကို သူ

ကောင်းစွာသဘောပေါက်သည်။ သူ့အား ရွံရှာစက်ဆုပ်မှုအပြည့်နှင့် ကြည့်နေသောထိုမျက်လုံးများသည် သူ့က ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကုန်လွန်ခဲ့သူတစ်ဦးနှင့် တူနေလေ၏။

“လာကြပါဦး... လာကြပါဦး”

ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်သော အမျိုးသမီး၏အသံသည် ခုနစ်သံချို့ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကျယ်ပြောသောဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ သူ့အတွက်နေရာသည် ရှားပါးသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏အသံဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြေးလာကြသောခြေသံများကို သူ့ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင်”

သူ့အကျီကုတ်စကို ဆွဲလိုက်သော လက်တစ်စုံဖြစ်သည်။ ထိုလက်ပိုင်ရှင်ကို သူ့ကြည့်ခွင့်မရလိုက်ပါဘဲ သူသည် ဆွဲထိုးခံလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အထိုးမခံရခင် လက်ပိုင်ရှင်ကို သူတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပထွေး၊ စန္ဒာ၏ပထွေးဆိုသူဖြစ်သည်။

သူ မှင်တက်ချိန်ပင် မရလိုက်တော့ပါပဲ။ လက်သီးမိုးက သူ့အပေါ် ဖြိုငြိုငြင်ရွာလေတော့သည်။ သူ့ပါးရိုးတစ်ခုလုံးမှာ နာကျင်လွန်း၍ ကျင်ထုံနေလေသည်။ ဘာကိုစွန့် အထိုးခံနေရမှန်း သူ့ကိုယ်၌က မသိပေ။

သို့သော် အထင်လွဲခံရမှန်သိလေသောအခါ စန္ဒာအား အကူအညီတောင်းရန် လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

သို့သော် စန္ဒာသည် အနက်ရောင်ကားဘီးကြီးအနီး၌ ငြိမ်မက်၍နေပြီ ဖြစ်လေ၏။

“ခွေးလိုကောင်... ခွေးလိုလူ”

“မလုပ်ကြပါနဲ့၊ လက်လွန်ကုန်မယ်။ ဟေ့ ဟေ့... မလုပ်ကြပါနဲ့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တားမြစ်သံကိုကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော် သူ့အပေါ်သို့ လက်သီးတင်မက ပျဉ်ချောင်းများပါ ရောက်ရှိ၍ လာလေသည်။

“ဒုတ်”

သူ့ခေါင်းပေါ်ရောက်လာသော ပျဉ်ချောင်း၏ပြင်းအားကို သူမတော့နိုင်တော့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း ဆူညံသွားပြီးနောက် ရဲများနှင့် လူနာတင်ဆာဉ်တို့ ခြေချင်းလိမ်ကုန်သည်။ ပြီးနောက် ထိုနေရာသည် ပကတိပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

သို့သော် ကွန်ကရစ်ခင်းပြင်ပေါ်တင်ကုန်နေသော သွေးကွက်အိမ်ကွက်ကိုမူ အဝိုင်းနှစ်ဝိုင်းကွင်းထားလေသည်။

ထိုအဝိုင်းအနီးသို့ ချွန်မြဲသောဒေါက်ဖီနပ်အနက်ရောင်

၈၀ မယ်ခိုင်

တစ်ရံက နီးကပ်၍လာလေသည်။

ထိုမှီနိုင်ပိုင်ရှင်သည် အခင်းဖြစ်သွားသောနေရာသို့ ကျားသစ်
နက်တစ်ကောင်၏သားလိုက်မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုမျက်ဝန်းသည် ပဟေဠိကိုအဖြေရှာပုံမျိုးလည်း ဖြစ်သလို
ထိုပဟေဠိကို သိနေသည့်ပုံလည်း ပေါက်၏။

ပြီးနောက် လှပသော နှုတ်ခမ်းပါးက သေသပ်စွာ ပြုံးလေ
သည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးသည် ချိုမြိန်ခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ အေးစက်
ကြမ်းကြုတ်ခြင်းများ ပြတ်သိပ်၍နေလေတော့၏။

အခန်း (၇)

ဓာတ်ပုံအချို့နှင့် ကိုယ်ရေးအကျဉ်းရေးထားသော စာရွက်
သည် ဒေါ်အထွာဝါ၏စားပွဲပေါ် ပျံ့ကျဲနေကုန်၏။

ဒေါ်အထွာဝါသည် ဇာပဝါဖြူနောက်ကွယ်မှ စိမ်းလန်းသော
နှုတ်ခမ်းကို စိုက်ကြည့်၍နေလေသည်။

ရှုမျှော်ခင်းသည် ငှက်ကလေးများနှင့် နှောယှက်သက်ဝင်
နေသော်လည်း ထိုအလှတရားကို ဒေါ်အထွာဝါ ခံစားတတ်ပုံ မပေါ်

ချေ။

“သူဌေး... ကိုဝေယံလင်းက တွေ့ခွင့်တောင်းနေပါတယ်”

ဟု .. အပြာဝတ်မိန်းကလေးက ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေးရပ်ကာ

၈၂ မယ်ခိုင်

ပြောသည်တွင် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် မျက်လုံးလေးတစ်ချက် ပုတ်ခတ်လေသည်။

စကားလုံးတစ်ခွန်းမျှမဆိုသော်လည်း ထိုအပြာဝတ်မိန်းကလေးသည် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ၏စကားကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ပုံနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် အသက်သုံးဆယ်ခန့် ယောက်ျားတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုယောက်ျားသည် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါအား ဦးညွှတ်ကာ အသေပေးသည်။ ပြီးနောက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါရှေ့သို့ လျှောက်လာလေသည်။ ပြီးနောက် လက်ထဲမှ ဖိုင်တွဲကို ဒေါ်အုဏ္ဍဝါထံ ပေး၏။

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် ထိုဖိုင်တွဲကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရုံပြီးလေသည်။

“စိစိတီဗီမှတ်တမ်းတွေက ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ် သူဌေး။ ဒါကြောင့် လုံခြုံရေးအခန်းက ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ကိုဝေယံလင်း... ဘာကြောင့် အဲဒီလောက် ရက်စက်တာလဲ”

“ဗျာ”

“လုံခြုံရေးခန်းထဲ ဝန်ထမ်းဘယ်နှယောက်ထားသလဲ”

“ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးမှာ လုံခြုံရေးနှစ်ဆယ် ခန့်ထားပါတယ်။

အပေ့ အခင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ လုံခြုံရေးဆယ်ဦး အလုပ်ဆင်းနေပါတယ်။ ထိုအထဲမှာမှ သုံးဦးက စိစိတီဗီအခန်းထဲမှာပါ”

“အဲဒီမှတ်တမ်းကို အဲဒီသုံးဦး ဖျောက်ဖျက်လိုက်တယ် အထင်နဲ့ သုံးဦးလုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရောပေါ့”

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါအမေးကို ကိုဝေယံလင်း မဖြေနိုင်ချေ။ ပစ္စည်းဖျောက်ရှာသူတစ်ဦးနယ် ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားလေ၏။

“နောက်ဆို အလုပ်ကို အထင်နဲ့မလုပ်နဲ့ ကိုဝေယံလင်း။

ဥပဒေနာတစ်ခုရှိလာရင် စူးစမ်းပါ။ ဆင်ခြင်ပါ။ ကိုယ်က အထက်မှာ

ပြောနေလို့ မှားခဲ့ရင် ဆော့ရိုးတစ်လုံးကို ဝန်ချလိုက်ရုံနဲ့ တစ်ဖက်လူက

အသက်မသာ ကျေနပ်လိုက်ရပေမယ့် တကယ်ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားသူက

အသက်ကို ထိုးကျွေးလိုက်ရတာ။ အလုပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာမှန်ပေမယ့် လမ်းလွှဲနေတဲ့ ပြတ်သားမှုက အဓိပ္ပာယ်မရှိ

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သေသေချာချာစုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ လူသုံးယောက်ကို အလုပ်တော့ထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ထုတ်လိုက်သလဲ”

“လုပ်ငန်းခွင်ပေါ်ဆူနေပါ”

“ခံရတဲ့လူတွေကလည်း မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံသွားသလား
ကိုဝေယံလင်းထံမှ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။

ဒေါ်အဏ္ဏဝါ မျက်လုံးများ စူးရှတောက်ပ၍နေလေသည်။
ထိုစူးရှမှုသည် သာမန်လူတစ်ဦးအတွက် ပြုလဲသွားနိုင်လေသည်။

ကိုဝေယံလင်းတစ်ယောက်လည်း ချောင်ပိတ်မိသော ယုန်သု
ငယ် တစ်ကောင်နယ် ဘယ်ပုန်း၍ ပုန်းရမှန်းမသိပေ။

“တို့က အလုပ်မှာ မန်နေဂျာထက်သန်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကို
ပိုအရေးထားတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“မင်းကို ဟိုတယ်တာဝန်ခံရာထူးကနေ လုံခြုံရေးဌာနမှ
အဖြစ် ရာထူးချတယ် ကိုဝေယံလင်း”

ထိုအခါ ကိုဝေယံလင်းသည် တုန်လှုပ်သွားကာ ချက်ချင်း
ဆိုသလို ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ် သူဌေး။ ကျွန်တော့်ရဲ့အသံ
အမြင်နည်းမှုဆိုတာကို နားလည်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီလောက်ကြီး
ကျွန်တော့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် အားလုံးကို အချိန်မီပြင်ဆင်
ပါမယ်။ ထုတ်လိုက်တဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော်

အဆင့်တစ်ထိ တောင်းပန်ပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အဲဒီလို မရက်စက်
သူဌေး”

“ရာထူးချတာကိုမကျေနပ်ရင် အလုပ်ထွက်နိုင်တယ်။

တာဝန်ခံရာထူးဆိုတာမျိုးက မက်တဲ့သူအများကြီးပါ”

“ဒါပေမဲ့... လူတိုင်းလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးမို့

...”

“ကိုဝေယံလင်း ရှင့်စကားလုံးကို တို့မကြိုက်ဘူး။ ရှင့်ကို
အောက် နင့်နင့်သီးသီး မပြောသေးခင် ရှင် ထွက်သွားတော့”

“ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် အချိန်သုံးလပေးရင် ဟိုတယ်ကို
အောက်အောင်မြင်အောင် ကျွန်တော် လုပ်နိုင်မှာပါ”

ဒေါ်အဏ္ဏဝါ စိတ်ညစ်ညျသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲ
အောက်ခွန်းမှ ခလုတ်အနီကို နှိပ်လိုက်လေ၏။

မကြာခင်မှာပင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောက်ျားနှစ်ဦး
အနီးထဲသို့ ဝင်လာကာ ကိုဝေယံလင်းကို ဆွဲထုတ်သွားလေသည်။

ကိုဝေယံလင်းသည် ယောက်ျားမာနပင် ဆည်မထားနိုင်
အောက်အောင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း ထိုလူသန်ကြီးနှစ်ယောက်
အောက် ပါသွားလေသည်။

ဒေါ်အဏ္ဏဝါ သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ မွန်း
တည့်မူကြီးက လေထဲတွင် မျောပါသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ စဉ်းစားလေသောအခါ လည်ကား
နှင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်မျက်နှာသည် ထင်းခနဲ ပေါ်လာလေသည်။
ထိုယောက်ျားသည် အေးဆေးသောမျက်နှာသွင်ပြင်ရှိသော်
လည်း မျက်နှာနှင့်မလိုက်စွာပင် ပျာယာခတ်နေသောကြောင့် ခေါ်
အတ္တဝါသည် ကားပေါ်မှမဆင်းသေးဘဲ ကားထဲမှ ကြည့်နေမိခဲ့သည်။
ထိုယောက်ျားသည် ရေးကြီးသုတ်ပြာပင် ကားနှစ်စီးကြား
ဝင်သွားလေ၏။

ထိုယောက်ျားသွားပြီး ခဏအကြာ၌ ကားတစ်စီးရောက်လာ
လေသည်။ ထိုကားပေါ်မှ လူသုံးဦးဆင်းလာ၍ ကားပေါ်မှ မဆင်း
သေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

အဖြစ်အပျက် မျက်လှည့်ပြကွက်လို ဆန်းကြယ်လွန်း
သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာသေးသောအချိန်၌ မိန်းမဖြစ်သွားခဲ့
သည်။

အံ့သြခဲ့ရ၏။

ကားဖြင့် ဝင်ရောက်လာသူသုံးဦးသည် ကားဆိုက်ပြီး
ယောက်ျားကို ဘုမသိ ဘမသိ ရိုက်နှက်ပုံမှာလည်း ဆန်းလှသည်။
ပြီးနောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းတွင် မိန်းမငယ်လေးကို အေး
ပြုကျင့်ပြီး သေစေခဲ့သည်ကိုစွမှာလည်း ရိုးရှင်းမှုမရှိပါ။ ပို၍ ထူးဆန်း
သည်က ထိုအနီးတစ်ဝိုက်မှ စိစိတိမိပိုင် ပျောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဝေယံလင်းအပေါ် သံသယမဖြစ်ချင်သော်လည်း တရားဆီ
ကိုဝေယံလင်းအပါး ရစ်ဝဲနေသော ယင်ကောင်တစ်ကောင်နှယ်။
ပြီးနောက် ကိုဝေယံလင်း၏မျက်လုံးများကို မယုံပါ။ အင်မတန် နူးညံ့
သိမ်မွေ့သူသည် အဘယ့်ကြောင့် ကြမ်းတမ်းစိုင်းစိုင်းသွားရတာလဲ။
အယ်အရာက ကိုဝေယံလင်းရဲ့ သရုပ်မှန်လဲ။
ကိုယ့်ကိုစွမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ဘေးဖယ်နေ
မရတော့ပေ။

ထိုပြဿနာကို သိရမှဖြစ်မည်။
ချောက်ချစ်ရတယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ အပြစ်မဲ့ကို ဒုက္ခနွှဲထံ
ဆက်ထားရက်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရှုကို သတိရမိ၏။
ရှုနဲ့သာ စကားအနည်းငယ်ပြောကြည့်လျှင် ရှုပ်နေသော
အတွေးကြီးရှင်းသွားမည်ဟုထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှုထံ ဖုန်းဆက်ဖို့စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် မိမိ
ဆီတိုင်းလာမည့်မိန်းကလေး မဟုတ်မှန်း သတိရသွားပြီး နေရာမှ
ဆုတ်လိုက်၏။

မသေချာတဲ့ကိစ္စကို အချိန်မကုန်တတ်သော ရှုအကျင့်ကို
သိနှင့်နေသည်မို့ မိမိသတ်မှတ်သေချာရန်အတွက် အမှုသည်ယောက်ျား
တို့ ပို့ခဲ့ကြသော ဆေးရုံသို့သာ ဦးတည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါက ကိုယ်ရံတော်များကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး မထင်မရှား ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုနှင့်သာ လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အာရုံစိုက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ပြန်သည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါက ထိုအမှုသည်ယောက်ျား၏ခုတင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သတိမေ့နေသောအမှုသည် ယောက်ျား၏လက်ကို တယုတယကိုင်ပြီး ငိုနေသောအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပရိဒေဝမီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြုမိလောက်အောင် ဝမ်းပန်းတစ်နည်းငိုနေရှာသော အဒေါ်ကြီးကို ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

ထိုကရုဏာမျိုး ဒေါ်အုတ္တဝါရင်ထဲ ဝင်မလာတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။

အဒေါ်ကြီးသည် နှုတ်မှလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆို ဆုတောင်းနေသေးသည်။ ဖျော့တော့စွာ လဲ့လျောင်းနေသူဘေး၌ ရဲသားနှစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုရဲသားကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ လူအချို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။

“မုဒိမ်းမှုတဲ့၊ မထင်ရဘူးနော်။ ရုပ်ရည်လေးက သနားကမား

“ကျူရှင်ဆရာဆိုလဲ။ စာသင်ရင်းနဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြတာနေမှာ

“ကောင်မလေးက သေသွားတယ်ဆို”

“အို ဘယ်လောက်တောင် တဏှာရှူးနေသလဲမှ မသိတာ။ ကြောင့် လူတွေကို အပေါ်ယံပဲကြည့်ပြီး မပိုင်ဖြစ်နဲ့လို့ ပြောကြတယ်ပေါ့”

နာစ်နှစ်ဦးသည် လူနာအတွက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်ဆိုသော ဆေးခံစဉ်အောက်မှ သွေဖီ၍ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကို ပုတ်ခတ်ပြောသွားသဖြင့် ဒေါ်အုတ္တဝါရင်ထဲ သဘောမတွေ့တာအမှန်ပါ။ လူနာဘေး၌ ထိုင်နေသော အဒေါ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်စုံချင်လာလေသည်။

တခြားလူ၏ ဝမ်းနည်းမှုသည် စစ်မှန်သောကြောင့် မိမိရင်ထဲ ချစ်မက်ပျံ့နှံ့လေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါရင်ထဲ မောဟိုက်လာ၏။ ငိုနေသောအဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း အတွေးတွေက အတိတ်ရဲ့ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ အနှုတ်တိုက်မျောပါသွားရလေ၏။

ဒေါ်အုတ္တဝါမျက်လုံးထဲ ရဲသားနှစ်ဦးကိုလည်း မမြင်နိုင်တော့သလို ခုတင်ပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မမြင်နိုင်တော့ပါ။

ဒေါ်အုတ္တဝါခြေလှမ်းများသည် သနားစရာကောင်းသော အဒေါ်ကြီးဆီသို့ တစ်လှမ်းခြင်း -

“အဒေါ်”

ဒေါ်အဏ္ဏဝါက ထိုသို့ခေါ်လျှင် အဒေါ်ကြီးသည် မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြည့်လာလေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦးအပေါ် အားကိုးရိပ်များ မြင်တွေ့ရလေသည်။ အားကိုးမှုနှင့် ထိုက်တံလေအောင် သူရဲကောင်းလုပ်ပေးလိုက်ချင်သည်။

“တူမကရော ရဲအရာရှိပဲလားကွယ်။ ဒါမှမဟုတ် သားတပည့်မလေး အမေလား။ အဒေါ်သားက လူယုတ်မာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူ့နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ပါ။ သူ့ဘဝမှာ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မထားပါဘူး။ ဘုန်းကြီးဝတ်မှာစိုးလို့ အဒေါ်က မိန်းမပေးလေရင်တောင် မျက်နှာမမြင်ရသေးခင် ဘူးခဲပြီး ငြင်းသူပါကွယ်။ အဒေါ်အသက်ရှင်လျက်ရှိသေးလို့သာ။ သားက ကျူရှင်ဆရာလုပ်နေသေးပေမဲ့ အဒေါ်သေပြီးတဲ့အခါ အဒေါ်မြေကျတဲ့နေ့ သား လူဝတ်ကြောင့် စွန့်တဲ့နေ့ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မိခင်ဖြစ်တဲ့အဒေါ် ကြိုသိနေပါတယ် တူမငါ့ရယ်။ အဒေါ်သားက တူမကြီးထင်သလို လူယုတ်မာ မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သေသက်ကာယက ခိုင်လုံနေတယ်ဆိုရင်လည်း ဒါ ချောက်ချေရတာဖြစ်ဖြစ်၊ တိုက်ဆိုင်လွန်းတာဖြစ်ဖြစ် နှစ်ခုထဲကတစ်ခု ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဆန်းကြယ်တဲ့လောကကြီးရဲ့မာယာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဒေါ်သားမှာ ဒီလိုအမူအကျင့်မျိုး မရှိပါဘူးကွယ်။ မိခင်လုပ်ကျွေးပြုစုရာတဲ့လူ သူတော်ကောင်းလေးပါ။ သားရဲ့ရိုးသားမှု

အဒေါ်အသက်နဲ့လဲပြီး အာမခံပါတယ်ကွယ်”

ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့် အသာအယာဖိ၍ သိမ်ငယ်သော မျက်ဝန်းလေး ပါးလျှတိုးညှင်းသောအသံလေးနှင့်ဆိုသော အဒေါ်ကြီးကို တစ်ခဏမြင်ရုံမျှနှင့် တရားမမွေ့တွင် မွေ့လျော်သူတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

မည်သို့သောတရားတွေ ရင်မှာပိုက်ထားသော်လည်း ပုထုဇဉ်တစ်ဦးမို့ ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြုံရသောအခါ မျက်ရည်ကိုသာ အဖော်ပြု၍ နေရာတော့သည်။

မိမိကိုယ်မိမိတောင် မယုံရသော ရှင်သန်ခြင်းတွင် မိမိထက် သားကိုယုံကြည်နေရာသော မိခင်ကြောင့် ထိုမိခင်အပေါ် ကြည်ညိုမိသည့်စိတ်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းထရပါသည်။

ကံကောင်းလိုက်တာ။ တရားခံဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံထားရသော်လည်း ကိုယ့်စာစိတ္တကို ယုံကြည်နေသူရှိသည်မှာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်တစ်ခု မဟုတ်ချေ။ ခွန်အားလည်း ဖြစ်ချေမည်။

မိမိကိုယုံကြည်သူတစ်ဦးရှိနေခြင်းသည် နေ့ရက်များကို ရှေ့ဆက်ဖို့ အကောင်းဆုံးခွန်အား ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ချိန်ကသာ မိမိကို ဤအဒေါ်ကြီးလို မိမိအတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်ရည်ကျပေးခဲ့ပါလျှင် ဤအဒေါ်ကြီးလို မိမိဘေး၌ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပူဆွေးသောက ရောက်ပေးခဲ့ပါလျက် မခံမရပ်

၉၂ မယ်နိုင်

နိုင်ခြင်းတွေက ရင်ထဲ တဆတ်ဆတ်နာကျင်လာလေတော့သည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်လိုက်တိုင်း အိုဟောင်းစုတ်ပြတ်နေသော လမ်းဘေးအရက်ဆိုင်မှ အ၊မင်္ဂလာမြင်ကွင်းများ၊ နာစွင့်လိုက်တိုင်း ညစ်ညမ်းစွာဆဲရေးတိုင်းထွာနေသံများက ပြည့်လျှံထွက်လာသော အခါ။

အခန်း (၈)

“ဟဲ့ အဏ္ဏဝါ...ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အမယ်လေး”

ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား အော်သံနှင့်အတူ တံခါးဖွင့်သံ ခနဲ ကြားလိုက်ရသောအခါ လှပသောအိမ်မက်များ လေထဲ မှာလွင့်ပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရ သည်က ဆံပင်ကောက်ကောက်ဖွာလှန်ကျဲနှင့် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲဆိုတာ သော အဒေါ်ကြီး။ ထိုအဒေါ်ကြီးသည် အဏ္ဏဝါကို ပြူးသောမျက်လုံး နှင့် မေတ္တာတရားကင်းမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်လေသည်။

“အမယ်လေးလေး...ညည်းကိုယ်ညည်း သူဌေးသမီးများ အောက်မေ့နေသလား။ ဟမ်း...ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ။ အခုလို

အိပ်ရာထဲမှာ စင်းစင်းကြီးသေနေတုံး”

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ အန်တီချက်”

“ပြောမှလုပ်၊ ခိုင်းမှသွား၊ မောင်းမှပြန်၊ ဟမ်... သားရေခေါ်”

အိပ် သားရေနားစားလေးတွေ။ ဟမ်း... ကျွန်တွေလို့မပြောရဘူး၊ ညည်းတို့ကိုပြောရတာ ငါ အာညောင်းတယ်၊ လေကုန်တယ်မသိသိရဲ့လား”

ဘာတွေ ဒေါသဖြစ်စရာ ကြုံလာခဲ့မှန်းမသိပေ။ ဒေါ်ချက်ဆီ ငါမျက်ဝန်းများသည် ဝင်းဝင်းတောက်၍နေလေသည်။ ဒေါ်ချက်ဆီ ဒေါသဖြစ်သည်က အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းလုပ်တတ်သည့် ဒေါ်ချက်စိန်၏အကျင့်ကြောင့် တစ်နေကုန် ဆူပူကြမ်းမောင်းထုထောင်းခံရမည့်အဖြစ်ကို ရင်လေးလှပါ၏။

“ဟိုကောင်လှတင့်လည်း ဘယ်ချောင်မှာ သေနေမှန်း မသိဘူး။ မနက်စောစော ရေအပြည့်ဖြည့်ထားပါ။ နေ့လယ် အလုပ်ကြီးတယ်ဆိုတာ၊ သူ့ကို သိချင်းဆိုပြနေတယ် ထင်သလား၊ ဟင်း... မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုတာ ဒါကိုပြောတာပဲ။ ဟေ့... လှတင့်လှတင့်”

မမေးမမြန်းဘဲ တကြော်ကြော် အော်နေသော ထိုအသံသည် ငှက်စုန်းသံအလား နားထဲကလောသွားလေသည်။ အဏ္ဏဝါလည်စိတ်နဲ့လူပဲ ဒေါသထွက်တာပေါ့။ မနက်အိပ်ရာခိုးကာစမှာ သားရေ

အာရုံပြုပြီး မင်္ဂလာယူချင်ပေမယ့် အ၊မင်္ဂလာဖြစ်တော့မော့ ဒေါသထွက်လို့ရရီးလား။ သူ့ဆန်စား ရဲရတော့မည်မို့ ဒေါသကို အတွေးနှင့်အတူ မျိုချလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုလှတင့်ရှိပါတယ် အန်တီချက်။ ဘယ်ကိုမှမသွားပါဘူး။ အိပ်လည်း မနေပါဘူး။ ချောင်းစပ်မှာ ရေသွားခတ်ပါတယ်။ အရက်ချက်တာက ချောင်းစပ်ရေနဲ့မှ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ညည်းကရော ဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ။ ပန်းကန်တွေဆေးပြီးလား”

“ပြီးပါပြီ၊ ထမင်းလည်း ပေါင်းထားပါတယ်။ စားဖွဲ့တွေလည်း ဆင်းပြီးပါပြီ။ အိပ်ချင်လို့ ဒီမှာ တစ်မှေးလေး မှေးမိတာပါ”

မှန်ပါသည်။ ညဆိုလျှင် တစ်ဆယ်၊ ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှ အိပ်ချပြီး မနက်ဆိုလျှင် လေးနာရီထပြီး ချက်ပြုတ်ရတဲ့အလုပ်က ချယ်လှတယ် မဟုတ်ချေ။ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးတမော ငိုက်မြည်းချင်း ဆိုင်ရှင်မျက်နှာကြည့်နေရ၍ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတိုင်း မျက်နှာဆစ်ပစ်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ။

အလုပ်ဝင်တဲ့ ငါးလတာကာလတစ်လျှောက် တစ်ရက်ကို ချက်နာရီထက်ပိုပြီး မအိပ်ဖူးပါ။

တစ်ရက်ကို ဆယ်လေးနာရီ အနည်းဆုံး အလုပ်လုပ်ရသော်လည်း အကောင်းတစ်ချက်ပြောဖော်မရသောဒေါ်ချက်ဆုံကို အဏ္ဏဝါ

မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနင်းရတော့သည်။ ငွေရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်ရင် မဟုတ်ပါလား။ သူများ ငွေယူပြီးမှတော့ သူများခိုင်းတာ လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပင်ပန်းလွန်း၍ အဏ္ဏဝါမျက်နှာတွင် ရွှင်ပြမှုက မှုန်ပြပြလေး ပင်မတွေ့ရတော့ချေ။ အိပ်ရေးမဝ၍ ညိုနေသော မျက်ကွင်းအလယ်တွင် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းက ရေလယ်ကျွန်းတစ်ကျွန်းနယ်။ သိသာထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။

ဆိုင်ဆိုင်သော်ငြား အရက်ဆိုင်မဟုတ်၊ ထမင်းဆိုင် မကျတော့မို့ ဟင်းအမျိုးအမည်လည်း စုံလှသည်။ သို့သော် စားရသည်မှာ အချဉ်ရည်ဟင်း၊ မိသားစုခြောက်ကြော်ကို မရိုးအောင်စားရလေအံ့။ ရံဖန်ရံခါသဘောကောင်းသည့်နေ့များဆိုလျှင် ငါးပိရည်ဖျော်နဲ့ ချဉ်ဖတ်တို့စရာပါတတ်သည်။ ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်မကြည်တဲ့နေ့များဆိုလျှင် ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ထောင်းထားသော ငါးပိထောင်းတမယ်ပင် မသထားချင်ပါ။

အလုပ်သမားများအပေါ် စေတနာမထားသော ဒေါ်ချက်ဆီသည် မြို့ပေါ်ကျောင်းတက်သော သမီးအပေါ်တော့ မိခင်ဝတ်တရားကျွန်လွန်းလှသည်။ မျက်နှာငယ် တစ်စက်မခံချေ။ သူများ ဖုန်းကိုင်လျှင် ကိုယ်ဖုန်းကိုင်ချင်သောသမီးကို ရှိသမျှ လက်ဝတ်လက်စားများ ရောင်းချပြီး သိန်းသုံးဆယ်ဖြင့် ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ပေးပြီးတာ မကြာသေး

။ နှမြောမိသည်။

ထိုသိန်းသုံးဆယ်ဆိုသည့်ငွေသည် အဏ္ဏဝါအတွက်တော့ ဘဝပြောင်းသွားနိုင်သည့်ပမာဏဖြစ်သည်။ ထိုငွေနှင့်ရင်းနှီး လုပ်ကိုင်သောသက်၍ရသွားမည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရင်း တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း နည်းလမ်းရှာဖွေ၍ ရနိုင်ပေသည်။

ခုတော့ ခြူးတစ်ပြားမှမရှိတဲ့ဘဝမို့ ဒေါ်ချက်ဆီအိမ်မှာရှိချောင်ထိုင်တွင် ထမင်းအိုးသာ ဝင်လုပ်နေရပေသည်။ မီးဖိုချောင်မင်းသမီးအင်းရဲလားလေးလို ကံကောင်းမှုရောက်လာလေမလားဟု စိတ်ကူးသည့်မိသော်လည်း ဒါ ရူးသွပ်မှုသက်သက်ဆိုတာ နားလည်သည်။

ဒီလို ချောင်ကျကျ အရက်ဆိုင်ထဲ ခွက်ပုန်းရောင်းရသော ဘဝတွင် အရက်ကို ငါးဆယ်၊ တစ်ရာဖိုး ခိုးသောက်တဲ့ ခပ်ထွေထွေအရက်သမားတွေကလွဲလို့ ခိုးကျွေးရွှေကိုယ် ပေါ်မလာနိုင်ပေ။

ဖရဲသီးထဲမှ ရွှေစေ့ထွက်လာတယ်ဆိုတာမျိုးက ဖြစ်နိုင်သေး။ မျိုးရိုးမြင်မြတ်သူက ဤအရက်ဆိုင်မျိုး ရှိမည်ဟုပင် တွေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သို့သော် အဏ္ဏဝါ ဖွဲ့မလျှော့ပေ။ ဘာဆိုသည်မှာ ဒီအတိုင်း ငြိမ်းနေမသွားဘူးဟု ယုံကြည်သည်။

လူတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် ကံကြမ္မာက တစ်ကြိမ်မျက်နှာသေးလေ့ရှိသည်ဟု သိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အဏ္ဏဝါသည် ကံ၏အပြီး

ကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ရန် ငါးကြော်ချောင်းနေသော ကြောင်တစ်ကောင်နယ် ရောက်လာမည့် အခွင့်အရေးကို အာရုံစိုက်နေမိသည်။ သို့သော် အခွင့်အရေးဆိုသည်က တစ်ခါတစ်ရံ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာတစ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်က ဖန်တီးရသော အချိန်မျိုးလည်း ရှိသည်ကို အတ္ထဝါအား ဘဝအတွေ့အကြုံများက သင်ကြားပေးပြီးသား ဖြစ်၏။

လောကတွင် တစ်ဦးတည်းရှိနေသော မိခင်ကို တာဝန်နှင့် ဝတ္တရား ကျွေးမွေးပြုစုနေရသော်လည်း အခွင့်သာလျှင် ကျောခိုင်းမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခုကို လိုချင်လျှင် တစ်ခုကို ပေးဆပ်ရစေခြင်းသည် လောက၏နိယာမတရားကို အတ္ထဝါ ကောင်းစွာနားလည်သူ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုပါက အတ္ထဝါသည် မည်သည့်အရာမဆို ပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရလောက်သည်ထိ ကျွန်ဘဝကို နာကြည့်မိပါသည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံ၏ငှက်ဆိုးထိုးသံကို မခံနိုင်လွန်း၍ အပြောမကတိအောင် အလုပ်ကို ပိတ်ရိရိလုပ်သော်လည်း ခေါင်းငုံ့သူကိုမှ ထုထောင်ချင်သော ဒေါ်ချက်ဆုံကိုလည်း နာကြည်းလှပါသည်။

သို့သော် မလွန်ဆန်နိုင်သောတာဝန်သာ သွားကျွတ်လောကသည်ထိ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ ရင်ထဲ ကျေလှတယ်မရှိချေ။ အခွင့်သာလျှင် အဘွားကြီးကို တစ်ပွဲတစ်လမ်း ဝင်တွယ်ချင်

တတ်တော့ အမြဲတေထဲ ကိန်းအောင်းနေလေသည်။

“အတ္ထဝါ... နင် နေမကောင်းဘူးဆို သွားနားလေ၊ ဒီနေ့အခုက ငါပဲ ချက်လိုက်မယ်”

ကိုလှတင့်သည် ရေခပ်ပြီး ပြန်လာရာမှ ကရုဏာနှင့်ဆိုလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးကျန်နေသော တတိယမြောက် ထမင်းခင်းအိုးကို လွှတ်ချလိုက်၏။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ဘွားတော်က ပွစ်ပွစ် ပြောနေရင် နားညည်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ရေခပ်ပြီးကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ဦး။ အာဇာနည်က မေးတော်မူနေတယ်”

“သူ့အလုပ်ပြီးရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ သွားနားပါ။ ငါဆင်လိုက်ပါမယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ရိုင်းပင်းကြတာပေါ့”

ရိုင်းပင်းကြတာပေါ့ဆိုသည့်နောက်ဆက်တွဲတွင် အလျော်အစားရှိသည့်သဘော ဖြစ်သွားသည်။ နင်ဖျားတော့ ငါကူလုပ်သလို ငါ့ဖျားတော့လည်း နင်ကူလုပ်ပေါ့ဆိုသည့်သဘော။

လက်မခံနိုင်ပါ။ စေတနာရှိလျှင် နားပါ။ ငါက ယောက်ျားအားပဲ အကုန်လုပ်လိုက်မယ်။ ရင်ထဲ ဘာမှမထားနဲ့ဟုဆိုလျှင် စိတ်ချမ်းသာပြီး နားနေနိုင်သေးသည်။ ခုတော့ ရိုင်းပင်းဆိုသောစကားကြောင့် အတ္ထဝါရင်ထဲ နက်မှောင်သွားလေတော့သည်။

မှန်တာပြောရလျှင် ကိုလှတင့်လုပ်သောအလုပ်က ထင်ရခဲပဲ။ ဆန်အိတ်ထမ်း၊ အရက်ပန်းပွဲဖြစ်သည်။ ထိုသို့အားသုံးရသော အလုပ်ကို အဏ္ဏဝါ မလုပ်နိုင်တာအမှန်ပါ။

လုပ်နိုင်သည်တည်းဦး မလုပ်ချင်ပါ။ လူမြင်ကွင်း သူမြင်ကွင်းတွင် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် လုပ်နေရခြင်းသည် အောက်ကျသည်ထင်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲ မနားမနေလုပ်နေရခြင်းက ခံသာသည်။ အဏ္ဏဝါ ထင်သည်။

သို့သော် ကိုလှတင့်လိုငှားက အဏ္ဏဝါလို တွေးပုံမရချေ။ ကားဂိတ်တွင် ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်လျှင်ပင် အချိန်ပိုင်းနှင့် ငွေပေးမြို့ဦးမြက်မြက်ရပါလျက်ကယ်နဲ့ သူမို့ သည်လိုအရက်ဆိုင်၌ တောတိုမယ်ရလုပ်တယ်ဟု အားမလိုအားမရ တွေးမိသေးသည်။

ကိုလှတင့်ကို အဏ္ဏဝါ အထင်သေးသည်။ ခွန်အားရှိသော်လည်း ဉာဏ်နည်းလွန်းသောကြောင့် အဏ္ဏဝါ စိတ်ကူးမယဉ်မိချေ။ သို့သော် ကိုလှတင့်ကတော့ အဏ္ဏဝါကို စိတ်ကူးယဉ်ချင်ပုံပေါ်သည်။ နံအသောကိုလှတင့်သည် အဏ္ဏဝါကိုကြည့်လျှင် ထိုအကြည့်အရောင်များကို အဏ္ဏဝါ မြင်ရလေသည်။

လူသာ အနေစုတ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ ဝတီထက်မှာပိုပေသည်။ မိမိသာ သူများရဲ့ကျွန်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆိုရလျှင် အလုပ်သမားဖြစ်နေရပေမယ့် ဖူးစာရှင်ကိုတော့ အမြင့်ဆုံးဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်

သင့်ထားသည်။ မျှော်လည်း မျှော်မှန်းထားသည်။ အစုတ်အပြတ် ချွတ်နေရ၍ ရုပ်က လူမွေသူမွေ မပြောင်သော်လည်း ဒေါ်ချက်ဆုံသမီး အိအိခင်လိုသာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်လိုက်ပါလျှင် အိအိခင်သည် အဏ္ဏဝါခြေဖျား မိလိမ့်မည်ဟု မထင်ချေ။

မိန်းကလေးဆိုပါက ရုပ်ချောလျှင် လင်ကောင်းသားကောင်းမည်ဟု အဏ္ဏဝါ ယုံကြည်သည်။ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်းလည်း ဖြစ်သော်လုပ်မည်ဟု တွေးထားသည်။

ထိုသို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးသော အဏ္ဏဝါက အိအိလို မလောက်သေးမလောက်စား ကိုလှတင့်လိုလူကို လုံချည်လျှော်ပင်မခိုင်းချင်ပါ။ သူမို့ မှန်းလည်းမှန်းတတ်တယ်ဟု တွေးကာ အထင်သေးပါသည်။

“ဟဲ့ အဏ္ဏဝါ ... ဘာတွေးငေးနေတာလဲ။ နှုတ်ခမ်းက ခြံလာလိုက် တွန့်သွားလိုက်နဲ့ ကိုယ်ပူများပြီး အဖျားတက်သွားတာ မှန်း”

ကိုလှတင့်က လက်ကိုမြှောက်ကာ အဏ္ဏဝါနဖူးပေါ် စစ်သပ်ပြီး မြင်တွင် အဏ္ဏဝါသည် သွက်လက်စွာပင် ကိုလှတင့်လက်ကို ခိုအုံချလေသည်။

“မထိနဲ့ ကျွန်မအသားကို သူများထိတာ မကြိုက်ဘူး” ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး မှုတ်ပြောင်းနှင့် ဖိုခနောင်သိုက်

မီးဖိုကိုသာ မှတ်လိုက်တော့သည်။

ထင်းသားမကောင်းသောကြောင့် ပြာအုံနေသောမီးဖိုသည် မီးတောက်ထွက်မလာဘဲ ပြာတော့သာ လှိုင်းသွားရလေသည်။ ဒီအတိုင်းဆို ဒီဝက်ခြေထောက်ညနေထိ နူးနိုင်ပါဦးမလား။

ညနေဆိုလျှင် အရက်သမားတွေက တန်းစီပြီးရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအရက်သမားများ၏အမြည်းသည် ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ်သာ အကောင်းဆုံးဟု ဒေါ်ချက်ဆုံ၏ ဆိုက်က နာမည်ကြီးလေ၏။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသလိုပင် အရက်သမားများ၏ စကားသည် မိသားစုများဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွားကာ တစ်ပွဲနှစ်ရာမျှ စွပ်ပြုတ်ကို ညနေစာစားရန် မိသားစုအိမ်များကပါ ချိုင့်ဆွဲ၍ ဝယ်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ဝက်ခြေထောက်ဝယ်ရင်း ဝက်သာသုပ်နှင့် အမဲနပ်စ် ရောင်းလာရသည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံက ဈေးရောင်းကောင်းလို့ ဟင်းအမယ်တိုးလုပ်တာကအပထား လခတော့ တိုးမပေးချင်၍ ပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မှန်တာပြောရလျှင် ဒေါ်ချက်ဆုံဆိုင် လူများနှင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေခြင်းကို အတ္ထုပ္ပါ မကြိုက်ချေ။ အစားအစာကိုလည်း စေတနာမထားဘဲ ချက်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဆိုင်ပေါ်

ဆင်ခင် ဟင်းအိုးထဲ နှိုက်မြည်းတတ်သည့် ဒေါ်ချက်ဆုံကြောင့် ဆိုင်ထဲသို့ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရလေသည်။ ဆားငန်သွားပါက ဆင်သံချီပြီး ဆဲရေးနေမည့် ထိုအသံကို နားမခံသာ၍ ဖြစ်သည်။

“ကတုန်း ခွမ်း”

ဝက်သားဟင်းအိုးကိုဖွင့်ပြီး အပေါ်အငန် မြည်းနေဆဲမှာပင် ဆိုင်ရှေ့မှအသံများကို ကြားရလေသည်။ ထုံဆံအတိုင်း အရက်သမားတွေ မူးမူးရှူးရှူးစကားများကြပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဟဲ့ ဟဲ့ အောင်ညို ... အရက်သောက်ရင် အေးဆေးသောက်နော်၊ ငိုစားပွဲကို ထုလား၊ ရိုက်လား၊ လာမလုပ်နဲ့၊ မသောက်ချင်ရင် နောက်လာမသောက်နဲ့၊ ရှင်းလား”

ဒေါ်ချက်ဆုံ၏အသံ ဖြစ်သည်။

အရက်သမားများကို အိမ်ကဝန်းမယားတွေထက် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပိုနိုင်သည်ဆိုတာကို ဒေါ်ချက်ဆုံကြောင့် အတ္ထုပ္ပါသက်ခံလိုက်ပါပြီ။

ဒေါ်ချက်ဆုံ၏လေသံသည် ကောင်တာတွင်ထိုင်ပြီး ငွေတွေ ဆွဲတွက်ကာ လှမ်းအော်လိုက်သောအသံမျိုးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ချက်ဆုံသည် ငွေတစ်ခါရေတွက်လျှင် တစ်ရွက်တိုးတယ်ဟုများ ထင်နေရော့သလား မသိပါ။ ပါးလျသော ငွေထပ်ကို တစ်ရက်အကြိမ်သုံးရာခန့် ဆွဲတွက်သော်လည်း မိုးမချုပ်နိုင်တယ် မရှိပေ။ အခုလည်း ငွေကို

ဘယ်နှစ်ပြန်ရေတွက်ပြီးနေပြီလဲ မယ်ခိုင်တော့။

“အမယ်လေး... ပိုက်ဆံထုတ်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ မပွင့်ရယ်”

မပွင့်ဟုခေါ်သံကြောင့် အမဲသားကို ကြက်သွန်ဖြူနှင့် နယ်ဟန်ပြင်နေသောလက်က လေထဲတန်သွားရလေသည်။

ဆိုင်ခန်းဘက်သို့ ထမ့်ကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ချက်ဆုံရှေ့တွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရပ်နေသော အမေ့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အတ္ထုဝါ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ အမေသည် အတ္ထုဝါကို ဒေါ်ချက်ဆုံထံ အပြတ်ရောင်းစားဖို့များ ကြံနေရောသလားမသိပါ။ ရသမျှငွေလေးကို ခြို့ချန်ပြီး သုံးစွဲကာ ငွေပိုကိုစုမယ် မရှိပါ။ လစာကြိုထုတ်နေတာပင် ခုဆို ဘယ်နှစ်လစာရှိနေပြီလဲ။

တစ်လသုံးသောင်းဆိုတဲ့ငွေ၊ အမေ ဘယ်မှာသွားသုံးနေသလဲ မသိပါ။ အမေတစ်ဝမ်းတစ်ခါးစာအတွက် ငွေသုံးသောင်းက တစ်လမက နှစ်လတောင် စားချ့်ရနိုင်သည်။ သည်ကြားထဲ ယက်ကန်ရုံတွင် ယက်ကန်းခတ်တဲ့အလုပ်ကလည်း အမေ့အတွက် ငွေပိုဖြစ်သည်။

အမေ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ သူများရဲ့အလုပ်သမားဘဝကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ စိတ်မကူးလေရောသလား။ အမေတစ်ယောက်နဲ့

ဘာ့ ခက်ပါရဲ့။

အတ္ထုဝါစိတ်ကူးက ငွေပိုလေးရလျှင် ယက်ကန်းထည်အချို့ ခိုသယ်ကာ အထက်မြန်မာပြည်ဘက် တက်ပြီး ရောင်းချမည်ဟု ဆိုလင့်ခဲ့သည်။ ခုတော့ အမေ့အသုံးအစွဲကြောင့် ဘဝပြောင်းဖို့ မသိနိုင်ချေ။

အမေ့ကို သွားသတိပေးရမည်ဟု ရင်ထဲမှတ်ထားမိသည်။

“ကဲ အတ္ထုဝါ... ညည်းကြားတယ်နော်၊ ညည်းအမေက ခြောက် ငွေလာထုတ်နေတယ်။ ခုပါထုတ်ပေးလိုက်ရင် သုံးလစာ ခြံထုတ်ပေးလိုက်တာနော်။ အလုပ်ခိုင်းမှ မျက်နှာမည်းနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ကြည့်နဲ့။ ရော့ ရော့ မပွင့်... ငွေသုံးသောင်း”

အရှေ့ခန်းမှကြားနေရသောအသံများကြောင့် အမဲသားပင် ဘက်နှစ်ချင်စိတ်မရှိလောက်အောင် အားအင်ကုန်ခမ်းသွားရလေသည်။

သို့သော် အလုပ်မပြီးလျှင် အအော်ခံရမည်စိုးသောကြောင့် သူ့အားကို ခြစ်ချုပ်ယူကာ မာန်တင်းလိုက်သည်။ တစ်နေ့ တစ်လံ ဘယ်ရွှေမလဲဟုသာ လျော့တွေးရတော့၏။ အခုတော့ အတ္ထုဝါ အပြစ်က တစ်နေ့တစ်လံ ရှေ့မတိုးဘဲ နောက်ဆုတ်နေရသည့်အဖြစ်။

“ဟာ သမီးလေး”

“မာမိ”

ထပ်ကြားရသောအသံကြောင့် ထရပ်ပေါက်ကို အားပြုပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဆိုင်းထဲသို့ အထုပ်အပိုးများနှင့် ဝင်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား အိအိခင်ပါလား။ အိအိခင် ပြန်လာပါလား။ ကျောင်းလည်း မပိတ်သေးဘဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ။

သားအမိနှစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ကာ အလွမ်းသယ်နေကြပုံမှာ ဗီဒီယိုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေထဲမှ မိသားစု တွေ့ဆုံခန်းနယ် ကဗျာဖွဲ့နေသည်မှာ အမှန်ပါ။

ဒေါ်ချက်ဆုံကတော့ အိအိခင် ပြန်လာခြင်းကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာကြိုဆိုနေသော်လည်း အတ္တုဝါတော့ မပျော်နိုင်ပါ။ ဘာများ ဒုက္ခပေးဦးမလဲဟု ရင်တမမ။

အခန်း (၉)

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မနက်စောစောတွင် ချက်ဖို့ ပြုတ် ဆုလုပ်ရသေးဘဲ အိအိခင်၏မျက်နှာသစ်ရေကို စပ်ပေးရလေသည်။

မြို့ကျောင်းတက်သူပီပီ အလှပြင်ပစ္စည်းများသုံးသောကြောင့် အိအိခင်၏မျက်နှာလေးမှာ ဖြူဖွေးပြောင်လက်နေပေ၏။

အားကျမိသည်။ မိမိမျက်နှာကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှမထွက် ဆူပီပီ မီးတင်း၍ အဆီငွေ့ငွေ့နှင့်နီမြန်းနေလေသည်။

ရေနံမီး အချိန်ပြည့်ကိုင်နေရသည့် လက်ချောင်းများမှာလည်း လက်ကြမ်းထောက်နေပါသည်။ လက်သည်းခွံများမှာ သဘာဝအတိုင်း ချွေးရောင်လွှမ်းမနေတော့ဘဲ ရေဆီကြောင့် ညိုမည်း၍နေလေ၏။

အိအိခင်လက်များနှင့်တော့ ကွာပါ။

“အို ... ရေကလည်း ပူကျက်နေတာပဲ။ ဒီရေနဲ့ အိအိခင် ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာသစ်လို့ရမှာလဲ”

အိအိခင်စကားကြောင့် အဏ္ဏဝါသည် ပုံးထဲစပ်ထားသော ရေကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“သိပ်မပူပါဘူး၊ ထင်လို့ပါ။ နည်းနည်းပူလည်း ရေအေးလေး ပိုထည့်လိုက်ရင် ပြဿနာမရှိပါဘူး”

အိအိခင်တို့များ ဖိစာချဲ့လိုက်တာ။ အဏ္ဏဝါတို့ကတော့ တွေ့ကရာရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး လုံခြုံခါးစနှင့် မျက်နှာသုတ်ခဲသည့်နေ့က ခပ်များများ။

“နင့်ကို ဘယ်သူ့စမ်းခိုင်းလို့ စွတ်ရွတ်စမ်းရတာလဲ။ ငါက နင့်လက်စိမ်းထားတဲ့ရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ရမှာလား”

ထင်မထားသောစကားဆို အဏ္ဏဝါရင်ထဲ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယောင်နနပင် မိမိလက်မိ ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲ လူတကာစားဖို့ နေ့စဉ်ချက်ပြုတ်နေသော လက်က မသန့်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

“သွား သွန်း၊ သွား အသစ်ပြန်လုပ်လာခဲ့”

ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် နင်က ဘာကောင်မလဲဟုဆိုကာ ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အရိပ်အခြည်ကြည်နေပုံရသော ဒေါ်ချက်ဆုံကြောင့် ထွက်သည့်ဒေါသကို ရင်ထဲ၌သာ မြှုပ်နှံလိုက်လေ၏။ သို့သော် ကျေနပ်ပါ။

ပွက်ပွက်ဆူနေသော ကရားအိုးထဲမှရေကို လောင်းထည့်သောလက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

အိအိခင်ကို တစ်ခုခုလုပ်ရမှ ဖြစ်မည်။ ထိုသို့မလုပ်ရပါက ငါ့လက်အတုန်မှာ တစ်နေ့ကုန်ပြယ်လိမ့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။ ဘာလုပ်လဲ။ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးနာသွားအောင်သာ ဘာလုပ်ရမလဲ။

လူကြုံလျှင် နတ်သိကြားတောင်မနေနိုင်ဘူးဆိုသည့်အတိုင်း ခင် ခေါင်းထဲ လင်းခနဲလက်သွားလေသည်။ မျက်လုံးရှေ့မှ အမဲသား ဆေးထားသောရေခွေးဖြင့် ရောကာ ဆားခတ်လိုက်၏။ ဓာတုဆေးဝါး ကျွဲကြောင့် ပြောင်ဝင်းသော အိအိခင်မျက်နှာလေးကို မှတ်လောက်သောလောက်အောင် ပညာပေးချင်၍ဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် အိအိခင်သည် ရေကိုမကြည့်ဘဲ လက်ဖြင့်သာ အပူအအေး စိမ်းကာ မျက်နှာစသစ်လေတော့၏။

အိအိခင်သည် သွားတိုက်ဆေးဘူးပုံသဏ္ဌာန် ဆပ်ပြာကို ခြစ်ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်တိုက်ပြီးနောက် အမဲသား ဆေးရေနှင့် ဆားရောထားသောရေကို ခွက်ဖြင့်ခပ်ကာ ဆေးကြောတော့၏။

“မနက်စာကို ပေါင်မုန့်နဲ့ကော်ဖီ ပြင်ထားပေးပါ။ ဖြူသုငယ်ချင်း ပါလာတယ်”

ဟု အိမ်ခင်က ပြောသောအခါ ဒေါ်ချက်ဆုံက မယောမလည်ပင် အနီးနားသို့ကပ်လာ၏။ ပြီးနောက် မျက်နှာသုတ်လှမ်းပေးရင်းဆိုသည်။

“အိမ်ကိုခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး သမီးရယ်။ အိမ်မှာ အခန်းတွေရှိပါတယ်”

“ခေါ်မလာချင်ပါဘူး။ သူက သူဌေးသား။ အရက်သမားတွေနဲ့ ရှုပ်ရှင်ထွေးထွေးဆို သမီးကို အထင်သေးသွားမှာစိုးတယ်။ ဒါထည့်ကျရင် အရက်ချက်တဲ့အနံ့က သူ့အိပ်ချိန်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စိုးတယ်”

“ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေပုံထောက်တော့ ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းဟုတ်ရဲ့လား”

“သူ့ဘက်ကတော့ မသေချာသေးပေမယ့် သမီးဘက်ကတော့ ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း ရိုက်ပြီးနေပြီ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ပြောလိုက်ရင် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက်ပဲ။ အဲ ... အဲသမီးကတော့ အမေ့ကိုလွမ်းလို့ ပြန်လာတယ်ထားပါဦး။ သူက ကိစ္စလဲ”

“သူက အမျှော်တမ်းတတ်ပုံဆရာလေ။ တောသဘာဝဆွမ်း

“ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတာ”

“အဲမယ် ... ဒီအမေကတော့ လွမ်းတယ်ဆိုတော့ ငါ့သမီးဟုတ်လှပြီလို့ ဝိတ်ဖြစ်လို့မဆုံးသေးဘူး”

“ဟာ ... မာမီ မေမေကလည်း”

မိခင်ကို ချွဲနှံ့ကာ ဖွေဖက်နေသော အိမ်ခင်ကြောင့် အဏ္ဏဝါရင်းထဲ ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ အဏ္ဏဝါနှင့်အမေသည် ဒေါ်ချက်ဆိုတဲ့သားအမိလို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေဖူးချေ။

သမီးရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အမေမသိရသလို အမေ့ဖြစ်သန်းမှုက ဘယ်ပုံစံဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သမီးမသိသည့်အခြေအနေမျိုး။ သိဖို့လည်း မစဉ်းစားခဲ့ဖူးသလို သိအောင်လည်း မကြိုးစားခဲ့ဖူးပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ ဆိုင်တွင် အမေငွေလာထုတ်ပါက အမေနှင့် ခုတ်ချင်းနှီးနှီးစကားပြောဖို့ အဏ္ဏဝါ စိတ်ကူးမိသည်။

“အယ် ... မြတ်စွာဘုရား သူလာနေပြီ။ ဒုက္ခပဲ၊ မိတ်ကပ်လည်း မပြင်ရသေးဘူး။ ဒုက္ခပဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပေးသို့ တဝန်းဝန်းပြေးတက်သွားသော အိမ်ခင်ကြောင့် ရေပုံးမဟန်ပြင်နေသော အဏ္ဏဝါသည် သူဆိုသူကို ချမ်းကြည်လိုက်သောအခါ လျှောက်လှမ်းလာနေမင်းကြောင့်

ညစ်ညမ်းသောအဏ္ဏဝါကမ္ဘာသည် ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားသည်။ အောက်သိုးသိုးချွေးနံ့ဆိုးများသည် လွင့်ပြယ်ပြီး မွေးပျံ့သင်းထုံသွားလေသည်။

ထိုတဒ်တွင် အဏ္ဏဝါ အသက်ရှူမိသလား။ မရှူမိဘဲ လားဆိုတာ ရေရောရာရာမသိတော့ပေ။

ချောလိုက်တာ ကိုဗြို့သားရယ် ဘာတွေစားပြီးတော့ မွေးလာခဲ့သလဲ။

ခြေလှမ်းတိုင်းက ဘာလို့များ ခန့်ညားနေရတာလဲ။ မျက်လုံးတစ်ချက်မှိတ်လိုက်တိုင်း လေပြည်လေးတွေ ဘာလို့များ ရပ်တန့်သွားရတာလဲ။ အို ငါ့ရင်တွေ ခုန်နေပါလား။ သူ ငါ့ဆီ လှမ်းလာနေပြီ။ အို သူပြုံးပြနေပြီ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“အဒေါ် ... ဒါ အိအိခင်တို့အိမ်ပါလား ခင်ဗျာ”

ကိုလူချောသည် အဏ္ဏဝါရှေ့ ငါးကိုက်မှုအကွာရှိ ဒေါ်ချက်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားပြီး မေးမြန်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုလူချော၏အသံသည် ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေသောကြောင့် နားဝင်ချို၍ ကြားချင်စိတ်ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် နားစွင့်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အနီတိက အိအိခင်ရဲ့အမေပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်က အိအိခင်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ နာမည်က ဇော်ဝင်းပါ”

“မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား။ သမီးပြောတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတာပဲ”

ဟု ဒေါ်ချက်ဆုံက ဝင်ထောက်လှိုင် သူက လှစ်ခနဲပြုံးပြီး အဏ္ဏဝါကို မျက်လုံးလေးတွေက ကြည့်လေ၏။

သူ့အကြည့်က သာမန်ကာလကဆိုသော်ငြား အဏ္ဏဝါရင်ထဲ ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝမ်းနည်းခြင်းက ဖုံးတင်တိုးဝင်လာ၏။

မှန်တာပြောရစတမ်းဆိုလျှင် မိမိက သူ့အပေါ် မရှိသေးချင်။ သူ့အကြည့်က မိမိအပေါ် မရှိမသေး ဖြစ်စေချင်သည်။ သို့သော် ခုနည်းတူနေသော စိတ်မလေးကို သူလိုမင်းသားက မှတ်မှတ်ရရ ဖမ်းမိတဲ့လား။ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက အလှအပကြိုက်ပါဘိနဲ့။

အဏ္ဏဝါသာ ခုနေချိန် လှလှပပဆိုပါက ထိုဗြို့သား အဏ္ဏဝါကို ခုလို သာမန်ကာလက ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုဗြို့သား မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားလေအောင် အဏ္ဏဝါ ဘာလုပ်လဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆွဲဆောင်ရမလဲ။ အဏ္ဏဝါရဲ့အလှတရားက ဘာလဲ။

ကိုလူချောသည် သူဌေးသားဟု အိအိခင်ပြောသံကို အဏ္ဏဝါ မှတ်သားသားကြားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ဒါ အခွင့်ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ် လက်လွှတ်လိုက်ပါက နောက်တစ်ကြိမ်

ဆိုတာမျိုးက ရှိလာနိုင်တော့မည်ဟုတ်ပါ။ ဒါ ကံကြမ္မာက ပေးလို့
သည့် အခွင့်အရေးဟု မှတ်ယူပါသည်။

“သူနဲ့ ကျွန်တော်က ကျောင်းမှာမဆုံဘဲ ဓာတ်ပုံပြပွဲတွင်
ဆုံလိုပါ”

“ဒါဆို မင်းက ကျောင်းသားမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးသွားတာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ”

“ဪ... ပညာတတ်ကလေးကိုး၊ ခဏနော် အန်တီဆု
သမီးကိုသွားခေါ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ချက်ဆုံသည် လှေကားပေါ် တခုနဲ့ဒုန်း ညီ
တက်သွားပြန်သည်။

ထိုအခါ ထိုမြို့သားနှင့် အဏ္ဏဝါသာ မြေပြင်ပေါ်ကျန်ခဲ့
လေသည်။ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော အချိန်သည် အခွင့်အ
ကောင်းဟု မှတ်ယူလိုက်သည်။

ယောက်ျားတို့မည်သည် အားနွဲ့သောမိန်းကလေးအ
စာနာကူညီလေ့ရှိသည်။ မိန်းမသားဆိုတာထက် မိန်းမပျိုဆိုပါက
ကူညီတတ်သည့်သဘောကို အဏ္ဏဝါ ကောင်းစွာသိနေ၏။

ထိုအသိကို အားကိုးရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
မတ်နေသောကိုယ်ဟန်ကို စောင်းလိုက်၏။ ထိုအခါ မထားသော
လေးပင်သည်ရေပုံးမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။

မိမိက ဟန်လုပ်လဲ့ချချင်သော်လည်း ထိုစွန့်စားခန်းသည်
အနာယရှိမယ်မှန်း သိသည်။ အခန့်မသင့်ရင် ခြေဆစ်လွဲသွားနိုင်
သည်။ သည့်ထက်ပိုဆိုးပါက နှုတ်ခမ်းသားစုတ်နေသော ရေပုံးဖြင့်
ဆက်ကောက်ဝတ် ခြစ်မိပြီး သွေးထွက်သံယိုဖြစ်နိုင်သည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ တစ်ခုခုကိုရရှိဖို့ တစ်ခုခုကို စွန့်လွှတ်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ဟန်လုပ်တယ်ဆိုသော်ငြား သရုပ်မပါ၍မရပေ။ မိမိလို
ဆိုင်ချောင်မိန်းကလေးက သူလိုသူဌေးသား မိဂ်မိသွားပါက ပြဿနာ
တွေ ကွင်းဆက်လိုက်လာနိုင်သည်။

အခုမှပြင်ရသောလူပို့ စိတ်နေစိတ်ထားကို အကဲမဖမ်းမိသေး
သော ထိုမြို့သားက အာချောင်ပြီး အိအိခင်နှင့်သာတိုင်လျှင် ဒေါ်ချက်
ဆို၏ ဟောင်ဖွာဖွာပါးစပ်ကို ကြောက်လှပါသည်။ အရှက်ဟက်တက်
ကဲ့အောင် ခုနစ်အိမ်ကြား အော်ဆဲခံရမည့်အဖြစ်။

ထို့ကြောင့် သရုပ်ပါအောင် သရုပ်ဆောင်ရပေလိမ့်မည်။
အချင်လည်း အနာခံရလိမ့်မည်။ မလှသော မိန်းမက မာယာတော့
သို့ဆာတ်ရမည်ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်၏အသွင်သဏ္ဌာန်တွင်ရှိသော
အရသာကို အရယူရလိမ့်မည်။

ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ခြေကို ယိုင်နဲ့အောင်
သွက်ပြီးနောက် လက်ထဲ မြို့နေသော ရေပုံးကို လွှတ်ချလိုက်တော့
သည်။

“အား”

နာကျင်လွန်းသဖြင့် အာမေဇိုတ်သည် ဟန်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝအတွင်းသို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်... ဘာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ညီမ”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုလူချောက အဏ္ဏဝါအပါး စွေခဲ ရောက်ရှိလာသည်။

ကိုလူချောသည် အဏ္ဏဝါလက်မောင်းကို မဝံ့မရဲကိုင်ကာ အဏ္ဏဝါကို ဆွဲထူလိုက်သော်လည်း အဏ္ဏဝါ ရင်မခန့်နိုင်တော့ဘူး။ သဘာဝအကျလွန်သွားသောကြောင့် ခြေသန်းဖျားလေး ဝှဲသွားပြီဖြစ်၏။ နာကျင်လွန်း၍ ခြေချောင်းလေးများ ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

နဂိုစုတ်နေပြီဖြစ်သော ရေချောင်းပုံးမှာ ကုန်းဆင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

ခြောက်သွေ့နေသော မြေကြီးပေါ် ရေဖိတ်စင်သွားပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ထိုင်လျက်ကျသွားသောကြောင့် တင်ပါးတစ်ဝိုက်တွင် ရေစိုသံမှန်များနှင့် ပေတူးသွားလေသည်။

“ဟာ... သွေးတွေနဲ့ နာသွားလား ညီမ”

နာသွားတာတော့အမှန်ပါ။ ရင်ထဲ အိမ်စုံနေအောင် ခံစားရသော်လည်း တစ်ဖက်သား၏ ကရုဏာကို ဒီထက်ပိုရရန် မနာလိုဟန်

ပြောနေသည်ဖြစ်သည်။ သွေးများ ယိုစီးနေသည်ကို မနာပါဘူးဟု ဟန်လုပ်ခြင်းလျှင် ထိုမှသားသည် အပြစ်မဲ့လိမ့်မည်ဖြစ်၏။

“ဟင်အင်း... ရပါတယ်၊ ရတယ် ရတယ် အစ်ကို... နာပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ညီမရယ်၊ ဒီလောက် သွေးတွေထွက်နေတာကို တွဲထူပေးပါမယ်”

ကိုလူချောသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဏ္ဏဝါလက်မောင်းများကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ကာ တွဲထူလေ၏။

ထိုအခါ အဏ္ဏဝါသည် သူ့အား ရွမ်းရွမ်းစားစားကြီးကို စိုက်ညှပ်ပစ်လိုက်လေ၏။

အဏ္ဏဝါမျက်လုံးသည် ညှို့ဓာတ်ရှိသည်ဟု အမေ တစ်ချိန်က ဆွဲခဲ့ဖူးသည်။ အခြား ဘယ်နေရာမှ မလှသော်လည်း မျက်လုံးလေး တစ်ခုတော့ အဏ္ဏဝါမှာ ဆုတောင်းကောင်းလေသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အဏ္ဏဝါသည် မိမိအားသာချက်ကိုသာ လက်နက်သဖွယ် သုံးချခြင်းဖြစ်လေ၏။ အဏ္ဏဝါ အကြံအစည်သွားလေပြီဟုပဲ ဆိုရသေး ကိုလူချောသည်လည်း အဏ္ဏဝါကို ရီဝေစွာ ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအကြည့်တွေက အဓိပ္ပာယ်များစွာတို့ ရစ်သီနှောင်ဖွဲ့နေသည်။

သူ ဘာပြောချင်တာလဲ။ မျက်လုံးတွေနဲ့ အဏ္ဏဝါကို စကား

၁၁၈ မယ်ခိုင်

ပြောနေသည်။ ထိုစကားလုံးများကို အတ္ထုပ္ပတ္တိ နားမလည်သလို လည်သလို အတ္ထုပ္ပတ္တိရင်ထဲ ကြည်လင်နေတာတော့အမှန်ပါ။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကောင်းခန်းရောက်မှ ကြော်ငြာဖြစ်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံလေသည်။

ထင်းတစ်စည်းထမ်းကာ ဝင်လာသော ကိုလှတင့်ကြောင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိရင်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်မှာအမှန်ပါ။ သနားခံခဲ့ပြီးမှတော့ အသာခံလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကိုလှတင့်လုပ်ပုံကြောင့် ခဲလေသည့် သဲရေကျရတော့မည့် အခြေအနေ။ လူရိုင်းစိုင်းကိုလှတင့်က ထင်းစည်းကို မြေပြင်၌ ဖြစ်သလိုပစ်ချပြီး အပြေးတစ်ဝိုင်း ရောက်လာပုံမှ မြို့သားကိုထိုးလားကြိတ်လားလုပ်တော့မည့် အနေအထားမှာရှိ၏။

“အို ကိုလှတင့် မလုပ်ပါနဲ့၊ ကူညီနေတဲ့လူကို အထင်မတင်အပ်ဘူး။ ရှင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ် ရှင်”

အယဉ်ကျေးဆုံး လေယူလေသိမ်းနှင့်ဆိုလျှင် ကိုလှတင့်အံ့သြသောမျက်လုံးနှင့် မင်တက်၍နေလေသည်။ ကိုလှတင့် မင်တက်လျှင်လည်း မင်တက်စရာပင်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ကိုလှတင့်ကို လေယူဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စကားမပြောဘူး၍ ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီအိမ်ကလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ အတော်ပဲအ

အိမ် ၁၁၉

ကူညီမက။ မတော်တဆဖြစ်လို့ဗျ။ ဟိုမှာ ရေပုံးနဲ့ရေတွေ တခြားထဲကုန်ပြီ”

ကိုလှတင့်က ပို၍အံ့သြသွားပုံဖြင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြည့်လေသည်။ အတ္ထုပ္ပတ္တိက အလုပ်ကို နမော်နမဲ့လုပ်တတ်သူမဟုတ်မှန်း သိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က မောင်နှမ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကိုလှတင့်က ဆွဲခေါ်ကာ သောကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားသောသွေးတွေအတွက် နှမြောသွားမိသည်။ ကံတရားက အတ္ထုပ္ပတ္တိအပေါ် မျက်နှာသာမပေးဘူးဟု ယူဆမိသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဖော်ဝင်းရဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အိတ်တိုဆိုင် ခိုင်းဆို့ခေါ်ထားတာလေ”

ဟု အိမ်ကြီးရှင်လေသံနှင့်ဆိုကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သားအမိကြောင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိမျှော်လင့်ချက်သည် ဝေသည်ထက်ပိုသော။

“အတ္ထုပ္ပတ္တိရယ် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ညည်း အလုပ်လုပ်တာ ပေါ့ဆလှသည်လား။ ညည်း နမော်နမဲ့လုပ်တာ အရေးမကြီးဘူး မောင်ဖော်ဝင်းကို ရေတွေ ဖိတ်စင်မိကုန်ပြီထင်တယ်”

ဟု သူ့ခြေဖျားလေးမှာပေးနေသော ရွှံ့စက်ကို ရည်ညွှန်း၍ ဆိုလျှင် အဏ္ဏဝါရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားမိလေသည်။ အဏ္ဏဝါခြေသန်းလေး ပဲ့ပြီး သွေးထွက်နေသည်ကို မြင်လို့ ဒေါ်ချက်ကန်းများနေရောသလား။

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီကညီမလေး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးထိခိုက်သွားတာပါ။ အနာကို ရေဆေးပြီး ဆေးသောက်တာလေး ထည့်လိုက်ဦးလေ”

“ရပါတယ် အစ်ကို ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ဒီအနာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဏ္ဏဝါတို့အတွက် အသေးအပွဲပါပဲ။ အစ်ကိုဖိနှပ်ပေါ် စင်သွားရင် ရွှံ့အတွက် ကျွန်မ”

ဟု တစ်ဝိုင်းတစ်စဆိုလျှင် အဏ္ဏဝါအပေါ် ကြည့်နေသော ဒေါ်ချက်ကန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်မိလေသည်။ ထိုမျက်လုံးနှစ်ကြောင့် အဏ္ဏဝါ ကျေနပ်သွားမိ၏။

“သွား သွားတော့ ငီးဖိုချောင်ထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာ သွားတော့”

အိအိခင်က ယထုတ်ချင်၍ အဏ္ဏဝါနှင့်ကိုလှတင့်ကို နှင်ထုတ်လျှင် အိမ်ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း အဏ္ဏဝါတို့ ကျောခိုင်းလာမိသည်။ သို့သော် အသံတို့ကိုတော့ နားစွင့်ထားခဲ့ရ၏။

“ဒါ ... အိရဲ့အမေလေ၊ ဒေါ်ချက်ဆုံတဲ့။ အမေ ဒါ”

တို့ဇော်ဝင်းတဲ့၊ အိရဲ့ညှော်သည်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ အန်တီနဲ့ အိအိခင်က ရုပ်ချင်းသိပ်မတူ ဆိုတော့ ကျွန်တော် စောစောက မယဉ်ကျေးမိတာကို နားလည်ပေးပါ”

“ရပါတယ်ကွယ်။ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့။ သမီးက လှတော့ ကယ်တူပါမလဲ။ အန်တီက ရွက်ကြမ်းရေကျိုလေ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ အိမ်မှာနေလည်း လှလှပပ ထင်တတ်သလိုပဲဆိုတာ ပြောမရဘူး။ ရွှေလေးဘာလေး ထတ်ထားတော့ နည်းနည်းတောက်ပြောင်တာပေါ့။ ခုတော့ မဝတ်မစားနဲ့”

နောက်နားဆီမှကြားရသောအသံကြောင့် အဏ္ဏဝါ ပြုံးမိလေသည်။

ရွှေကြက်သော ဒေါ်ချက်ဆုံတစ်ယောက် နှိပ်ဖို့များ မဝတ်ဘဲ ကယ်နေလိမ့်မလဲ။ သမီးကို ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးဖို့အရေး လည်ပင်းက ဆွဲကြီးနှင့်နားမှနားကပ်ပါမကျန် အကုန်ဖြုတ်ပြီး ရောင်းခဲ့ရတာကို အဏ္ဏဝါအသိဖြစ်သည်။

သမီး လင်ကောင်သားကောင်းရဖို့အရေး မြို့ကျောင်းပို့ သူဆွေးသမီးလိုထားရသည်က အရက်ပုန်းရောင်းသော ဒေါ်ချက်ဆုံအတွက် လွယ်လှတဲ့ကိစ္စတော့မဟုတ်ပေ။

“အိအိခင်တို့သားအမိက ထင်တာထက် ပိုပြီး နွေးထွေး

၁၂၂ မယ်ခိုင်

ကြမယ့်ပုံပဲ။ အဲ...ဒါနဲ့ အိအိခင်မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေတာပဲ။ ဓာတ်
မတည့်တာ တစ်ခုခုများ စားမိလို့လား။”

ကိုမြို့သား၏အသံကြောင့် အဏ္ဏဝါ ကြိတ်ပြုံးမိပြန်သည်။

“မသိတော့ပါဘူး ကိုဇော်ဝင်းရယ်၊ အစားအစာကြောင့်တော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အိ ခုချိန်ထိ ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ခရီးပန်းလာလို့
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

မှတ်ပြီလား အိအိခင်။ ငါ့ကို ဒီထက်နှိမ့်ချဆက်ဆံရင် ငါက
ဘယ်လောက်ထိ အဆိပ်ပြင်းမှန်း နင် မကြာခင် သိရလိမ့်မယ်။

ငါ့သွေး ဘယ်လောက်ရဲစွဲလဲသိချင်ရင်တော့ စမ်းကြည့်ပေါ့။
အဏ္ဏဝါရင်ထဲ စိန်ခေါ်သံတို့ ပြင်းထန်စွာ။

အခန်း (၁၁)

“မင်းနာမည်က အဏ္ဏဝါ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“အမယ်လေး လန့်လိုက်တာ”

မီးဖိုချောင်ထဲ ချက်ပြုတ်နေစဉ် နောက်နားဆီမှ ရုတ်တရက်
ချက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ဟင်းအိုးမွှေနေသော ယောက်မကို
မြှောက်ကိုင်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်ဖို့ အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေ
နေသည်။ သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်မျက်နှာကြောင့်
ယောက်မကို ကဗျာကသီပင် နောက်တွင်ဖွက်လိုက်မိ၏။

“ဆော့စို့... ကိုယ် အသံမပေးလိုက်မိဘူး။ မင်းချက်ပြုတ်တဲ့
ကိတသံနဲ့တူလို့ ကိုယ် နားထောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ နားထောင်

၁၂၄ မယ်ခိုင်

နေမိတာ ကြာပြီ”

ဘုရားရေ၊ ဒါဆို ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ပေတူးနေတဲ့ပုံကို မြင်သွားပြီပေါ့။ ရှက်လိုက်တာနော်။ ဟင်းချက်လျှင် ပူအိုက်သောကြောင့် နဖူးမှချွေးများကို လက်ကောက်ဝတ်ဖြင့် ဖြစ်သလို သုတ်တတ်သေးမိမိအကျင့်ကို မပုံမရဲဖြစ်သွားမိသည်။

“လိုက်တင်က အရမ်းကောင်းနေလို့ ကိုယ် မင်းကို ဓာတ်တွေရိုက်မိတယ်”

“ရှင် ... ကျွန်မကို”

“ဟိုလေ ... ခွင့်မတောင်းဘူးဆိုတာက သဘာဝကုန်ပုံလေး ရချင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြုပေးဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ ကိုယ့်မယုတ်မာတဲ့စိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ သိပ်ကောင်းတဲ့ဓာတ်ပုံရလိုက်လို့ ဝမ်းသာနေတာပါ။ ကိုယ်ထင်ပါတယ် ဒီပုံနဲ့ ကိုယ်ပြိုင်ပွဲဝင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်း ခွင့်ပြုရင်ပေါ့”

ထင်မှတ်မထားတဲ့စကားကို ကြားရသည့်အပြင် မိမိအသိတောင်းပန်ညွှတ်ကျိုးပြီးပြောဆိုသည်ကို ယထာရပ်ကျိုး မနေတတ်လောက်အောင် ဆွံ့အကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်ညှစ်ကာ မျက်ခွံတစ်ဝိုက် ဝေဝဲလာကုန်သည်။

ပို၍မထင်ထားသည့်အလုပ်ကို သူက ထပ်လုပ်လိုက်သောအခါ အဏ္ဏဝါပုံကို တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်လေတော့သည်။

“မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေက အစစ်တွေပဲ အဏ္ဏဝါ၊ မင်း စကားတိုင်းမှ ပြန်မပြောပါနဲ့တော့။ ကိုယ့်ရဲ့မျက်လုံးကတစ်ဆင့် မင်းအားကို မြင်လိုက်ရပါပြီ”

“ရှင် ... အဲ အစ်ကိုက ကျွန်မနာမည် သိတယ်”

“ဟိုနေ့က ဟိုအနီတီနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်သံကြားလိုက်တယ်”

အဆိုးထဲကအကောင်းဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့်သွားပြီဟု ယူဆကာ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရ၏။ သူ့ကို ထပ်မတွေ့တော့ဘူးဟု ယူဆခဲ့သည်။ သူ မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူးဟုလည်း တွေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူကတော့ အဏ္ဏဝါတွေ့သလို မဟုတ်ပေ။ အဏ္ဏဝါမည်ကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေသည်ဆိုပဲ။

ကျေနပ်မိသည်။ ဆန္ဒစောစွာ ခပ်မြန်မြန် စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ခြင်းမရှိသည့် နောင်တရမိသည်။ ဘာလို့များ အဏ္ဏဝါစိတ်က အဲဒီလောက်မြဲတော့လဲ။ ဝန်းခနဲတောက်ပြီး ငြိမ်းသွားတဲ့ ကောက်ရိုးမီးကို လိုချင်တာလား။ တဖြည်းဖြည်း မီးစွဲလောင်နေတဲ့ ဖွဲမီးကိုလိုချင်တာလား။ အဲဒါက အရှိန်ပိုမြင့်မယ်ဟု ယူဆသည်။ သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်အခန်းခံတော့ပြီမို့ အရိပ်လိုချင်လျှင် အပူက စောင့်မှဖြစ်မည်။

“ဟိုလေ အနီတီချက်နဲ့ အိမ်တို့မရှိကြဘူး။ ဈေးသွားကြ

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ မနေ့က အိမ်ပြောတယ်လေ”

“ဒါဆို”

“မင်းခြေထောက်က သက်သာသွားပြီလား”

“ဪ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ဒီအိမ်မှာနေတာ ကြာပြီလား”

“ငါးလကျော် ခြောက်လနီးပါးတော့ရှိပြီ”

“ဒါဆို အိမ်နဲ့သိတာ မကြာသေးဘူးပေါ့”

“အိမ်ကိုတော့ ငယ်ငယ်တည်းက သိပါတယ်။ သူနာမည်ကြီးတယ်လေ”

“ဘယ်လိုနာမည်ကြီးတာလဲ”

“ရုပ်ချောတယ်၊ စာတော်တယ်၊ ပြီးတော့ မြို့ကျောင်းတစ်ခုရတယ်လေ”

“မင်းလည်း ချောပါတယ်”

ထိုစကားကို မြို့သားပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ပါလေစ။ မင်းလည်းချောတယ်ဆိုပါလား။ ထိုသို့ ချီးမွမ်းစကားကို အဏ္ဏဝါဘဝပထမဆုံးအကြိမ် ကြားဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အားတော့နာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အမှန်အတိုင်းပြောတတ်လို့ပါ။ မင်းရဲ့ကိုယ်လုံးကောက်ကြောင်းက မော်ဒယ်လုပ်ရတယ်”

“ရှင်”

“မပြင်မဆင်လို့ မျက်နှာက မိန်းကလေးတိုက်ခံထားရပေမယ့် ခြင်လိုက်ရင် မင်းမျက်လုံးမျိုးက ဆူရနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သွားလေးတွေ ပွေးပြီး ညီညာနေတယ်။ ပြီးတော့ နှာတံ၊ သဘာဝအတိုင်း ခင်းပြောင့်ဖို့က ကုသိုလ်ထူးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အသားအရေနဲ့ မိတ်ကပ်တာ ငွေရှိရင် ဥုံဖွ မန်းလို့ရတယ်”

အဏ္ဏဝါကိုယ်လေး လေထဲမှာ လွင့်မျောသွားသလိုခံစားရသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခဲဖူးသည့်အတိုင်း လှပတဲ့နတ်သမီးလေးတစ်ပါး အသွင်ဖြစ်အောင်ကို မြို့သားက ပုံဖော်ပြောပေးသည့်အတွက် အဏ္ဏဝါအတွေးကမ္ဘာသည် ရွှေရောင်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်မှာအမှန်။

“အရည်အချင်းလည်း မင်းက ပြည့်စုံပြီးသားပါ”

ထိုမြို့သား စိတ်မှန်သေးရဲ့လား။ အဏ္ဏဝါလို မိန်းကလေးကို အရည်အချင်းပြည့်စုံတယ်ဆိုပါလား။ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ပျော်လိုက်ချင်သော်လည်း မြောက်မြောက်နန်းသိသွားပြီး ရင်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်ရလေသည်။

“ပုံကောင်းတွေရဖို့ ကိုယ် ရွာထဲအနံ့သွားလာတယ်။ ရွာသားတွေနဲ့ စကားပြောကြည့်တယ်။ သူတို့တွေက အဏ္ဏဝါရဲ့ဟင်းချက်ထက်ရက်ကို ညွှန်းကြတယ်။ ပြီးတော့ အဏ္ဏဝါက အရက်ကောင်းကောင်း ချက်တတ်တယ်ဆိုပဲ”

ရင်ထဲ အနေချောင်လာသလိုခံစားရ၏။ မိမိလုပ်တတ်သည့်

က အိမ်မှကိစ္စအပြင် မရှိသည်မှို မိမိတတ်ရာလေးကို ချီးကျူးပေးနေ၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ကိုယ်က တခြားလူစကားကို လွယ်လွယ်ယုံတတ်တဲ့လူစား မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မနေ့က ကိုယ်တည်းတဲ့ညှော်ရိပ်သာ ကကောင်လေးကို ငွေပေးပြီး အဏ္ဏဝါလက်ရာတွေကို ဝယ်ခိုင်းခဲ့ တယ်။ ကိုယ် တော်တော်မှူးသွားတယ်။ ခုချိန်ထိ ခေါင်းမကြည်နိုင် သေးဘူး။ အကယ်၍ အဏ္ဏဝါ အဆင်ပြေမယ်ဆို ကိုယ့်ကို သံပရာ ရည်လေး ဖျော်တိုက်ပါလား”

အဏ္ဏဝါ လှစ်ခနဲပြီးမိလေသည်။ ခဏအတွင်းတွင် သူ့ အပေါ် တွယ်တာမိလာသည်။ နဂိုတည်းက သူက အဏ္ဏဝါ၏ မျှော် လင့်ချက်ဟု တွေးထားခဲ့၍ ယခုတော့ မျှော်လင့်ချက်ထက်ပိုသည့် လောဘက အရှိန်မြင့်လာ၏။

“ကိုယ့်အစ်မက မန္တလေးမှာ မြန်မာထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထား တယ်”

သူ့စကားကြောင့် သံပရာသီးလုံးဟန်ပြင်နေသော အဏ္ဏဝါ လက်က တွန့်ဆုတ်သွားလေသည်။

“အကယ်၍ မင်းဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် သူ့ဆိုင်မှာ စားဖို့မျိုးလုပ်ဖို့ ကိုယ်ပြောပေးနိုင်တယ်”

ကိုင်ထားသော သံပရာသီးကို လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

ထိုသံပရာသီး မြေပြင်ပေါ်ကျမသွားခင် သူက လျင်မြန်စွာ မီးသုပြီး စားဖြင့် ဆက်လိုသည်။ ပြီးနောက် ထိုသံပရာသီးခြမ်းကို အညှစ်မညှစ်ဘဲ အခွံလိုက်ပင် ဝါးစားပစ်၏။

ချဉ်ပြီး ခါး၍ထင်သည်။ သူ့မျက်နှာက ရှုံ့တွသွားလေသည်။ ပြီးနောက် ရေတစ်ခွက်မော့သောက်သည်။

“အခုမှပဲ ကြည်လင်သွားတော့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပြိုင်ပန်တီးထားတဲ့ သံပရာရည်ထက် အဲဒီလို သဘာဝသီးကို သဘာဝအတိုင်း စားရတာက ပိုအာနိသင်ရှိတယ်”

ထိုစကားလုံးတွင် ရိုးရှင်းမှုကို အဏ္ဏဝါမတွေ့ရပေ။ အဓိပ္ပာယ် စာမှာတော့ တွဲခိုက်ပါနေ၏။ ပြီးတော့ စူးရှတဲ့ သူ့အကြည့်များ။

“ကိုယ် မင်းရဲ့အချိန်တွေ အများကြီးမီးသွားပြီထင်တယ်။

... အချိန်ပြည့်ပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ ကင်မရာကိုလွယ်ပြီး ထွက်သွားသောသူပုံက ဆွဲ ဆောင်မရှိလှသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကျောပြင်ကို အဏ္ဏဝါ ငေးနေမိသည်။ အဏ္ဏဝါ အနီးစပ်မှာပင် သူက အဏ္ဏဝါထံ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာသောကြောင့် အဏ္ဏဝါမှာ သူ့မီးလူမိသည့်အဖြစ်နယ် အရှက်သည်းရပြန်သည်။

“မင်းနဲ့ ဟိုကောင်နဲ့မလိုက်ဖက်ဘူး အဏ္ဏဝါ”

ဟု အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပြောပြီး ချာခနဲထွက်သွားတော့၏။

၁၃၀ မယ်ခိုင်

သူ့စကားက အစအဆုံးမရှိသော်လည်း အတ္ထုဝါ နားလည်နေပါသည်။ သူသည် အတ္ထုဝါစိတ်ကို ထွင်းဖောက်သိမြင်သော လူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကိုယ့်တင့်ရဲ့ မျက်လုံးတွေရဲ့ မရိုးသားခြင်းကို သူသိ၍ သွားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အတ္ထုဝါရင်ထဲ ပီတိလှိုင်းတံပိုးက ဒီရေအလား နိမ့်လှိုင်း မြင့်လိုက်။

အခန်း (၁၂)

“အား”

အိမ်ကြီးပေါ်မှ အော်သံကြောင့် အရက်ချက်ရန် ဆန်များကို ဆေးနေသော အတ္ထုဝါသည် လန့်ဖျပ်သွားလေသည်။

အတ္ထုဝါ၏မီးဖိုချောင်သည် ဆိုင်နှင့်တွဲလျက်ဖြစ်၏။ အိမ်မကြီးသည် ဆိုင်၏ဘေးတွင် ခပ်ခွာခွာလေး ဆောက်ထားသဖြင့် သိပ်ဆေးသောကြောင့် အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

အိအိခင်၏အော်သံဖြစ်လေသည်။

ဘာကြောင့်အော်ရသလဲ၊ ဘာလုပ်လို့များ ခုလို ငယ်သံပါအောင် အော်ရတာလဲ။

“ဘယ်သူ့အသံလဲ အဏ္ဏဝါ”

ဆိုင်စဖွင့်ချိန်မှ ဆိုင်ထဲတွင် စားပွဲတွေလိုက်ခင်းပြီး ခုံနေချနေသော ကိုလှတင့်က ရေးကြီးသုတ်ပြာ ရောက်လာ၏။

“မသိဘူး၊ အိအိခင်လို့တော့ ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ သွားရအောင်”

ဟု ကိုလှတင့်က ဦးဆောင်သဖြင့် အဏ္ဏဝါက ဆေးလက်ဆန်ကို ရေသွန်ပြီး ပြေးလိုက်လာလေ၏။

“အီး ဟီး ဟီး”

အိအိခင်၏ အိပ်ခန်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ တဟီးဟီးနေသော အိအိခင်အသံကို စတင်ကြားလိုက်ရလေ၏။ အဏ္ဏဝါက ကိုလှတင့်မှာ ဝင်ရခက်၊ ထွက်ရခက်၊ ကိုလှတင့်က ခေါ်လိုက်ပါသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မျက်နှာပင့်ပြသောအခါ အဏ္ဏဝါကပဲ သူရဲကောင်းဝင်လုပ်ရတော့၏။

“အိအိခင် . . . အိအိခင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါတို့ဝင်လာမနေနော်”

ဟု အသံပြုလေ၏။ အခန်းထဲမှ ခွန်းတုံ့ပြန်သံကိုမူ မကြားပေ။ သို့သော် မိန်းမသားချင်းမို့ အိအိခင်၏ ခွန်းတုံ့မပြန်ခြင်းမှာ လာဖို့ ပြောခြင်းကို နားလည်မိသည်။ အိမ်ကြီးရှင်မို့ အခန်းထဲလည်စွတ်ရွတ်မဝင်ရဲချေ။ ထို့ကြောင့် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟင်”

အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းပင် မှန်ကိုကြည့်ပြီး ဝိုနေသော အိအိခင်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ မှန်ထဲမှ အိအိခင်၏ နှုတ်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“အမယ်လေး ဘာကြီးလဲ”

ကိုလှတင့်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာပင် လန့်လှုပ်သွားလေသည်။ ကိုလှတင့် လန့်လျှင်လည်း လန့်လောက်ပေသည်။ အိအိခင်မျက်နှာပြင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပျားတုတ်ထားသလို ယောင်ကိုင်းပြီး နီမြန်းလေ၏။

“အီး ဟီး ဟီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အိခင်၊ ညက ခြင်ထောင်ထောင်မအိပ်ဘူးလား”

စိုးရိမ်တကြီးမေးသော်လည်း အိအိခင်က ပြန်မဖြေနိုင်ပေ။ မှန်နာကြီးကိုကိုင်ပြီးမှသာ မဝံ့မရဲငိုနေရှာသည်။ ထိုသို့ငိုနေပြန်တော့လည်း အိအိခင်ထံတွင် မာန်မာနကို စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရ၍ သနားတော့သနားမိသား။

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးနေသော အိအိခင်ကို နှစ်သိမ့်ချင်သော်လည်း အိမ်ကြီးရှင်နှင့်ကျွန်မို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရပြန်သည်။ ထိုစဉ် သူကားပေါ် တဝုန်းဝုန်း ပြေးတက်လာသော ခြေသံတစ်ခု။

၁၃၄ မယ်ခိုင်

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်။ အမေ ဈေးက ခုပဲပြန်
ရောက်တယ်။ သမီးငိုသံကြားလို့။ အဲ... မြတ်စွာဘုရား”

ဒေါ်ချက်ဆုံသည် စကားလုံးကိုပင် ပြီးအောင်မဆိုနိုင်တော့ဘဲ
အိအိခင်မျက်နှာကို မြင်လိုက်၍ မှင်တက်သွားသည်။

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မေမေ”

မိခင်ကိုတွေ့သွားပြီမို့ အိအိခင်သည် ပို၍ ရှုံးပွဲချ ငိုကြွေး
လေတော့သည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံကလည်း အခြားလူအပေါ်သာ ကြမ်းကြုတ်
ရက်စက်သူဆိုသော်ငြား အိအိခင် အတွက်တော့ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်လေ၏။ အိအိခင်ကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်ကာ ယုယုယုနစ်သိမ့်ရှား
အားကျဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မနား
ချင်စရာလည်း ကောင်းနေပြန်သည်။ မိမိကတော့ အိအိခင်ခြေဖျား
လောက်လေးတောင် ဘာလို့ ကံမကောင်းရတာလဲ။

ဖခင်မရှိတော့တာချင်း အတူတူ ဒေါ်ချက်ဆုံကတော့ သမီး
မြို့ကျောင်းထား၊ ယုယုကြင်နာပေးပြီး အဏ္ဏဝါအမေ ဒေါ်ပွင့်ကတော့
အဏ္ဏဝါကို အထက်တန်းထိလေးတောင် ကျောင်းနေခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။

“မေမေရယ် ကြည့်ပါဦး... သမီးမျက်နှာကြီး။ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ မေမေရယ်... အီး ဟီး ဟီး”

အိမ် ၁၃၅

ကြာလာတော့လည်း ထိုငိုသံက နည်းနည်းအိမ်ကလိမ့်လဲ
ဟုထင်၏။ သနားစိတ်များ လျော့ပါးစပြုလာလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အမေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မာမီ၊ တစ်ခါတစ်ရံ
အမေ အမျိုးမျိုးပြောင်းခေါ်နေသော အိအိခင်ကိုလည်း ယူပီလာများ
သည်ဟုထင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ အမေ နားလည်
အောင် ရှင်းပြပါဦး သမီးရယ်”

“မသိပါဘူး အမေရယ်၊ ကိုဇော်ဝင်းကို ဟိုဟိုအိမ်ထဲကလွှဲ
ဆောင်လို့ ညက ရေခဲခွေးပျံနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး ပေါင်းတင်လိုက်တာ
ဆိုကြီး ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

“အို ဖြစ်ရလေ၊ ဓာတ်မတည့်လို့လားမှမသိတာ”

“မတည့်စရာအကြောင်းရှိလို့လား အမေရယ်။ သမီး အမြဲ
ပေါင်းတင်ဆေးကို အမြဲသုံးပါတယ်။ တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါ
မျက်နှာချေးချွတ်ပေါင်းတင်နေကျပါ။ ခုမှ ခုမှ ဟင်း အီး ဟီး ဟီး”

အိအိခင်က ပြောရင်ဆိုနေလေသောအခါ ပြဿနာရင်းမြစ်ကို
သိသွားသော အဏ္ဏဝါမှာ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားမိသည်။

ဒါဆို ပြဿနာရဲ့တရားခံက မိမိပေါ့၊ လက်ချောင်းများပင်
တုန်ယင်အေးစက်လာ၏။

၁၃၆ မယ်ခိုင်

အဲဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ခဲ့တာကို မိမိစိတ်မိမိ အသိဆုံး
ဖြစ်သည်။ အမြဲသုံးနေကျပစ္စည်း မဟုတ်သည်ကသာလျှင် အဓိက
ပြဿနာ အရင်းအမြစ်ဆိုတာကို အိအိခင် မတွေးမိပါစေနဲ့။ တွေးမိ
လို့တော့ မိမိ ပြေးပေါက်မှားပြီဟုသိကာ နောက်ကျောမလှဲချင်တော့ပါ။
ပြေးလမ်းကို ရှာဖွေထားရမည်ဖြစ်၏။

ကံကောင်းလျှင် မည်သူမျှမသိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိ
မသာ ရှောင်လွှဲနိုင်ပေမယ့် ကံဆိုးပါက ခွေးမောင်းဝက်မောင်း
အမောင်းခံရမည့်အဖြစ်။

ကောင်းသောကံသည် တစ်သက်လုံး မိမိထံ မျက်စိမလည်း
ဖူးသည်မို့ အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာ ပြင်ဆင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

ထွက်ပေါက်က ဘာလဲ၊ ထွက်ပေါက်က ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာ
လုပ်သင့်သလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲ။

မေးခွန်းများစွာက ခေါင်းထဲ ပိတ်ကြပ်ညပ်နေလေတော့
သည်။

အခန်း (၁၃)

အိမ်အောက်ဆီမှ တံခါးဖွင့်သံကြားရသောအခါ နဂါအအိပ်
မသိသော အဏ္ဏဝါသည် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာလေ၏။

ဘယ်သူများလဲ။ အသက်ကိုအောင်၍ နားစွင့်ထားမိသည်။

အိအိခင်၏မျက်နှာက ပို၍ဆိုးလာသောကြောင့် အိအိခင်တို့
အသိ မန္တလေးဆိုင်သွားကြသည်မှာ ယနေ့ဆို နှစ်ရက်မြောက်ပြီ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိသည်။

ကိုလှတင့်ကလည်း ဆိုင်ထဲတွင် အိပ်သူမို့ အိမ်ပေါ်တက်လာ
အကြောင်းမရှိချေ။ သူခိုးများလာ၏။

နေလာတဲ့ကာလတစ်လျှောက်တွင် ဒေါ်ချက်ဆုံအိမ် သူနဲ့
ဝင်သည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးချေ။

မအိပ်ခင်ကလည်း အိပ်တံခါးတွေကို ဆာသေချာချာ စစ်ပြီး
ကလန့်ချခဲ့သည်။ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်သော်လည်း သတိဆိုတာ
အပိုမရှိသောကြောင့် အိပ်ရာဘေး၌ လှည်းတံပိုးချေးတစ်ချောင်းကို
ဆောင်ထားလေ၏။

“ကလစ်”

တံခါးဖွင့်သံကြားရသောအခါ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့
ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ လက်ကလည်း လျင်မြန်လှစွာပင် တံခါး
ချေးကို ကိုင်ပြီးလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဓာတ်မီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ဓာတ်ခဲအား
မရှိသောကြောင့် မီးရောင်က ခပ်မှိန်မှိန်ရယ်ပါ။ သို့သော် တစ်စုံတစ်
ကိုမူ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်ပေ၏။

အိမ်ရှင်ကဲ့သို့ အသံပေးရမလား။ သို့မဟုတ် မည်းမည်းမြိန်
ရမ်းသမ်းရိုက်ထည့်ရမလားဟု စေတေဝါ၊ ဖြစ်နေမိသည်။

အိမ်ပြတင်းပေါက်ကုန်ပြီး သူနဲ့ဟု အသံကုန်အော်လိုက်
က ရပ်ကွက်မှ ကာလသားတွေ ပြေးလာပြီး ဝိုင်းဖမ်းကြမည်မှာအမှန်
ပါ။ သို့သော် ခက်တာက သောင်းကျန်းနေသော ကြွက်လား။ ကို
တင့်လား။ သူနီးလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်ပေ။ ဒါမှမဟုတ် မြို့ဆေး

သူနဲ့ အိမ်ခင်ရောက်သည်ပြီး ဆုံးသွား၍ အသံလာပေးတာလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

သူနီးမရောက်ဘဲ သူနီးဟု အော်မိပါက ရပ်ကွက်က သရော်
ခြင်း ခံရလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ကိုလှတင့်ဆိုပါက အရှက်တကွဲဖြစ်ပေ
မည်။ ကိုလှတင့်သည် အဏ္ဏဝါအပေါ် သူနီးသစ်ဖြစ်နေမှန်း လူ
အတော်များများသိကြသည်။

အဏ္ဏဝါကို နဂိုတည်းက ကဲ့ရဲ့ချင်သော ပတ်ဝန်းကျင်သည်
အဏ္ဏဝါ အနေအထိုင်မတတ်၍ ကိုလှတင့်က အိမ်ခန်းတက်တာပါဟု
ဆောင်ဆိုတ်ပြောကြပြန်ဦးမည်။

ထို့ကြောင့် မိမိပြဿနာ မိမိ တိတ်တဆိတ်ဖြေရှင်းတာ
အကောင်းဆုံးပါဟုတွေးမိသည်။

အခန်းထဲဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းကို နှက်လှဲပစ်ဖို့
ဆုံးချေးကို ကိုးဆယ်ဒီဂရီ မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“အဟင်း”

အမှတ်မထင်ကြားရသော ချောင်းဟန့်သံကြောင့် အဏ္ဏဝါ
အိမ်အေးသွားသလို ခံစားရ၏။

ကိုလှတင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဘာလို့များ အိမ်ပေါ်တက်လာပါ
လိမ့်။

“ကိုလှတင့်လား”

“အင်း... ဟုတ်လား၊ အဏ္ဏဝါ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုလှတင့်၊ တံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ဝင်သလဲ”

မေးသာမေးလိုက်ရသည် အိမ်တံခါး ကလန့်မကောင်းသည့် ကို ဒေါ်ချက်ဆုံ မကြာခဏပြောနေ၍ ကိုလှတင့်က သိပြီးဖြစ်မှန်း အဏ္ဏဝါ သတိရလိုက်သည်။ အဓိကပြဿနာက တံခါး ဘယ်လိုဖွင့်ဝင်လာသလဲဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒီအချိန်ကြီး သူနီးလိုကျင့်လာသော ကိုလှတင့်ရဲ့ အပြုအမူကသာ အဓိကကျလိမ့်မည်။

“မီးခြစ်လာယူတာ၊ ဆိုင်ထဲမှာ အရမ်းအေးနေပြီ။ အိပ်မတော့လို့ မီးထလို့မလို့”

“အမယ်လေး ကိုလှတင့်ရယ် ... မီးခြစ်လိုချင်တာမှာ အိပ်ပေါ်ထိ တက်ယူရတယ်လို့၊ မီးဖိုဘေး မရှိဘူးလား၊ မနော့ကျွန်မ အဲဒီမှာထားခဲ့တယ်”

“ဂက်စ်ကုန်နေတယ် ခြစ်မရတော့ဘူး”

“ဪ... ခက်ပါရဲ့”

တံခါးကို ဖွင့်မပေးသေးဘဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မင်းမှာ မီးခြစ်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ငှားစမ်းပါကွာ့ ငါချမ်းလှပြီ”

ကိုလှတင့်အသံမှာ အမှန်တကယ် ချမ်းအေးနေပုံမျိုးနဲ့

နံ့ယင်နေလေသည်။ ရာသီဥတုက အဲဒီလောက်ထိ အေးနေပြီလား။ နယ်ထဲမှာ စပါးပင်မပေါ်သေးပါဘဲ အေးသည်ဆိုတော့ ဆောင်းဝင် အပြီထင်ပါရဲ့။

“ဂျှလောက်”

ခတ်ထားသောဂလန့်ကို ဖြုတ်ပြီး မီးခြစ်လှမ်းပေးလိုက်သော အိမ် -

“ဝုန်း”

ခပ်ဟဟလေးဖွင့်လိုက်သော တံခါးမှာ ကိုလှတင့်၏ ကိုယ်ကြောင့် ဝုန်းဆန့်ပွင့်သွားပြီး ကိုလှတင့်ပါ အဏ္ဏဝါအခန်းထဲ ရောက်လာလေသည်။

မြန်ဆန်လွန်းသော အခိုက်အတန့်လေးမှီ အဏ္ဏဝါ ကြောင်အမ်းသွားမိသည်။

ထိုသို့ ကြောင်အမ်းနေမိဆဲမှာပင် အဏ္ဏဝါကိုယ်လေးသည် ကိုလှတင့်၏ရင်ခွင်ထဲ စွေ့ခနဲရောက်ရှိသွားလေ၏။

“ချစ်လိုက်တာ အဏ္ဏဝါရယ်၊ အရမ်းချစ်တာပဲ”

“ကိုလှတင့်... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်စမ်း ခွေးကျင့်ခွေး ကြိုနဲ့”

ဟုဆိုကာ ကိုလှတင့်ကို တွန်းဖယ်လိုက်လေသည်။

“ခွေးကျင့်ခွေးကြို ဟုတ်လား အဏ္ဏဝါ”

“နင် ခုချက်ချင်း အပြင်ထွက်ပါ။ အလိုမတူရင် မုဒိန်း
မြောက်တယ်ဆိုတာ နင်ခေါင်းထဲ တွေးထားလိုက် ငတုံးရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... ငါက ငတုံး အသားဆေးရေနဲ့ ဆားအေး
ရည်တွေရောရင် မျက်နှာကြီးစုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ရုပ်ဆိုးနဲ့
တယ်ဆိုတဲ့နည်းလမ်း ငါမသိဘူး”

ကိုလှတင့်က ထိုသို့ ခပ်ပိုင်ပိုင်ပြောသောအခါ အဏ္ဏဝါရယ်
တုန်ယင်သွားသည်။ ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းလည်း မသိပါ။

လုံလုံအထင်ဖြင့် မှတ်တောတောနေခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ့်လိုလို
ကိုယ်မလုံ၍ သောကတွေက ဖိစီးလှပါပြီ။ ခုတော့ ကိုလှတင့်
သိနေသည်ဆိုပါလား။ ဘယ်ကတည်းက သိနေတာလဲ၊ ဘယ်လောက်
ထိ သိနေတာလဲ။ အိအိခင်၏အခြေအနေသည် ဘယ်လောက်
ဆိုးဝါးမှန်း အဏ္ဏဝါ မသိပေ။

သို့သော် မဂ္ဂဇင်းနှင့် စာတိုပေစများ ဖတ်ခဲ့မိသည့်အခါ
အကြံအရ ဓာတ်မတည့်သည့်ဖြစ်စဉ်သည် လူတစ်ဦး အသက်ဆုံး
သည်ထိ ဆိုးဝါးတတ်သည်ဟု သိရသည်။ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း
အိအိခင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အဏ္ဏဝါက တရားနာ။ ခုတော့ ကိုလှတင့်
ပါ သက်သေခံနေ၍ ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဖြစ်တော့မည်
ကိုလှတင့်ကို ဘယ်လိုနှုတ်ပိတ်ရမှန်းလည်း မသိပေ။

“နင် ဘာပြောနေတာလဲ၊ နင့်စကားကို နားမလည်ဘူး”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ အဏ္ဏဝါရယ်။ ငါ
ဆပ်ထည့်နေရင်း မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ကို အကုန်မြင်တယ်။ ဒီအကြောင်း
သာ ဒေါ်ချက်ဆုံကို ပြောလိုက်လို့တော့ မင်းရဲ့လည်ပင်းက ကြိုးကွင်း
ခွံပြီးသားပဲ။ ဒေါ်ချက်ဆုံအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အရပ်
ဘက်ကလူညံ့ပြောထားလို့ ဒီရွာထဲ မင်းခြေထောက်ချစရာမရှိအောင်
ခြိတ်ရမယ်။ အခန့်မသင့်ရင် ထောင်ကျမယ်။ ဒါထက်ဆိုးရင် မင်းရဲ့
အမေ အိမ်ရောင်းပြီး လျော်ရင်းလည်း လျော်ရနိုင်တယ်”

“ဘာလို့ အခုချိန်ထိ ချေးငုံထားသလို နေခဲ့တာလဲ”

“မင်းကို ချစ်လို့ပေါ့”

“ငါတော့ နင့်ကိုမချစ်ဘူး ကိုလှတင့်”

“မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခုမလှမ်းချင်ပါနဲ့ အဏ္ဏဝါရယ်။ အဲဒီမြို့
သားက မင်းကို ကြိုတုန်းလေး ပြီးပြလိုက်တာပါ။ သာယာမနေပါနဲ့။
ငါကသာ မင်းကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမယ့်သူပါ။
အကယ်၍ နင်သာလက်ခံမယ်ဆိုရင် ငါ့ပါးစပ်ကို အပ်နဲ့ချုပ်ထားသလို
နေပါ့မယ်”

“လက်မခံရင်ရော”

“မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပေါ့။ ဒီထက် ငွေဟာစရာအကြောင်းလည်း
မရှိတော့ဘူး။ မမိက်ချင်စမ်းပါနဲ့ အဏ္ဏဝါရယ်။ ငါ့ခွန်အားနဲ့ မင်းကို
အငတ်မထားပါဘူး”

ကိုလှတင့်သည် မိုက်ရူးရဲဆန်စွာပင် အဏ္ဏဝါကို ဆွဲဖမ်း
လေသည်။

အဏ္ဏဝါ လက်မခံနိုင်ပါ။ မိမိရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို ကိုလှတင့်
အောက်တန်းစားလှူတစ်ယောက်ထံ မပေးပစ်နိုင်ပါ။ မိမိချစ်သူကဲ့
မိမိဘဝကို ပုံအပ်မည်ဟု အဏ္ဏဝါ စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရှိသမျှခွန်အားတို့ဖြင့် ကိုလှတင့်ကို တွန်းဖမ်း
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုလှတင့်သည် ဒေါသဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျားနာတစ်ကောင်လို လုံးထွေးလာလေသည်။ အဏ္ဏဝါကလည်း
ဗူးဆို ဖရုံမသီးတတ်သူမို့ ရုန်းကန်လေသည်။ အကယ်၍သာ ဒီတစ်ည
ကိုလှတင့်ကို ရှုံးပါက ရာသက်ပန် ရှုံးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကိုလှတင့်၏ဇနီးမယားဘဝသို့ အရောက်မခံနိုင်ပါ။ အဏ္ဏဝါ
မျှော်လင့်ခဲ့သည်က အစေအပါး၏လက်တွဲဖော်မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်
မင်းသား၏ကြင်ယာတော်ဖြစ်သည်။

“လွှတ်စမ်း... လွှတ်”

ဒီပုံအတိုင်းသာ ကြာကြာရုန်းပါက မိန်းမသားအား
ယောက်ျားမာန်ကို ရှုံးတော့မည့်အခြေအနေမှာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
... အဆင်သင့်ရှိနေသော တံပိုးချေးကိုသာ အားကိုးရတော့မည် ဖြစ်
သည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု တွေးကာ ... ကိုလှတင့်လက်ထဲမှ ကန်
ကြက်ရုန်းကန်ပြီး တံပိုးချေးကို ဆွဲယူကာ အားဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်
သည်။

“ဒုတ်”

ဟူသော မြည်သံနှင့်အတူ ကိုလှတင့်မှာ ငြိမ်ကျသွားလေ
သည်။

အဏ္ဏဝါ ထိတ်လန့်သွား၏။ သို့သော် ... ကိုင်ထားသော
တံပိုးချေးကို မလွှတ်မိသေးပါ။ မီးခြစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး အဏ္ဏဝါ
အားနည်းထဲထိ ဝင်လာသော ကိုလှတင့်၏ပရိယာယ်ကို အဏ္ဏဝါ မယုံ
ကြည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်သည်။

“ဒုတ်”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ညှိသကျည်းကို ဖြစ်၏။ ဟန်ဆောင်ပြီး
တံပိုးချေးကို ညှိသကျည်းကို ထုလျှင် ဟန်လုပ်နိုင်စရာအကြောင်း
မရှိတော့။

သို့သော် ... တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သော ကိုလှတင့်ကြောင့်
အဏ္ဏဝါ ထိတ်လန့်စပြုလာသည်။

“ကိုလှတင့်... ကိုလှတင့်”

ဘုရား... ဘုရား... သေသွားပြီလား။

၁၄၆ မယ်ခိုင်

ကိုယ်ထားသော တံပိုးချေးကို လွှတ်ချပြီး ဓာတ်မီးဖြင့်
ကြည့်လေသည်။

“ဟင်”

ခေါင်းမှဆွေးများ ယိုကျနေသော ကိုလှတင့်ကြောင့် အ
ကမ္ဘာသည် ချောက်ချား၍ မှောင်မိုက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

အံ့သြလွန်း၍ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။
မာယာ သဲကိုးပြာတဲ့။ ခုတော့ ယောက်ျားမာယာက သဲဆယ့်ကိုး
လောက်ရှိနေပေရောမည်။

ကိုလှတင့်သည် ယုတ်မာရုံမက ကောက်ကျစ်၍ပါနေတော့
သည်။ ဘာတဲ့။ အဖြစ်မှန်ကို ဒေါ်ချက်ဆုံအား ဖွင့်ပြောမည်ဆို၍
အမြစ်ရင်း ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်တာတဲ့လား။

ရလဒ်က ဒေါ်ချက်ဆုံ၏လက်သံ ဘယ်လောက်ပြောင်၊
ပြောင်ကို အဏ္ဏဝါပါးက မြည်းစမ်းခွင့်ရလိုက်သည်။ ဒေါ်ချက်ဆုံ
သံမက အိအိခင်ပါ လက်စမ်းလာသောအခါ အဏ္ဏဝါ ပါးပြင်မှ

ရဲရဲနီသွားပြီဖြစ်သည်။

“အယုတ်တမာမ၊ နင့်ကိုငါ အိမ်မှာထားတာ ပြိုဟ်ဆုံးတာပဲ”

“ရိုက်ရတာ လက်သနတယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်သည် အတိုင်အဖောက်ညီစွာ လက်ကို ပဝါဖြင့် သုတ်နေကြရာ အဏ္ဏဝါနှလုံးသားထဲ ဆတ်ဆတ်နာသွားလေတော့၏။

ခေါင်းတွင် ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ကိုလှတင့်သည် ခပ်လှလှမ်းမှ အဏ္ဏဝါတို့ကို ကြည့်နေသော်လည်း ကျေနပ်နေသော ကိုတင့်မျက်နှာကို အဏ္ဏဝါ မြင်နေရသည်။

မှတ်ပြီလား၊ ငါ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ရင် မင်း ခုလို တိုင်းကြိုးတုတ်ခံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ မှတ်ပြီလားဟု မျက်လုံးများ တစ်ဆင့် ပြောသယောင်ရှိ၏။

အဏ္ဏဝါ အားငယ်မိသည်။ မိမိက မဟုတ်ဘူးဟု ရှင်းလင်း ယုံမည်လူက တစ်ယောက်မှမရှိချေ။ ခြံအပြင်ဘက်တွင် ကြည့်နေကြသူများက ဆယ်ယောက်ထက်မနည်းရှိ၏။

သို့သော် အဏ္ဏဝါဘက်မှ ရပ်တည်ပေးမည့်သူတော့ တစ်ယောက်မှ ရှိပုံမပေါ်ချေ။ အဏ္ဏဝါစကားကို ယုံကြည်ပေးမလှလည်း တစ်ယောက်မှ ရှိပုံမပေါ်ပါ။ ဝိုင်းကြည့်သူများသည် တစ်

တစ်စ ပိုများလာ၍ ထိုအထဲတွင် အမေများပါလာလေမလား၊ အဏ္ဏဝါ မျှော်လင့်မိပြန်သည်။

လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသောကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်မှာ နှောင်နေသလို လက်မောင်းဆုံမှာလည်း ကိုက်ခဲ၍နေပါပြီ။ ထိုစဉ် အဏ္ဏဝါကြားထဲ တိုးဝင်လာသူတစ်ဦး။

သူ သူက ကိုမြို့သား။

ကိုမြို့သားသည် အဏ္ဏဝါတို့၏ဖြစ်ရပ်ကို မှင်သက်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ ကိုမြို့သား၏မျက်ဝန်းထဲ အံ့အားသင့်ခြင်းတွေ ပြည့်နေ၏။

အဏ္ဏဝါ ရှက်မိပါသည်။ မိမိ၏ဆိုးဝါးသောပုံကို ပြမိသည့် သူ့ကို ရင်ထဲနာကျင်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဏ္ဏဝါ ဤနေရာ၌ပင် မတုတ်ကြီး အသက်ပျောက်သွားချင်မိသည်။ အရှက်ကို အသက်ပိုမြတ်နိုးမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ အိမ်”

“အစ်ကို ... ကိုဇော်ဝင်း”

အိအိခင်သည် ချွမ်းသောအသံဖြင့် မျက်ရည်ကို ချူယူလေ

“အိ ဆေးရုံဘက်ရအောင် သူလုပ်တာပေါ့။ အိ လှနေတာကို မျက်နှာသစ်ရေထဲ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ထည့်ထားတယ်”

လေ။ အဲဒါတွေက အိမ်လိမ်းတဲ့မိတ်ကပ်နဲ့မတည့်လို့ အိမျက်ဆေးရုံတက်ရတဲ့ထိ ဖြစ်ကုန်တာ။ “အဲဒါ သူ့ကြောင့်”

အိအိခင် စကားအဆုံးတွင် မြို့သားသည် အဏ္ဏဝါအမျက်လုံးစွေကာ ကြည့်လေ၏။ ကိုမြို့သား၏အကြည့်သည် စူးရှသည်။ ပဟေဠိဆန်လှသည်။ ကိုမြို့သား ဘာပြောချင်နေသလဲဆိုတာ အဏ္ဏဝါ မစူးစမ်းနိုင်တော့ပေ။ ရှက်စိတ်ဖြင့်သာ မွန်ထူး၍ နေတော့၏။

“သူကရော ဘာလို့ ပတ်တီးကြီးနဲ့ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“သူရိုက်လိုက်တာလေ။ သူပေါ့။ ကိုလှတင့်က အဖြစ်မှန်ပြောပြမယ်လုပ်လို့ ရိုက်လိုက်တာတဲ့”

အိအိခင်စကားကြောင့် မြို့သားမှာ ငြိမ်ကုသွားပြန်လေသည်။ ထိုစဉ် လူအုပ်ကြားထဲမှ ထိုးထွက်လာသူတစ်ဦး။

“ဟင် ... အမေ”

အမေ့ကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ တစ်ခဏတွင် ကုန်ဆုံးနေသော အားအင်တို့ ပြန်လည်ပြည့်တိုင်းလာသလို ခံစားရလေသည်။ အမေ့မျက်လုံးသည် ဒေါသဖြင့် နီမြန်းနေလေသည်။

အမေ့ရယ် ကျွန်မဘက်ကနေပြီး သူတို့ကို ရန်တွေ့လိုက်တာပါ။ ငါ့သမီးမှာ ဒီလိုအကျင့်မရှိဘူး။ မင်း ခွေးစကားမပြောနဲ့။ ကိုလှတင့်ကို ရန်လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုလှတင့်က ကျွန်မအပေါ် မတော်

ပြုလို့ ကျွန်မ ထုထည်လိုက်တာပါဆိုတာကို ကိုလှတင့်အမှတ်မမှတ်ရသည်ထိ အသံကျယ်နဲ့ ပြောပစ်စမ်းပါ ဟု ရင်ထဲမှ အားပေးနေသည်။

“ဖြိုး... အယုတ်တမားမ ဖိတ်မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်တဲ့... ဖြိုး”

လေထဲရောက်သွားသော အဏ္ဏဝါဝိညာဉ်သည် အမှောင်တိရစ္ဆာန်သွားလေသည်။ အမေက ပိန်ပြီးအားနွဲ့သော်လည်း အိအိခင်နှင့် ဆိုချက်ဆုံရိုက်သော ရိုက်ချက်ထက် အမေ့ရိုက်ချက်က အဏ္ဏဝါဆုံးသားထဲ စူးစစ်သွားလေသည်။

အမေ့အပြုအမူကြောင့် ကြွက်ကြွက်ညှစ်နေသော လူအုပ်ကြီးက စစ်ခနဲ တိတ်သွားလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေတိုးသံမှလွဲ၍ အသံတို့မှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“မချက်ရေ ... ကျွန်မကို ဘာမှအားမနာနဲ့။ ဒင်းကို အပြစ်တင်တဲ့အတိုင်းသာ စီမံလိုက်တော့။ ဘယ်နှယ်ကွယ် ... ကိုယ့်ကို ရိုင်းသိပ်ကျညီနေတဲ့ လှတင့်ကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်တဲ့။ ရိုင်းလိုက်တာ။ ဘာသွေးလဲ။ ညည်းကို မွေးရတဲ့ငါက ဝမ်းရည်မိတ်တယ်ဟဲ့။ နားလည်သလား”

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ အမေ အထင်လွဲနေပြီ။ ကိုလှတင့်ကို ကျွန်မ ထုထည်လိုက်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုလှတင့်က

ကျွန်မကို မတရားကြိုလို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ကာကွယ်လိုက်တာ။

“တော်စမ်း... လှတင့်လို လူအေးလူအက ဒီလိုအလုပ်နဲ့ လုပ်ပါမလဲ။ လှတင့်က လူရိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါတင်မကဘူး တစ်ရွာလုံး သိတယ်။ ဘာမှ ပလီစီချောက်ချက်ပြောမနေနဲ့။ ညည်း အသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး။ ညည်းရုပ်ကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး။ နေရာမှာတင် ညည်းနဲ့ငါ ဆွေမျိုးပြတ်တယ်။ ကဲ မချက်ရယ်... သူ့ကို ထောင်ထဲသွင်းချင်လည်း သွင်း၊ သူ့အမှုတွေ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့”

“အေး မပွင့်... တော်နဲ့သူ မဆိုင်တော့ဘူးဆိုလည်း ကျွန်မ ဆီမှာ ယူထားတဲ့ ကြိုတင်လစာတွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“သူတစ်ကိုယ်လုံးတောင် တော်ဆီအပ်ပြီပဲ။ ဘာညာတွေ လာပြောနေသေးတာလဲ။ သူ့ကို ပြုချင်သလိုပြု၊ သေသေ ရှင်ရှင် ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး။ သားအမိဆိုတဲ့ရေစက်ပါ ဖြတ်တယ်။ ရုတ် လွန်းလို့ လှတင့်ရယ်။ မောင့်ကိုတော့ အားနာပါတယ်။ မောင် မကျေနပ်လည်း သူ့ကိုသာ တရားစွဲပေတော့”

“အမေ အမေ... ကျွန်မရဲ့စကားကို ဘာလို့မယုံရတာလဲ အမေက ကျွန်မရဲ့အမေမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ချင်ဘူး။ ညည်းကို ငါ ပါးနှစ်ချက်တီးပြီးပြီ။ အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့အတူ သံယောဇဉ်ပြတ်တယ်။

ညည်းလို သန္ဓေယုတ်မျိုး ငါတို့အမျိုးဆဲမှာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေး၊ ညည်းထိုက်နဲ့ညည်းကံ နေပေရော”

ဟုဆိုကာ ကျောခိုင်းသွားသောအခါကြောင့် မောင်နေသော အထူဝါကမ္ဘာသည် နီရဲသွားလေသည်။ ဒေါသမှန်တိုင်းတို့က အထွာဝါ ဆင်ဆင် အလိပ်လိုက်။ အထွာဝါ ရှာကျွေးနေတုန်းကတော့... သမီး ဆင် မိဘကိုလုပ်ကျွေးတဲ့သားသမီး မတိမ်ကောဘူးဆိုကာ ဒေါ်ချက် ဆင်ဆင်တွင် ပစ်ပစ်ခါခါထားသွားခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဒေါ်ချက်ဆုံက အခိုင်းသန့်ပြီး ချိုးနှိမ်တတ် နှာမညှိကြီး၍ မနေချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တာကို အမေက နည်းနည်း အရေးမစိုက်ခဲ့ပေ။ ခုတော့ မိသားစုသံယောဇဉ်ပါ ဖြတ်လိုက်ပြီ ဆိုလေ။

အထွာဝါရဲ့စကားကို ဘာလို့ နားမထောင်ကြတာလဲ။ အထွာဝါ ဆင်ပြတာကို ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်ကြတာလဲ။ အထွာဝါကို ယုံတဲ့ ဘာလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိရတာလဲ။ ညည်းထိုက်နဲ့ညည်းကံ ဆင်ပါလား။ ဒီထက်ဆိုးတဲ့စကားလုံးရော ရှိသေးရဲ့လား။

“မေမေ... ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ သူ့ကို ရဲလက်ထဲအပ် ချက်တော့လေ”

ဟု... အိအိခင်က ပြောလိုက်တော့မှ ပြန်လည်သက်လည်

လာလေ၏။

“အလကား ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ။ မင်းကို လိုလားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှရှိမနေမှတော့ အသက်ရှင်ရတဲ့ မင်္ဂလာဝက ဘာလုပ် တော့မှာလဲ”

ဒေါ်ချက်ဆုံ၏စကားသည် အဏ္ဏဝါရင်ထဲ အနာပေါ်တုတ်က ခံစားရလေသည်။ ဒေါ်ချက်ဆုံက အဏ္ဏဝါကို သေလိုက်တော့ဟု ပြောလိုက်တာပေါ့။

ဘယ်သူ့ဆန္ဒနဲ့ အဏ္ဏဝါက သေပေးရမှာလဲ။ ဘာကိစ္စကြောင့် သေပေးရမှာလဲ။ ရှက်လွန်း၍ သေချင်စိတ်ပေါ်မိပေမယ့် ဒေါ်ချက်ဆုံ က ဤသို့ပြောသောအခါ မိမိအသက်ရှင်မှဖြစ်မယ်ဟု မာန်တင်း သည်။

ဒါမှ လူယုတ်မာကိုလုတင်ကို ဆုံးမနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာနေရာမရှိဘူးဟု အဏ္ဏဝါ ယုံကြည် သည်။

ကံကြမ္မာက မျက်စိမှိတ်ထားခဲ့လျှင်တောင် ထိုမျက်စိကို ခွန်အားနှင့် ဖွင့်ရမည်မှာ အမှန်။ အကယ်၍သာ ကံမျက်စိကို ဖွင့်နိုင် ပါလျှင် မိမိကိုအနိုင်ကျင့်သည့် ကိုလုတင်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိပါး နာကျင်စေသူ ဒေါ်ချက်ဆုံတို့သားအမိကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ လျစ်လျူရှုနိုင်လွန်းသော မိခင်ကိုလည်းကောင်း လက်စားချေရန် ရင်း

အတွင်းကြိတ်ထားမိသည်။

“ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကလေးကို ပြောလို့ရမလား”

ခွန်အားရှိသောအသံဖြစ်သည်။ အဏ္ဏဝါသည် ရေနစ်နေသူ့မှိ ကဲ့သို့သားသည် အဏ္ဏဝါအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုလုတင်က အဏ္ဏဝါ မကောင်းကြံခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဘယ် အချိန်က သိတာလဲ”

ကိုမြို့သား၏မေးခွန်းအဆုံးတွင် အိုးတိုးအင်းတမ်း ဖြစ်သွား သော ကိုလုတင်၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်မှာ ကျေနပ်အားရလှသည်။

“ကြားရပုံအရ ကိုလုတင်က အဲဒီကိစ္စကို အရင်တည်းက ကြံသိနေခဲ့ပုံပဲ။ သိနေခဲ့ပါလျက်နဲ့ ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့ ဆုတ်နှုတ်ပိတ်နေခဲ့တာလဲ။ အကယ်၍ အဏ္ဏဝါကို ရဲစခန်းဖို့မယ်ဆိုရင် ကိုလုတင်ကိုပါ ကြံရာပါအဖြစ် ဆွဲသွင်းရမှာပဲ”

“ဟင်”

ကိုမြို့သား၏စကားအဆုံးတွင် မှင်တက်သွားသော ကိုလု တင်မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းက ဖုံးမနိုင် ဖိမရ။ ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒါကို အဏ္ဏဝါ ဘာလို့မတွေးမိခဲ့တာလဲ။ မိမိ မတွေးမိတာကို သတိရှိ နေသော ကိုမြို့သားကို တဖြည်းဖြည်း အထင်ကြီးလာမိသည်မှာ အမှန်။

“မျက်နှာသစ်ရေကြောင့် ဓာတ်မတည့်ဖြစ်ရတဲ့ဖြစ်ရပ်မှာ

အိအိခင်ကရော ဘာကြောင့် မျက်နှာသစ်ရေကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ခပ်မသန် ခဲ့ရတာလဲ။ ပျင်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အနိုင်ကျင့်တာလား။ ရဲစခန်းရဲ့ ရင် တရားကတောင်ဖြစ်ကြတော့မှာ။ အဲဒီအချိန်ဆို ဒီမှာ ဝိုင်းကြည့်နေသူထက် ငါးဆလောက်ပိုများနိုင်တယ်။ ကိုယ်ပျင်းကြောင်းနဲ့ ကြီးနိုင်ငယ်ညှိုးလှုပ်ကြောင်း တစ်ရွာလုံး မသိစေချင်ရင် ပြဿနာကို ဒီနေရာမှာ နိဂုံးချုပ်လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ အိအိခင်၊ ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့လို့လည်း ကောင်းတာ တစ်ခုမှဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ပြီး ပါးစိုက်နေတယ်ဆိုကတည်းက ပြစ်မှုက မြောက်နေပြီ။ ကဲ ပြော ... သူ့ကို ကြိုးဖြည်ပေးရမလား။ ရဲစခန်းပို့ပေးရမလား။ မင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ”

လေပြည်အေးဖြင့်ပြောနေသော ကိုမြို့သားကြောင့် အိအိခင်တို့သားအမိမှာ ဘာဆုံးဖြတ်၍ ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိအောင် ဇေဝဇေဝဖြစ်နေပုံနှင့် သမီးက အမေ့အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီး အမေက သမီးအရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... သူ့အမေထုတ်သွားတဲ့လစာက ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကို အရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်သိန်းခွဲ”

ဒေါ်ချက်ဆုံစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုမြို့သားသည်

အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထပ်ကိုထုတ်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဦးနိုင်စွာပင် အဏ္ဏဝါအား တုတ်ချည်ထားသော ကြိုးများကို ဖြည်ပေးလေသည်။

“ကဲ အဏ္ဏဝါ ... ဒါ ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီတာပဲ။ ငါ့ဘဝကို မင်း ဆက်ကနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ကိုမြို့သား၏လက်ကို အဏ္ဏဝါ ဆွဲထားလေသည်။ စူးရှသော မျက်လုံးများစွာရှိသည့် ဤမြို့၌ အဏ္ဏဝါက ဘယ်လိုသတ္တိမျိုးနဲ့ ဆက်နေသွားရမှာလဲ။ မထားခဲ့ပါနဲ့ အဏ္ဏဝါကို ကူညီပါဟု ဖော်ဆောင်သည့်အကြည့်လေးများ။

“ကျွန်မကို အဲဒီထမင်းဆိုင်မှာ အလုပ်ပြောပေးမယ်ဆိုရင် နန်းကန်ဆေး၊ စားပွဲသိမ်းပါ လုပ်ပါမယ်”

အဏ္ဏဝါစကားကို ကြည့်ရှုနားဆင်နေသူများက သဘောမတူကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ကိုမြို့သားတော့ ကောင်းစွာ နားလည်နေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ကိုမြို့သားသည် အဏ္ဏဝါထံ လက်ကမ်းသဖြင့် အဏ္ဏဝါအလည်း ကိုမြို့သား၏လက်ကိုဆွဲပြီး ကိုမြို့သားနောက်မှ ခပ်ရိုရို ဆိုက်ပါခဲ့လေသည်။

သေလိုက် အိအိခင်၊ ငါ့ကြောင့် နင်နဲ့ကိုမြို့သားတို့ ရေခဲက

၁၅၈ မယ်ခိုင်

ပြတ်ပြီပဲ။ နှင် ငါ့ကို သေအောင်မနာလိုဖြစ်လိုက်စမ်းပါ။ သေအောင်
မုန်းလိုက်စမ်းပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ အဲဒီအမုန်းပင်က ဘယ်လောက်
အဆိပ်ပြင်းသလဲဆိုတာ နှင်သိအောင် ငါ သင်ကြားပေးမယ်။

ကျောခိုင်းလာသော အဏ္ဏဝါကျောပြင်တွင် ဆူးချက်၊ ဒဏ်
ချက်တွေများစွာ။

အခန်း (၁၅)

မန္တလေးမြို့ကြီးပေါ် ယောင်လည်လည်ရောက်လာသော
အဏ္ဏဝါသည် ကိုမြို့သား ကိုဇော်ဝင်းကသာပင် အားကိုးရာဖြစ်၏။

ကိုဇော်ဝင်းသည် တောင့်တင်းသောမိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းမှ
ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဏ္ဏဝါကို ကောင်းမွန်သော
ညွှန်ရိပ်သာ၌ ခေတ္တခဏတည်းခိုစေသည်။ အဝတ်တစ်စုံတစ်ရာကိုယ်
တော်နှင့် လိုက်လာသော အဏ္ဏဝါအတွက် အဝတ်အစားများ ဝယ်ပေး
သည်။ အမေပေးတဲ့အမွေဆိုလို့ ယခုချိန်တွင် မှတ်ပုံတင်တစ်ခုသာ
ချမ်းသာတော့၏။ မစားဖူးတာတွေ စားရပြီး မနေဖူးသောနေရာတွင်
နေရ၍ အဏ္ဏဝါ အပျော်ကြီးပျော်နေလေသည်။

သို့သော် ဆယ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုဇော်ဝင်းကို အားနည်းစိတ်များ ဖြစ်လာ၏။ နေရာသည်ကိုလည်း ပျင်းလာသည်။ မွေးကတည်းက အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ခဲ့သူမို့ ငြိမ်နေရသောအခါ တစ်ခုခုလိုလေသလိုခံစားရသည်။

တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားကြောင့် ချပ်ရပ်သော ကိုယ်လုံးလေးမှာ အထင်းသားပေါ်လာသလို အလုပ်နဲ့ဝေးလာသော အခါ မည်းတူးသော လက်သည်းခွံမှာ နီရဲစပြုလာသည်။ အဆီပြန်သော မျက်နှာမှာ ဖြူဝင်းစပြုလာခဲ့သည်။

ဒါကို အဏ္ဏဝါ ကျေနပ်သော် လည်း အလုပ်လုပ်ချင်မိသည် တစ်ပါးသူရဲ့ပိုက်ဆံကို အခန့်သား ထိုင်ဖြုန်းရသည်ကိုလည်း လိပ်ပြာမလုံချင်လာတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုဇော်ဝင်းအား အလုပ်သွင်းပေးသတိပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ကိုဇော်ဝင်းက အလုပ်ဝင်လျှင် တောက်လျှောက်လုပ်ရတော့မည်ဖြစ်၍ အားနေတဲ့အချိန်လေးမှာ အေးအေးဆေးဆေးနားရန်ပြောသဖြင့် ထပ်ပြောဖို့ ဝန်လေးမိပြန်သည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ကိုဇော်ဝင်းက အဏ္ဏဝါကို ပွဲတစ်ခုသွားရန် ခေါ်လေသည်။ အဏ္ဏဝါ ကြောက်မိသည်။ ပွဲဆိုသည့်အရာမျိုးကို လူအများကြီးနှင့် အသံပလံတွေ ဆူညံနေမည်ဟု အဏ္ဏဝါ ထင်ခဲ့သည်။ အဏ္ဏဝါ ပျော်ပါသည်။ ရွာတွင် ဇာတ်ပွဲရောက်ပါက ဆိုင်မှာ

သည်လွန်း၍ ပွဲတက်မျက်နှာမလှည့်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် ပွဲဆိုသောအရာမျိုးထံ အဏ္ဏဝါ သွားချင်လှ၏။

ကိုဇော်ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါအား ပွဲသွားရန် အဝတ်အစားသစ် ခံပေးသည်။ ပြီးနောက် အလုပ်ပြင်ဆိုင်သို့ခေါ်သွားကာ အဏ္ဏဝါ မျက်နှာကို ခြယ်မှုန်းပေးသည်။

တစ်သက်လုံးတွင် တစ်ကြိမ်မျှ အလုပ်ပြင်ဆိုင်တွင် သူများအပြင်အဆင်မခံခဲ့ရဖူးသူမို့ အနေခက်မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် လှချင်သွန်းသူမို့ အလုပ်ပြင်ခြင်းကို နှစ်သက်မိ၏။ အလုပ်ပြင်ခံနေရင်းပင် အလုပ်ပြင်ပြီးပါက မိမိဘယ်လောက်ထိ လှသွားမလဲဟု စိတ်ကူးဖြင့် အမျိုးမျိုးပုံဖော်မိခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း အလုပ်ပြင်ပြီးသွားသောအခါ မိမိသည် စိတ်ကူးအတိုင်းထက် ပို၍ လှသွားသောအခါ စိတ်သည် မိုးပေါ်ပျံတက်သွားမည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ပြီးနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို မစေ့နိုင်တော့ချေ။
“မျက်နှာကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ပါ။ ညီမမျက်နှာက အဆီတွေ နှစ်နေတော့ စိတ်ကပ်သိပ်မစွဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့ အကောင်းဆုံး ခြစားထားပါတယ်။ သဘောကျရဲ့လား”

“ယုံတောင် မယုံနိုင်တော့ပါဘူး အစ်မရယ်”

“နဂိုရှိလို့ပါ။ လှတဲ့မျက်နှာကို လှအောင်မနေတတ်လို့ ခုလို”

ဖြစ်နေတာပါ”

“ကျွန်မ ဒီလိုမျိုး အမြဲပြင်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”
ဟုဆိုသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးက အဏ္ဏဝါထံ အိတ်ထဲ
လေးတစ်လုံး ထိုးပေးသည်။

“ဒီထဲမှာ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေပါတယ်။ ကိုဇော်ဝင်းက ထည့်
ခိုင်းထားတာပါ။ ညီမလေး သုံးတတ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။
အပျော်ကြီး ပျော်သွားမိလေသည်။

ထိုအိတ်ကို ရင်ခွင်ပိတ်ကာ အလှပြင်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သော
အခါ ကိုဇော်ဝင်းကို အခန်းဝ၌ အဆင်သင့်တွေ့ရလေသည်။ မိမိအသံ
ကို ကိုဇော်ဝင်း မြင်ပါက ငေးမောသွားလိမ့်မည်ဟုထင်သော်လည်း
မိမိအထင်က တက်တက်ဆင်လွဲသွားခဲ့ပါသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် မိမိကို သာမန်ကာလှုံကာသာ ကြည့်ပြီး

“အိုကေ ... သွားမယ်”

ဟု လေးလုံးသာ ဆိုလေသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် ခါတိုင်းလို ဆိုင်ကယ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ
တံခါးဖွင့်ကာ တက်ဟူသောသဘောနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် အဏ္ဏဝါ
မှာ ပဟောဠိများစွာ ဖြစ်ရလေသည်။

သို့သော် ထိုသို့ကားအကောင်းစားမျိုး မစီးပူသဖြင့် အဏ္ဏဝါ
သည် ထိုကားပေါ်သို့ ဧည့်ခနဲတက်လေသည်။

ဆိုဟအိအိပေါ်ကျသွားသော အဏ္ဏဝါတင်ပါးတစ်ခြမ်းသည်
အင်း၏နံရံမှ ကို ခံစားရလေ၏။

နှစ်သက်မိသည်။ ကိုဇော်ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါအတွက် နတ်
ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ ကယ်တင်ရှင်လည်း ဖြစ်၏။ ကိုဇော်ဝင်းနှင့်
အသွင်ရခြင်းမှာ အဏ္ဏဝါတဝ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ပေရော၏။

“ကိုဇော်ဝင်း ... ကျွန်မတို့ ဘာပွဲသွားနေကြတာလဲဟင်”

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့”

ကိုဇော်ဝင်း၏မျက်နှာသည် ခါတိုင်းနဲ့မတူအောင် သူနဲ့မူနဲ့နေ
အမုန်းပါ။ အဏ္ဏဝါအတွက် ငွေတွေအများကြီးကုန်သွားလို့များလား။
အိမ်ပါ။ အဏ္ဏဝါ အလုပ်လုပ်မှဖြစ်တော့မည်။ ကိုဇော်ဝင်း စိတ်ရှုပ်နေ
အချိန်ကို စောင့်ပြီး အလုပ်သွင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုရမည်ဟု ရင်ထဲ
ထင်သားမိသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါအား ခမ်းနားသော အဆောက်
အဦထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အဏ္ဏဝါမှာ မြေကြီးပေါ် ခြေထောက်ချဖို့ပင် မဝံ့ရဲတော့ချေ။
အသံများ။

အဏ္ဏဝါသိသောပွဲမှာ ထိုသို့နေရာမျိုးမဟုတ်ချေ။ လူသံတွေ
အသံချဲ့စက်သံ ခပ်စူးစူးကြားရ၏။ ယခုမှကား တိတ်ဆိတ်၍
နေလေသည်။

“ဆင်းလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်”

ခမ်းနားသောအဆောက်အဦကို မော့ကြည့်မိ၏။ ဒါ ဘယ်
နေရာမျိုးလဲ။ ဆိုင်ဘုတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် အင်္ကျီ
လိုရေးထား၍ ဘာမှန်း အဏ္ဏဝါ နားမလည်ချေ။ ထွက်ပေါက်
ပေါက်နှင့် ကားရပ်ရာနေရာအချို့တွင် တူညီဝတ်စုံနှင့် ဝန်ထမ်းများ
တွေ့ရလေသည်။

ဒါ ... ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ။

ဝေဝေဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေဆဲမှာပင်။ အဏ္ဏဝါလို ဝေ
စားကောင်းလှဖြင့် ရောက်လာသူအချို့ကို တွေ့ရလေသောအခါ
အဏ္ဏဝါ အသက်ရှူချောင်သွားလေသည်။

တကယ်ပဲ ပွဲရှိနေတာကိုး။ သူတို့လိုသူဌေးတွေရဲ့ပွဲက ဒီ
လှတဲ့ အဆောက်အဦထဲမှာတဲလားဟု မပွင့်တစ်ပွင့်တွေးကာ ကြီး
ပြုံးမိသေး၏။ သူဌေးပွဲကို တက်ဖူးတော့မှာမို့ ပျော်မိသည်။

ကိုဇော်ဝင်းဆွေခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာပြီးနောက်ဆုံး၌ ခန်း
ကြီးထဲသို့ ရောက်လာ၏။

အင်္ကျီဝတ်စုံကို တိုးတိုးလေးကြားနေရ၏။ လူအချို့
အရက်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်ကာ စကားဆိုင်းဖွဲ့ ပြောနေကြသည်ကို အဏ္ဏ
သတိပြုမိလေသည်။

မြင်ကွင်းကြောင့် အဏ္ဏဝါမှာ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့နေလေ
သွား၏။

နိုင်ငံခြားကားတွေထဲမှာ ပါတီဆိုသောပုံစံမျိုး ဖြစ်လေသည်။
တကယ်ပဲ အဏ္ဏဝါက အထက်တန်းလွှာအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်လာ
မိပြီပေါ့။

ကိုဇော်ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါအား သူ့လက်ကို ချိတ်ရန် ပြော
သဖြင့် အဏ္ဏဝါသည် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ကိုဇော်ဝင်း၏လက်ကို ချိတ်ထား
လေသည်။

ခံစားချက်တော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လေ၏။ ရည်းစားလည်း
ဘုတ်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကိုချိတ်ထားရသဖြင့်
ဆဲထဲ ကတုန်ကရင်ဖြစ်ရလေသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါအား ယောက်ျားသုံးယောက်
အားပြောနေသော ဝိုင်းသို့ ခေါ်လာလေသည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ကိုမြင့်သိန်း”

ကိုဇော်ဝင်းနှင့် ရင်းနှီးပုံရသော ကိုမြင့်သိန်းဆိုသူမှာ အသက်
သိသိကျော်ခန့်ရှိပြီဟု အဏ္ဏဝါ ခန့်မှန်းမိသည်။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကောင်းပါ့။ ခြောက် ... ဒါနဲ့ သူလေးက
ကိုဇော်ဝင်းပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးလား”

ကိုဇော်ဝင်းက ခေါင်းညှိတ်ပြသောအခါ အဏ္ဏဝါရင်ထဲ ငါသံ

ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကိုဇော်ဝင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ အဓိပ္ပာယ်မသိတဲ့လူဆိုမှာ အဓိပ္ပာယ်အကြောင်းကို ပြောပြရတာလဲ။ သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကိုဇော်ဝင်း၏ပင် သက်မှုသည် ပြောရမှာ ခက်သည်။ သမီးရည်းစားလည်း မဟုတ်။

ကိုဇော်ဝင်းက အဓိပ္ပာယ်ကို ချစ်နေသည့် အရိပ်အငွေ့မျှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြုဖူးချေ။ သွေးသားလည်း မတော်စပ်ပေ။ မိမိ ဆွေဟု ဆိုရအောင်လည်း ကိုဇော်ဝင်းနှင့် အဓိပ္ပာယ်က ထင်သလောက် လည်း မရင်းနှီးပါ။

အဓိပ္ပာယ် ဒုက္ခဖြစ်နေ၍ ကိုဇော်ဝင်းက ကယ်တင်ထားသည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုစောင့်ရှောက်ထားသည်။ ကူညီထားသည်။ ထမင်းကျွေးသည်။ နေရာပေးသည်။ အဝတ်အစားဝယ်ပေးသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ကျေးဇူးက များလွန်း၍ အားနာသည်။ ထိုကျေးဇူးကို ဘယ်လိုဆပ်ပေးမုန်းပင်မသိတော့ပေ။ လူသူတော်ကောင်းကြီးမို့ အိပ်ရာဝင်တိုင်း စိတ်ဖြင့် ရည်မှန်းကာ ကန်တော့ပြီးမှအိပ်သည်။

ပထမတော့ ခုလိုကူညီနေသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ကို ချစ်လို့လား။ လိုရာဆွဲတွေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အဓိပ္ပာယ်အပေါ် စောင့်ရှောက်သူ ခေါင်းစဉ်မှ မသွေဖီသောကိုဇော်ဝင်းကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ရင်ထဲ ပဟေဠိဖြစ်ခဲ့သည်မှာအမှန်။

ဘာလို့ ကိုဇော်ဝင်းက အဓိပ္ပာယ်ကို ကူညီခဲ့တာလဲ။ သနား

သနားလို့ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို တသွေးတစ်မွှေးထားဖို့ မလို။ ပြောခဲ့သောထမင်းဆိုင်၌ အလုပ်သွင်းပေးလျှင် ပြီးတဲ့ကိစ္စကို။

“နာမည်က အဓိပ္ပာယ်တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်...ဒါ ကိုမြင့်သိန်း”

ဟု ကိုဇော်ဝင်းက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကိုမြင့်သိန်းသည် အဓိပ္ပာယ်လက်ကို ခပ်ဖွဖွဆွဲကိုင်ပြီး ပြီးပြလေသည်။ ထိုအပြီးသည် ချိုသာသော်လည်း နောက်ကွယ်၌ ရမ္မက်ကိုမြင်ရ၍ အသည်းဆန့် ခံစားရသည်။

“ကဲ အဓိပ္ပာယ်...မင်း ဒီမှာခဏနေခဲ့ဦးနော်”

ဟုဆိုသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ကြောင်တောင်တောင် ကျန်နေရပ်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းကတော့ အခြားယောက်ျားသားများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စကားပြောနေလေ၏။

ဝါတီပွဲဆိုတာမှန်သော်လည်း ထိုဝါတီသည် ဘာခေါင်းစဉ်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မသိပေ။ ဘေးဘီဝဲယာ အကဲခတ်လိုက်သောအခါ အရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော အမျိုးသမီးအချို့ကို တွေ့ရလေသည်။ အမြင်နှင့်ပင် အဆင့်အတန်းရှိမှန်သိသာလှတာမို့ အဓိပ္ပာယ်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်းပင် အားငယ်လာသလို အနေကျသွားလေ၏။

မိမိသည် ပညာလည်း မတတ်ပေ။ ရုပ်လည်း ဆိုသလောက်မလှပေ။ ယခုလို ဝတ်စားပြင်ဆင်၍ အရောင်ထွက်နေသော်လည်း

အတ္ထဝါ အစစ်အမှန်က ဒီပုံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိသာ အသိ
ဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မိန်းကလေးက ရွှေမျှန်စားပြီး ရွှေလင်ပန်း
အချင်းဆေးကြသည်။ ထိုအသိုင်းအဝိုင်းမှ မတ်တတ်နေရမှာလား
ငုတ်တုတ်ထိုင်ရမှာလား။ ပန်းအိုးနောက်ကွယ်၌ ပုန်းခိုနေရမှာလား။

ရောက်တတ်ရာရာ ဖြစ်နေပေမယ့် တကုန်ကုန်မြည်နေသော
ဗိုက်ကြောင့် အများနည်းတူပင် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ခပ်တည်တည်
နှင့် ဆွဲယူကာ လှပသောမုန့်များကို ယူထည့်သည်။ ထိုစဉ် အတ္ထဝါ
ရှေ့မှ အမျိုးသမီးသည် အတ္ထဝါကို ခေါင်းစေ့ခြင်းကြည့်လေသည်။

“မင်းက ကိုဇော်ဝင်းနောက်မှာပါလာတဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

မိမိကို သတိထားမိသူ ပေါ်လာပြီမို့ အားတက်သရော ပြော
သည်။

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီပါပြီ၊ မကြာခင် နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မှာ
ပါ”

“ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့မသိဘူး၊ တို့သတင်းကြားထားတာမှာ
တော့ သတိထားနေပေါ့”

“ရှင်”

“ကိုဇော်ဝင်းနဲ့ အမျိုးတော့ မတော်ပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း... မတော်ပါဘူး”

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

လေယူလေသိမ်းနှင့် မျက်လုံးအကြည့်တွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ
ဆိုးရွားလေသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာကိုသတိထားနေရမှာလဲ။
ထိုစဉ် အတ္ထဝါဘေး၌ ကိုဇော်ဝင်း ရောက်လာသည်။

“ကဲ အတ္ထဝါ... ကိုယ်တို့သွားရအောင်”

ဟုဆိုသဖြင့် အတ္ထဝါမှာ ဘုမသိ ဘမသိပင် ကိုဇော်ဝင်း၏
ဆုံးခေါ်ရာနောက်သို့ပါလာရသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် အတ္ထဝါကို ကားတစ်စီးပေါ်တက်စေ၏။
အတ္ထဝါတို့အလာတုန်းက စီးလာသောကားနဲ့မတူတော့သည်မှာ အမှန်
ပင်။ ကိုဇော်ဝင်းမှာ ကားများစွာရှိနေတာလား။ သို့သော် အတ္ထဝါ
ကားထဲသို့ရောက်သောအခါ အတ္ထဝါကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံး
ကြောင့် -

“ဟင်... ဦးမြင့်သိန်း”

“အတ္ထဝါ မင်း ဒီနေ့ ကိုမြင့်သိန်းနောက် လိုက်သွား၊ ဟုတ်
တယ်၊ မနက်တော့ ကိုယ် မင်းကို ပြန်လာခေါ်ပါ့မယ်”

“ရှင်”

အတ္ထဝါအာမေဇိုတ်သံ မဆုံးသေးခင်မှာပင် ကားမှန်မှာ

လျော့ခနဲ ပိတ်သွား၏။

အဏ္ဏဝါ အားငယ်သလို ခံစားရသည်။ ဦးမြင့်သိန်းထံ မဝံ့မ
ကြည့်ပြီးနောက် တံခါးချက်နှင့် အနီးဆုံးသို့ရွှေ့ပြီး ထိုင်လေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ဦးက ကလေးကို ကိုက်မတ
ပါဘူး။ လာပါ ဦးအနားကို”

ကားရှေ့တွင် ဒေါ်ဘာရှီနေသဖြင့် အဏ္ဏဝါသည် ဦးမြင့်သိန်း
စကားကို ရှက်လည်း ရှက်သည်။ ဦးမြင့်သိန်း၏လေယူလေသိမ်းမှု
နာဘူးတစ်ယောက်၏ခွဲပျစ်သံမျိုးရှိနေ၍ အဏ္ဏဝါကြောက်မိသည်။
မိမိကိုယ်မိမိ မလုံခြုံတော့သလိုလည်း ခံစားရသည်။

“ဦး... ကျွန်မ ဒီမှာပဲဆင်းနေလို့ မရဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟိုလေ... ဟို”

“မရဘူး ကလေး။ ဦးက ကိုဆော်ဝင်းကို ငွေတစ်ဝက်ချေလို့
ဦ”

“ရှင်”

“ဒီညတော့ ဦး မင်းကလေးနဲ့ ပျော်ပါးမယ်။ တကယ်တော့
မင်းကလေးကို နှစ်သက်ရင် မင်းကလေး အပိုကြေးရမယ်။ ဒါထက်
နှစ်သက်ရင် မင်းကလေးကို ဦးရဲ့အနားမှာ ခေါ်ထားမယ်။ မင်းကလေး
ရဲ့ပြုစုယုယမှုအပေါ်မှာ ဦးရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားမှာပဲ ဟုတ်လား”

အဏ္ဏဝါမျက်ရည်တစ်စက်သည် လက်ဖခီးပေါ် ကြွေဆင်း
ချာရလေသည်။

ရက်စက်လိုက်တာ၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ အဏ္ဏဝါတော့ ယုံ
နိုင်ရတာ၊ ရက်စက်လိုက်တာ။

ထိုညက ပန်းတစ်ပွင့်ဘဝ ကြွေခနဲသည်ကို ကမ္ဘာကြီးက
မနေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

ဘဝရှုံးရသည့်အဖြစ်ကို တွယ်တာရသူ၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ဝမ်းနာတနည်း ငိုကြွေးမိသည်။

မိမိ၏အပျိုစင်ဘဝကို ချစ်တဲ့သူထံ ပေးအပ်လိုခဲ့ကြောင်း အဏ္ဏဝါက ရင်ဖွင့်ပြောသောအခါ သူကလည်း အဏ္ဏဝါကို ချစ်လှူ နဲ့ ဆန္ဒကို မျှော်လင့်ခဲ့ရကြောင်း ပြောလေတော့ အဏ္ဏဝါ ပို၍ရင်နာသည်။

အကယ်၍ သူက အဏ္ဏဝါကို ထိုသို့လုပ်ချက်သည်လျှင် အဏ္ဏဝါဘဝကို သူလက်ထဲသာ ကြွေခံစေချင်မိသည်။ ခုတော့ ကြောင့်လဲဟု အဏ္ဏဝါက သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်မေးသောအခါ

၍ လိုချင်လို့ဟု သူက ရိုးရှင်းစွာ ဖြေလေ၏။ သူ့စကားက ရိုးရှင်းလှ သော်လည်း အဏ္ဏဝါရင်ထဲ နှင့်သည်းစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ငွေတဲ့လား။ သူလိုချင်တာက ငွေတဲ့လား။

ဒါဆို အဏ္ဏဝါကို သူ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာက ငွေကြောင့်ပေါ့။

အညည်စိမ့်ကိန်းဆွဲပြီး အဏ္ဏဝါကိုယ်ပေါ် တန်ဆာတွေဆင်ပေးခဲ့တာ သူ့ ငွေကြောင့်ပေါ့။

ထိုတစ်ခဏအတွင်းပင် အဏ္ဏဝါသည် လောကတွင် ကူညီပေးရမည့် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ဘယ်သူ့ကို ယုံကြည်ရမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမှာလဲ။ အဘကမှာ မိမိယုံကြည်ရမယ့်လူက တစ်ဦးတစ်လေမျှ မရှိပါ။ မိမိ

အပေါ် စေတနာရှိသူလည်း တစ်ဦးမျှမရှိပါ။

ဒါနဲ့များ လောကကြီး၌ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် အဏ္ဏဝါ သက်ရှင်ခဲ့ပါလိမ့်။ အဏ္ဏဝါဖြစ်တည်မှုက ဘာပါလိမ့်။

“အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်းမသွားပါနဲ့ အဏ္ဏဝါ။ မင်း ကောင်းကောင်း ကိုယ် မင်းအနားမှာ အမြဲရှိနေမှာပါ”

နှစ်သိမ့်စကားမဟုတ်သည့် အလျှောက်အစားစကားလုံး ဖြစ်သည်။ ထိုစကား၌ မေတ္တာတရားတို့ ပျောက်ဆုံးနေရလေသည်။

ရွာမှာတုန်းက အများသူငါရှေ့တွင် အဏ္ဏဝါဘက်မှ ရဲရဲကြီး ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့ ကိုဇော်ဝင်းက ဘယ်ဆီရောက်သွားပြီလဲ။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမျက်လုံးနဲ့ မကြည့်နဲ့အဏ္ဏဝါ။ ကိုယ် အဲဒါကြည့်တွေကို မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်ဆီက မင်းလိုချင်တာ ဘာနဲ့ ကိုယ် သိတယ်။ ဒီညတော့ ကိုယ်နဲ့မင်း ပျော်ပါးကြတာပေါ့။ ကိုယ့်သိကတော့ မင်းအပေါ် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်သွားတာပဲ။ ကိုယ်လည်း မင်းချီးမွမ်းချင်သေးတယ်”

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော အဏ္ဏဝါနဲ့လုံးသား သွေးလဲရှင်ရှင် ယိုစီးနေပေသည်။ ဆိုးလိုက်တဲ့တဝ။ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုးပါမှ ကိုးတဲ့ရှင်ကြီးက ကျားထက်ဆိုးနေပေသည်။

“လောကမှာ ပေးထားတာမရှိဘဲ ဘာမှပြန်မရဘူး။ အဏ္ဏဝါမင်းအပေါ် ကိုယ်က သူရဲကောင်းဝင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့လက်ထဲ ဘယ်သူမှ မကမ်းချင်ကြတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို ကိုယ် ဆွဲထူခဲ့တယ်ဟုတ်တယ်နော်”

မျက်ခမ်းစပ်မှ မျက်ရည်တို့သည် အလုံးအရင်းလိုက် စီးလာကုန်၏။ ရှိုက်သံမထွက်သလို အသက်ရှူဖို့လည်း မေ့လျော့နေပါပြီ။

“ကိုယ်သာမကယ်ခဲ့ရင် ခုနေချိန် မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆီစိရင်ချင်စိရင်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ထဲရောက်ရင်ရောက်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုလူယုတ်မာရဲ့မိန်းမ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ ကဲ... ခုတော့ ကိုယ်နဲ့တွေ့ပြီး ဒီလိုဟိုတယ်ခန်းမှာ သားသားနားနားနေရတယ်။ ဒီ

အိမ်ရာ အိမ်စက်စက်မှာ ဖိမိန့် နေရတယ်။ မစားဘူးတာတွေ စားရတယ်။ မဝတ်ဖူးတာတွေ ဝတ်ရတယ်။ ကိုယ့်သိန်းဆိုတာ နယ်နယ်လေး လူမဟုတ်ဘူးနော်။ ရတနာကုန်သည်။ ထိပ်တန်းသူဌေးတစ်ဦး။ အဲဒါသာ သူ့ကိုအိုင်ကိုင်နိုင်ရင် ကိုယ်လည်း ဘဝပြောင်းသွားနိုင်သလိုပဲလည်း အခြေအနေကောင်းသွားမှာပဲ။ အတွေးမမှားနဲ့ ကလေး။ အဲဒါနာရလည်း ခဏပဲ။ ဒီနေ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အိပ်လိုက်တာက အနက်တစ်လနေရင် အဲဒီကိစ္စကို မင်းမေ့သွားမှာပဲ။ မမေ့နိုင်လည်း သွားအောင် ကိုယ်ကူညီနိုင်တယ်”

ကျောက်ရပ်လို တောင့်တင်းနေသော အဏ္ဏဝါကို သူက ဆွဲဖက်လေသည်။

သူ့ကို အဏ္ဏဝါမုန်းမိသည်။ သို့သော် သူ့စကားကလည်း အမှားတစ်ခုမှမပါချေ။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု စိတ်ကို ဆလှူချလိုက်မိသည်။

ထိုသို့ စိတ်ကိုလွှတ်ချလိုက်တော့မှ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူလာနိုင်တော့သည်။

စိတ်လျော့လိုက်သောရလဒ်သည် အဏ္ဏဝါက ကိုဇော်ဝင်း၏ အိမ်သူမကျ၊ မိန်းမ မရောက်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့၏။

ကိုဇော်ဝင်း သွားဆိုသွား၊ လာဆိုလာ၊ ဘဝနှင့်မနွှလေးတစ်ခွင် ခြေဆန့်ခွင့်ရသွားလေသည်။

သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး တွယ်တာလွန်း၍တော့ မဟုတ်ပေမယ့် အဏ္ဏဝါအတွက် ကိုဇော်ဝင်းက တစ်ဦးတည်းသော အသိအကျွမ်း မဟုတ်ပါလား။

ကိုဇော်ဝင်းကို လိုအပ်သေး၍ ချောပေါင်းနေရသော်လည်း မုန်းတီးစိတ်က ရင်ထဲ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ကိန်းအောင်းနေသလို မိမိဘဝကို ဖျက်ဆီးသောလူ၊ မိမိကို လိမ်ညာသောသူ၊ မိမိကို ဖန်တီး ပြီး ငွေရှာသောလူ၊ မိမိကိုရောင်းစားသောလူ အစရှိသဖြင့် ခေါင်းထဲ အမျိုးမျိုးအောက်တွင် အမုန်းသည် ကြီးထွားပြီးရင်း ကြီးထွား၍ နေလေတော့သည်။

အခွင့်အရေးသာရပြီး ကံကြမ္မာကသာ မျက်နှာသာပေးမယ် ဆိုလျှင် ကိုဇော်ဝင်းကို လက်စားချေချင်မိသည်။

ကိုဇော်ဝင်းသည် လောက၌ အသက်ရှင်သင့်သူ မဟုတ်ပေ။ ကိုဇော်ဝင်း ရှင်သန်နေခြင်းသည် အဏ္ဏဝါတွေများစွာ ပေါ်ထွက်လာ နိုင်ခြင်း၏ လမ်းစဖြစ်သည်။

သူဌေးသားယောင်ယောင် အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံသမား ယောင်ယောင်ဖြင့် မိန်းမကျွမ်းကျေလှစွာ မိန်းကလေးတွေအနား ချည်းကပ်ပြီး ဘဝပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးသူတစ်ဦးမှန်း အဏ္ဏဝါ သိနေခဲ့ရပါပြီ။

ကိုဇော်ဝင်းသည် သရုပ်ဆောင်ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းဆင်

ဆတ်သူဖြစ်၍ ချည်းကပ်ပုံမှာ လိမ္မာပါးနပ်လှသည်။

ဘယ်လိုမိန်းမကို ဘယ်လိုစကားပြောရမယ်။ ဘယ်လို နားနာထားနဲ့ ဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ကိုဇော်ဝင်း ကောင်းစွာသိ၏။ သို့ ကိုဇော်ဝင်း၏စရိုက်ကို အလုံးစုံသိသွားသော အဏ္ဏဝါသည် ချည်း တဖြည်းဖြည်း လူရည်လည်လာပြီဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ကိုဇော်ဝင်းအနားတွင်နေပါက လိုင်းမိန်းကလေးဖြစ်တော့ ချည်းကို ရိပ်မိနေ၍ ဦးမြင့်သိန်းဆီ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်သွားခဲ့ သည် မာယာပေါင်းတစ်ထောင်ဖြင့် ဦးမြင့်သိန်း၏စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်ထား ခဲ့သည်။

အဏ္ဏဝါလုပ်ရပ် အောင်မြင်သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကိုဇော် ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါကြောင့် ဦးမြင့်သိန်းထံမှ အချိုကြီး ပွသွား၏။ သို့ သော် ... လူယုတ်မာပီပီ အဏ္ဏဝါကို ရွှေတစ်မတ်သားပင် စွန့်ကျဲ လွှားချေ။

ထို့ကြောင့် ကိုဇော်ဝင်းသည် အဏ္ဏဝါဘဝထဲ မှတ်တမ်းမည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျန်ထားခဲ့သည်။

အငြိုးအမျက်ရှုလာသောအခါ အဏ္ဏဝါသည် ပို၍ မာယာ ခြည်တတ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် မယားများသော ဦးမြင့်သိန်း၏လက်စွဲတော်မယား ဖြစ်လာရသည်။

ဦးမြင့်သိန်း သွားလေရာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ... နိုင်ငံခြား
တိုင်းပြည် တော်တော်များများ ရောက်ဖူးလာသလို ကျောက်ဆောင်
ရတနာအကြောင်းလည်း နားလည်လာသည်။

သို့သော် ဘဝအတွေ့အကြုံအရ ဦးမြင့်သိန်းကို အဏ္ဏဝါ
မယုံတော့ပေ။ ကယ်တင်ရှင်၊ ထွက်ပေါက်တစ်ခုဟုလည်း ယုံကြည်
မထားပေ။

အဏ္ဏဝါကလည်း မိမိ၏လိုအပ်ချက်ကြောင့် ဦးမြင့်သိန်း
အပါး ရှိနေသလို ဦးမြင့်သိန်းကလည်း အဏ္ဏဝါကို လိုအပ်နေသော
အနားမှာရှိ ခွင့်ပြုနေသည်ဟုထင်သည်။

ကာစီနိုကိုခုံမင်သော ဦးမြင့်သိန်းကြောင့် အဏ္ဏဝါသည်
နာမည်ကြီးကာစီနိုများကိုပင် ဝင်ဆံ့လာ၏။ အဏ္ဏဝါ ပါလာသော
နိုင်ပွဲများသာ ကြုံတွေ့ရတတ်၍ ကာစီနိုလောကတွင် အဏ္ဏဝါသည်
လပ်ကီးဂဲလ်အဖြစ် နာမည်ကြီးလာသည်။

ထိုအချိန်များသည် အဏ္ဏဝါအတွက် လက်ဖျားငွေသင်္ဘော
ကာလများ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် ဘဝသင်ခန်းစာနှင့် ပြည့်စုံသော အဏ္ဏဝါသည်
သတိရှိရှိပင် ရှယ်ယာများ ဝယ်စုခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးမြင့်သိန်းသည် ကာစီနိုရုံးကာ အဏ္ဏဝါ
သူပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် လောင်းကစားရုံ၌ ထည့်လောင်းလေသည်။

အဏ္ဏဝါသည် မျက်နှာကြောတင်းတင်းပင် ရဲရင့်ချင်ယောင်
သောထားရသော်လည်း မိမိကို တန်ဖိုးမထားရက်လေခြင်းဟု ရင်ထဲ
အနာကျင်ကျင်ခံစားခဲ့ရသည်။

ဘဝကိုလည်း နာကြည်းမိသည်။ အခြေအနေအရ သူ
အိပ်ပါးအနီး၌ ကပ်ပါးကောင်လိုနေနေရပေမယ့် အဏ္ဏဝါစိတ်သည်
အလွင်သခင်သာဖြစ်လိုသည်။

ထိုသို့ စိတ်နေမြင့်သူကို လောင်းကစားပိုင်း၌ လောင်းကြေး
ပွဲခံခြင်းကို နှလုံးသားထဲ အနက်ရှိုင်းဆုံးမှတ်သားခဲ့မိသည်။

အဏ္ဏဝါမှတ်တမ်းတွင် လူတစ်ယောက်ထပ်တိုးလာပြီ ဖြစ်၏။
ထိုကစားပိုင်း၏ရလဒ်သည် အဏ္ဏဝါနှင့် ဦးမြင့်သိန်းတို့
ချစ်မိုးပြင်ပြင် ဖြစ်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဏ္ဏဝါသည် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသား ဂျစ်ဆင်လက်ထဲ အပျော်
သားအဖြစ် နှစ်နှစ်မျှနေခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးနော်မာကို အဏ္ဏဝါ စသိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဂုဏ်
သရရှိ လူကြီးမင်းနာမည်ခံ ဦးနော်မာသည် ကိုဖော်ဝင်းလို ကြောင်ပါး
သိပ်ဦးဖြစ်၏။

အဖူးအညွန့်လေးကိုမှ ခြွေစားချင်သူဖြစ်သည်။ မိမိစား၍
အညီအမျှပါက ကောင်မလေးများကို နိုင်ငံခြားသို့ ပို့ပစ်တတ်သည်။

ဦးနော်မာကြောင့် အမျိုးစင်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ဘဝ

ပျက်ခဲ့ရပြီလဲ။

မြန်မာပြည်တွင် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလုပ်သော ဦးနော်မာနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်မှ ခရီးသွားလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဂျိဆင်တို့က ရင်းနှီးကြသည် ထိုအခါ မြန်မာပြည်တွင် ခြေချချင်သော အတ္ထဝါသည် ဦးနော်မာ ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းပြီး ဦးနော်မာ၏ အကူအညီဖြင့် မြန်မာပြည်သို့ ဝင်လာပြန်သည်။

အတ္ထဝါ တွေ့ဖူးသမျှသော ယောက်ျားများထဲတွင် ဂျိဆင်သည်သာ အပြေပျစ်ဆုံးယောက်ျားဖြစ်၏။ အတ္ထဝါအပေါ် အကြမ်းဆုံးလည်းဖြစ်သည်။

ဂျိဆင်၏အကူအညီဖြင့် မြန်မာပြည်ထဲ အတ္ထဝါ လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဦးနော်မာရှေ့တွင် ပြုံးနေသောအတ္ထဝါသည် ရင်ထဲ၌ ကြိတ်နေခဲ့၏။

ဦးနော်မာသည် အတ္ထဝါကို စီးပွားရေးအရ အတိုက်အခံပြုသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဂျိဆင်နောက်ခံအရှိန်ကြောင့် မိုက်နေသော အတ္ထဝါသည် ဦးနော်မာကို ဆုတ်ယုတ်မှုဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ထိုအခါ မစားရတဲ့အခဲ သဲနဲ့ပက်သော ဦးနော်မာသည် အတ္ထဝါနောက်ကြောကို လှန်လေတော့၏။

အလုပ်တွေအရှိန်ရစပြုလာသော အတ္ထဝါသည် လုပ်ငန်းခွင် နာမည်ပျက်ခြင်းများစွာ ကြုံရပြီး နောက်ဆုံး၌ ဖိလစ်ပိုင်သို့သာ ပြန်သွားခဲ့ရလေသည်။

ဦးနော်မာသည် အတ္ထဝါရင်ထဲ မြားတစ်စင်း ထိုးစိုက်လိုက်ခဲ့၏။

သမီးပျိုများကြောင့် ဦးနော်မာကို သတ်ချင်သော အတ္ထဝါသည် အငြိုးကြောင့် ပို၍ ကြီးထွားလာလေသည်။

၁၈၀၀ တွင် ဒဏ်ချက်များပြည့်နေသော အတ္ထဝါသည် ခက်ခဲသောဘဝများကို ကြမ်းတမ်းစွာပင် ကြုံကြုံခံကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါ တောင့်တင်ခိုင်မာသော မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်လာလေသည်။ အတ္ထဝါမှာ အသံရိုပြီ၊ ငွေရိုပြီ၊ အတ္ထဝါ လုပ်စရာတစ်ခုသာရှိတော့သည်။ လက်စားချလန် ဖြစ်၏။ မရှိသင့်တော့တဲ့သူတွေကို လောကကြီးထဲမှ ထုတ်ပစ်လန် ဖြစ်သည်။

ပေဖြစ်တုန်း ခံခဲ့သလို တူဖြစ်ပြီဆိုတော့လည်း ထုရန်အတွက် အတ္ထဝါရင်ထဲ အာဇာတတရားတွေ ပြည့်နှက်နေပြီဖြစ်၏။

သို့သော် လက်နက်လိုပေသည်။ အတ္ထဝါ၏လျှို့ဝှက်လက်နက်ကို အတ္ထဝါ စိတ်ရှည်စွာ ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ မိမိမကျွမ်းကျင်သောကိစ္စကို ကျွမ်းကျင်သူလက်ထဲ ထိုးအပ်လေသောအခါ ရှုသည်အတ္ထဝါ၏ကိုယ်ပွား ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၈၂ မယ်ခိုင်

သို့သော် အဏ္ဏဝါသည် ရှုကိုမယုံပါ။ ရှုကို မဆိုထားနဲ့
မိမိကိုယ်မိမိလည်း မယုံပါ။

ဘဝက သင်ခန်းစာပေးလိုက်၍ ယုံကြည်မှုကို ယုံတမ်းစကား
ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်သော အဏ္ဏဝါသည်။

အခန်း (၁၇)

အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိသောအခါ အဟောင်းတွေက အသစ်
သစ်ဖြစ်လာ၍ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှ စူးနစ်နာကျင်လာလေသည်။
သောက်ရှူပါ ကျပ်လာသောကြောင့် မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်သည့်
ကိုသူရိန်ကိုခေါ်ကာ စမ်းသပ်ခိုင်းရလေသည်။

ကိုသူရိန်က ဒေါ်အဏ္ဏဝါအား စိတ်လျှော့ဖို့ပြောသော်လည်း
အတိတ်ဆိုးများနှင့် အဏ္ဏဝါသည် စိတ်တစ်ခုကိုသာ အားပြုပြီး
သောက်ရှင်နေရ၏။ ကိုသူရိန်ပြောသလိုသာ ဒေါ်အဏ္ဏဝါက မာန်ချ
ထိုက်ပါလျှင် ယခုနေချိန် ဒေါ်အဏ္ဏဝါဆိုတာလည်း မရှိနိုင်ပါ။ ဒေါ်
အဏ္ဏဝါသည် စိတ်ဆောင်၍ နုပျိုနေသောအမျိုးသမီးဖြစ်လေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘဝခရီးကြမ်းကို နှင်လာသူမို့ နှလုံးသားအောက်ကွဲကြောင်းရာတွေ ဗရဟ္မနှင့်မလှပတော့တာ ယခုဆိုလျှင် လောကမှာ အရှင်မထားသင့်တော့သည့် ကိုဇော်ဝင်း၊ ကိုမြင့်သိန်း၊ ဦးနော်မာတို့ကိုလည်း ငရဲသို့ ပို့လိုက်ပြီဖြစ်၏။ လက်စလက်နမကန့် စေရန် ကျွမ်းကျင်သည့် ရှုကိုလည်း ငှားရမ်းထားပြီးဖြစ်သည်။

ရှုသည် အလုပ်လုပ်တာ သေသပ်ပြီး စနစ်ကျသည်။ အပတ်လာမည်စိုး၍ မိမိကို မေ့လောက်ပြီဖြစ်သော ထိုလူသုံးယောက်အသို့ ရုပ်လုံးမထွက်ပြခဲ့ပါ။ ရှုကိုသာ လွှတ်ပြီး နောက်ကွယ်မှကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ရှုသည် အင်မတန်လှသောမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြုံးအရယ်မရှိသောမျက်နှာကြောင့် မှင်တေတေကြီးဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပါ။ ရှု၏အေးစက်မှုကို အဏ္ဏဝါပင် တစ်ခါတစ်ခါ လန့်မိပါသည်။

ရှု၏အကြည့်များသည် စူးရှလှသည်။ ရှုစိုက်ကြည့်နေပြီး အဏ္ဏဝါကိုယ်၌က မလုံမလဲဖြစ်မိ၏။ ရှု၏ကိုယ်ရေးအချက်အလက်အကြောင်း ရှုသည် မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ရှုနှင့်အဏ္ဏဝါသည် အမေရိက၌ ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နာမည်က ရှု၊ အရပ်က ငါးပေရှစ်။ အသတ်အပတ် ကွမ်းကျင်တယ်။ ဘာသာစကား ငါးမျိုးတတ်တယ်။ မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်သော်လည်း

သို့ လက်ရှိတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံသားဖြစ်သည်ဆိုတာမှလွဲ၍ ရှုအကြောင်း ဒါထက်ပိုမသိပေ။

သို့သော် အဏ္ဏဝါသည် ရှုကို ခင်မင်မိသည်။ ပြီး၍ရယ်မောနေသူတစ်ဦးထက် ရှုနှင့်နေရသည်မှာ ပို၍ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သည်။

ရှုကိုမြင်ရလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ မြင်ရာသလို ခံစားရသည်။ ဘဝက ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဝါးတဲ့ဒုက္ခတွေ ခံခဲ့ရလို့ ခုလို မရယ်နိုင် ချီးနိုင်ဖြစ်ရသလဲဆိုတာက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတော့သည်။

ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းအနားယူနေရသော အဏ္ဏဝါသည် ရှုကို သတိရလာ၍ အိမ်ကိုလာရန် ဆင့်ခေါ်ရပြန်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရှုသည် အေးစက်စက်မျက်နှာနှင့် အဏ္ဏဝါဘေးရောက်လာ၏။ အဏ္ဏဝါသည် လူရည်လည်သူဖြစ်၏။

သို့သော် ရှုကိုမူ မခန့်မှန်းတတ်ချေ။ ရှုစိတ်ထဲ ဘာတွေရှိနေသလဲ၊ ဘာတွေ့နေသလဲဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်ပါ။

“ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ သူဌေး”

“လူသေမှုဖြစ်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုယ်ဖွင့်လိုက်တဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့မျက်နှာစာကားပါလိမ့်”

နဖူးကြောတွန့်သွားသော ရှုမျက်နှာကြောင့် ရှု အံ့အားသင့်

သွားမှန်း အဏ္ဏဝါ ရိပ်မိလေသည်။

“မုဒိမ်းမှုန့် အသက်ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေး သေ သွားတယ်”

အဏ္ဏဝါစကားကြောင့် ရှုခင်းရှုသောမျက်လုံးမှာ ပို၍ နက် မှောင်လာလေသည်။ ရှုမှာ ဘယ်လိုအော်ချက်တွေ ရှိခဲ့တာလဲ။ သက် ငယ်မုဒိမ်းမှုဟုပြောတိုင်း ရှုက ဘာလို့ မျက်နှာထားပိုတင်းသွားရတာ လဲ။

“တရားခံကို ရဲတွေ ဖမ်းထားတယ်။ သူက ကျူရင်ဆရာ တစ်ဦးပဲ။ မိုးသားမှောင်လို့ ခေါ်တယ်။ အသက်က သုံးဆယ်ငါးနှစ် အမေနဲ့နှစ်ယောက်နေတယ်။ လူမျိုးကြီး”

“သူက သေဖို့ထိုက်တန်တဲ့လူလား”

အဏ္ဏဝါ ခေါင်းယမ်းပြလေသည်။

“ကျူရှင်က ကလေးတွေ ထွက်ဆိုထားတာကတော့ တရား နဲ့ သေဆုံးသူတို့မှာ ရင်းနှီးတဲ့ဆက်ဆံရေး ရှိခဲ့ကြတယ်တဲ့။ အတန် ကိုတောင် အတူလာတဲ့ကိစ္စမျိုး ရှိခဲ့တယ်။ သေဆုံးသူ အတန်းမတင် ရင် တရားခံက စိတ်မပျော်သလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါက အသက် မပြည့်သေးသူတွေရဲ့ထွက်ဆိုချက်ပါ။ ဒါက ဟုတ်၊ မဟုတ် ကာယကံ ရှင်တွေပဲ သိလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သူ့အပေါင်းအသင်းတွေတော့ အံ့သြနေတယ်။ တရားခံက အဲဒီလိုလုပ်လောက်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီလို ကိစ္စကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့”

“တဲ့ဆိုတဲ့စကားက မသေချာဘူးဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိတယ်”

“မှန်တယ်။ မသေချာဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုက မီးသားမှောင်ဟာ တရားခံအစစ်မဟုတ်ဘူး”

တောက်ပနေသော ရှုမျက်လုံးများ စူးစူး ငြိမ်ကျသွားသည်။ အဲဒီအဏ္ဏဝါက မသေချာတဲ့ကိစ္စကို အပိုင်မပြောတတ်မှန်း ရှု ကောင်း နာသိသည်။

“တို့ စိုးရိမ်တာက မိုးသားမှောင်ကိုမဟုတ်ဘူး။ တရားခံ အစစ် လွတ်သွားမှာကိုပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးက သေသင့်တဲ့လူလေ”

“ဦးနေလလိုလူမျိုးပေါ့”

“နီး နီး ... လွဲနေပြီ။ ဦးနေလကိုသတ်တာက ရည်ရွယ် ချက် ရှိတယ်။ အကျင့်ပျက်သူဌေးတွေ အကြောင်းမဲ့သေနေခြင်းက သူဌေးတွေကို ပဟေဠိပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီအဖြေကိုရှာမိတဲ့ သူတို့က အကျင့်ပျက်ရဲကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ များများသတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အခုနာသုံးယောက်လောက် သေပြလိုက်ရင် အဲဒီအကျင့်ပျက်မှုတွေ ချမ်းနားသွားမှာပါ။ ခုပဲကြည့်လေ။ ရလဒ်က ဘယ်လောက်ကောင်း

သွားလဲ။ လူထုကြားမှာ လူသတ်သမားက နာမည်ကြီးနေပြီလေ။ သူတို့က အာဏာပိုင်တွေလုပ်တယ် ထင်နေကြတယ်။ ကစားပွဲထဲ သိပ်အရသာ ရှိတာ”

“ကျွန်မကို ညွှန်ကြားပါ သူဌေး”

“တို့ ဟိုတယ်က နေစပြီး စုံစမ်းရမှာပဲ။ လူသေမှုဖြစ်တဲ့အခါ အတိုင်းအတာလေးပဲ ကွက်ပြီး ဗီဒီယိုပိုင်ပျောက်နေတယ်။ ဗီဒီယိုကို မျိုးဆိုတာ အာဏာကိုသုံးပြီး လုပ်လို့ အမှန်ကို သိလာစရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်တော့လောက် အလုပ် ဝင်ရမလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“ကျွန်မ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသော ရှုကျောပြင်ကို အဏ္ဏဝါ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဝင်လာပါ”

ရှုထွက်သွားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းရေးမှူးမဟာ က ကျောမော့သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဝင်လာပြန်သည်။ ပြီးနောက် ဖိုင်အချို့ကို အဏ္ဏဝါထဲ လှမ်းပေး၏။

“သူဌေး စုံစမ်းခိုင်းတဲ့ကိစ္စတွေပါ”

ဖိုင်တွဲကို လှမ်းယူလိုက်သော လက်များသည် တုန်ယင်၍ နေပေသည်။ သိချင်၍ စုံစမ်းခိုင်းပြီးကာမှ သိရမှာကြောက်နေမိသည်။ သိသောအတိတ်မှန်သော်ငြား ထိုခါသက်ခြင်းက နှလုံးသားထဲ စွဲလမ်း နေမိ၏။ သိချင်နေသော်လည်း သိရမှာကြောက်နေမိသည်။ ဝေဒနာ ဆွဲက အဟောင်းမှအသစ်ဖြစ်လာမှာစိုးသည်။

သို့သော် လက်စားချေ သင့်တဲ့လူကိုတော့ လက်စားချေမှ ညီ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အကယ်၍... လက်စားမချေခဲ့ပါလျှင် ယခုနေချိန် သေမယ် ဆိုလျှင်ပင် အသေမဖြောင့်ပေ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော် လည်း စွဲလမ်းနေသော ဒဏ်ချက်သည် ယခုချိန်ထိ နာနေဆဲဖြစ်သည်။

အရက်နဲ့စားစားကို ရှူမိတိုင်း ကိုလှတင့်မျက်နှာ၊ အိအိခင် မျက်နှာနှင့် ဒေါ်ချက်ဆုံမျက်နှာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပေါ်လာမြဲ ဖြစ်သည်။

ဖိုင်တွဲကို လှန်ကြည့်ချင်သော်လည်း တုန်ယင်နေသော လက်များကို ထိန်းချုပ်မရနိုင်၍ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းမိ သည်။

“ဒေါ်ပွင့်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဝါတွင်းမှာပဲ ရာသက်ပန်သီလရှင် ဆတ်သွားပါပြီ”

ပထမဆုံးကြားရသောစကားမှာ မယုံနိုင်စွာ အံ့အားသင့်သည်။ အတ္ထုပ္ပါ ရွာမှထွက်လာခဲ့စဉ်က အရွယ်ကောင်းသောအသက် နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘူးလား။

နာကြည်းသော်လည်း လောက၌ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုး မှီ သတ်ရသည်။ မိမိရင်နာခဲ့ရသလို အမေ့ရင်ဘတ်ကိုလည်း ဒဏ်ရာ တွေထည့်ပေးချင်မိသည်။ ဘဝအတွက် အုတ်မြစ်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်နေရ၍ အချိန်တွေကြာသွားခဲ့ရသည်။ ခုတော့ သီလရှင်တောင် ဝတ်လိုက်ပြီတဲ့လား။

“သီလရှင်မဝတ်ခင်ကတော့ အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ အရက် သမားလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ထောင်နဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သားကလည်း ထောင်ကျသွားလို့ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး သီလရှင်ဝတ် တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သားက ခုနေချိန် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ”

“ထောင်ကျတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။ လူရိုက်မှုနဲ့တဲ့။ ဒီလထဲမှာ လွတ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အဲဒီသတင်းကို အတိအကျ စုံစမ်းခဲ့ပါ။ အဲဒီကောင်လေး ကြောင်း အသေးစိတ် သိချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ဟုဆိုကာ မာလာက စာအုပ်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ပြန်သည်။ အတ္ထုပ္ပါ နှုတ်ခမ်းတွင် ပြီးမိသည်။ အပေပေါင် အမေကဲ့ မောင်နှမရဲ့ ကျန်းခြင်းအပေါ် ကျေနပ်အားရသလို ခံစားရသည်။ မှတ်ပြီလား အမေ။

ကျွန်မကတော့ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်နဲ့ ကျောင်းထွက်ပြီး အမေ့ကို ကျွန်လုပ်ကျွေးခဲ့တယ်။ အခုတော့ အမေ့သားက ဆယ့်သုံး နှစ်နဲ့ ထောင်ကျသတဲ့လား။ အမေ ဒုက္ခတွေမှ တော်တော်ခံခဲ့ရရဲ့လား။

“ဒေါ်ချက်ဆုံတို့သားအဓိကတော့ ရွာကနေပြောင်းသွားတာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အိမ်ရောပါ ရောင်းသွား ကြတယ်တဲ့”

“ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲ”

“အိအိခင်ရဲ့ခင်ပွန်းအိမ်လို့ ပြောပါတယ်။ မန္တလေးတဲ့”

“လိပ်စာကရော”

“အဲဒီလိပ်စာမှာ စုံစမ်းတော့ အိအိခင်ရဲ့ခင်ပွန်း ဆုံးသွားပြီး အိအိခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ရန်ကုန် မှာလို့တော့ သတင်းရပါတယ် သူဌေး”

ဒေါ်အတ္ထုပ္ပါ ပြီးမိသည်။ တူပါတယ်လို့ထင်ခဲ့တာ တကယ်ပဲ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒေါ်ချက်ဆုံက သူတောင်းစားဘဝ ဘယ်လိုရောက် သွားပါလိမ့်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ သူဌေး ကိုလှတင့်ကတော့ အဲဒါ
သူဌေးရဲ့ဟိုတယ်မှာ ညစောင့်လုပ်နေပါတယ်”

“ဘာ”

ရင်ထဲ စူးခနဲ နာကျင်သွား၏။

တစ်ချိန်က မိမိဘဝကို စုတ်ပြတ်အောင်လုပ်ခဲ့သူကို မိမိက
အရိပ်ခိုခွင့်ပေးထားသည်တဲ့လား။

“ဟိုလေ ... သူဌေး ... ဟို သူဌေးသဘောမကျရင်
ခုချက်ချင်း ဖြုတ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဟု မာလာက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဆိုသောအခါ အလုပ်
သမားကို အပြစ်မဲ့ထုတ်ဘူးဆိုတဲ့ မူဝါဒကို ကျင့်သုံးခဲ့သော မိမိ
စည်းမျဉ်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်မိပြန်သည်။

ရင်ထဲ မွန်းကျပ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကိုပိတ်ပြီး
အသက်မှန်မှန်ရှူလေသည်။

စိတ်ကို နှာဖျားဌ်ထားပြီး အငြိမ်းချမ်းဆုံးဖြစ်အောင် ငြိမ်း
လိုက်သည်။

ငါးမိနစ်မျှကြာသောအခါ နီနေသောမြင်ကွင်းအာရုံမှာ
ပြာသွားရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဖြူလာ၏။

ထိုအခါ မှိတ်ထားသော ဒေါ်အုဏ္ဍဝါမျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်
သွားလေသည်။

“ဒီကိစ္စကို လောလောဆယ် ဒီအတိုင်းထားလိုက်ဦး။ ဒီနေ့
ဆယ်တွေသွားစရာရှိသလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ မိတင်ရှိပါတယ် သူဌေး ညနေပိုင်းမှာ မင်္ဂလာ
ဆင်ရဲ သွားစရာရှိတယ်”

“မိတင်က လေးနာရီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားအဆင်သင့်ပြင်ထားခိုင်းလိုက်ပါ။ တို့ အပြင်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“တို့ တစ်ယောက်တည်း သွားမှာနော်။ မာလာကတော့
အိပ်တယ်မှာပဲ စောင့်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“ဒါဆို သွားလို့ရပြီ”

မာလာသည် ခေါင်းကလေးငုံကာ ထွက်သွားလေသည်။
အောက်ကို သဘောကျသည်။ အလုပ်လုပ်တာ မိမိရိရိနှင့် စနစ်တကျ
လုပ်သည့် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် ကိစ္စတိုင်းကို အာရုံစိုက်စရာမလိုပေ။

မာလာသည် အတွင်းရေးမှူးဆိုသော်ငြား အချို့ကိစ္စများ
မာလာအား ပေးမသိချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း
အိပ်ခန်းမှာ မာလာကို နှင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးအနေနှင့် သာမန်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပြီး

မိုးသားမှောင်၏သတင်းကို မိုးသားမှောင်နေထိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စုံစမ်းရမည်ဖြစ်သည်။

မိုးသားမှောင်သည် တရားခံမဟုတ်မုန်း သိသော်လည်း စရိုက်ကိုမူ မသိရသေးချေ။ ကျောင်းသားများ၏ ထွက်ဆိုချက်တော့ မိုးသားမှောင်သည် ကူညီထိုက်သူ မဟုတ်ဘူးဟု ယူဆရသည်။

သို့သော် ... မိုးသားမှောင်ကိုသာ အားကိုးပြီးနေရသေးသော အဒေါ်ကြီး၏မျက်လုံးများသည် မိုးသားမှောင်ဟာ ရိုးသားတယ်လို့ သက်သေခံသလို ဖြစ်နေ၏။

အမှန်မှာ မိုးသားမှောင်ကိစ္စကို မဆီမဆိုင် ဝင်ရောက်စွက်ဆင်ရလောက်တဲ့ထိ မအားလပ်ပေ။ သို့သော် စွက်ဖက်ချင်သည့်အခါ ချိုးနှိမ်လို့မရချေ။

မိုးသားမှောင်ကို ကူညီချင်တာထက် တရားခံအစစ် သွားမှာကိုစိုး၍ ဖြစ်သည်။

ဒီကမ္ဘာတွင် ဒေါ်အုတ္တဝါ အမုန်းဆုံးကိစ္စမှာ မုဒိမ်းမှုသာမဟုတ်၏။ ထိုမုဒိမ်းမှုထဲမှာမှ အသက်မပြည့်သေးသူ ကလေးသူငယ်တို့ ဆိုတာမျိုးကို အသည်းဆတ်ဆတ်တုန်သည်ထိ မုန်းတီးသည်။

ဒုတိယမုန်းတီးမှုမှာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူဖြစ်သူ လူတစ်ဖက်သားရဲ့ ပျော့ကွက်ကို ဖိနှင်းပြီး တက်လှမ်းချင်သူကို မှုစ၍ သုတ်သင်လိုစိတ်ရှိသည်။

အမုန်းသည် အတိတ်မှမြစ်ဖျားခံသည်ဟုဆိုကြသည်။ နိမ့်ချည်တစ်ခါ၊ သာချည်တစ်လှည့် ဖြစ်တတ်သော ကံကြမ္မာသည် သူတော့ ဒေါ်အုတ္တဝါလက်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် အင်အားတို့ ကြွယ်ဝနေသော ဒေါ်အုတ္တဝါသည်။

“အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။ ဒါက ရှုတဲ့။ ဝန်ထမ်း
သစ်ပဲ။ ဒီဌာနမှာ အလုပ်လုပ်လိမ့်မယ်”

မာလာ့စကားအဆုံးတွင် အကြည်များသည် ရှုထံ စုပြုံ
ဆုတ်ရှိလာလေသည်။

ရှုသည် မင်တေတေနှင့် အားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်းစီ
ကြည့်လေ၏။ ရှု၏မျက်လုံးသည် သားကောင်ရှာနေသော စွန်ရဲ တစ်
ကောင်နှင့်တူလှသည်။

“ရှု လိုအပ်တာကို ကူညီပေးကြပါ မိုးမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

“ရှုကို နေရာချပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှု လိုအပ်တာရှိရင် မိုးမိုးကို ပြောပါ။ သူ အားလုံးပြေလည်
အောင် ညှိပေးလိမ့်မယ်”

ရှုသည် မာလာ့အား ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြောတော့ပါ
။ မိမိအတွက် ပြင်ဆင်ထားမှုံရသော စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ
သည်။

မာလာ ကြိုရှင်းပြထားမှုကြောင့် မိမိသည် နိုင်ငံခြားမှလာ
သောဆေးများကို ဘာသာပြန်ပေးရမည်ဟု သိရသည်။ ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ်အကောင်းဆုံးလုပ်လျှင် ဘာပြဿနာမှဖြစ်နေဖို့ မလိုဘူးဟု

အခန်း (၁၈)

ဒေါက်ဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်သည် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းဘက်သို့
ဦးတည်နေလေ၏။

မှန်တံခါးနှစ်ချပ်က လျော့ခန့်ပွင့်သွားသောအခါ ကွန်ပျူတာ
ခလုတ်နှိပ်သံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ... တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ခုတ်တီးလို့
သောအခါ ကွန်ပျူတာနှိပ်သံများ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။
ငြိမ်ကျသွားပြီး ခဏအကြာတွင် အခန်းထဲမှလူအားလုံး မတ်တတ်ခံ
လာကြသည်။ ထိုတစ်ခဏလေးကို ရှု ကောင်းစွာအကဲခတ်မိပြီး ခြေ
လေသည်။

ယုံကြည်ထားသော ရှုသည် မည်သူ့ကိုမှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် နှုတ်
မဆက်ချေ။ ဒါကို မိုးမိုးဆိုသူ အမျိုးသမီးက သိပ်ကျေလည်ပုံမရပါ။

သို့သော် ... ဌာနသို့ သူဌေးရဲ့အတွင်းရေးမှူးကိုယ်တိုင်
လိုက်ပို့သောဝန်ထမ်းမို့ မည်သူကမှ မကျေနပ်သည့်ပုံ မပြကြသော်
လည်း ရင်ထဲ အသံတိတ် ကျိန်ဆဲကြမည်ကို ရှု မသိ၍မဟုတ်ပါ။
ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးပြရမယ့်အဖြစ်ကို မုန်း၍သာ ဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် မိမိက ထိုအလုပ်တွင် နေရာမြဲပြီး ရာထူးခန့်
လစာမြင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိချေ။ ကိစ္စရှိ၍ ခဏတာခိုအောင်းခြင်းသာ
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လက်ရှိအလုပ်ဆိုတာ ရှုအတွက် ဟန်ပြသ
ဖြစ်၏။ အကင်းပါးသော ရှုအကြည့်ကသာ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို
သံသယဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ရှုမှာ ပါရမီထူးတစ်ခုရှိသည်။ မရိုးသားသောလူ၏ရန်ကို
ခံနိုင်စွမ်းရှိ၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူသည်
အပြစ်လုပ်ခဲ့ မလုပ်ခဲ့ကို ရှုစိတ်ထဲ အလိုလိုသိနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှုသည် မိမိ၏ပင်ကိုအရည်အချင်းကို အသုံးပြု
အားလုံး၏မျက်လုံးကို အကဲခတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့၏။

ဝန်ထမ်းလစ်အရ အားလုံးကို ပုံနှင့်နာမည်တွဲပြီး စူးစမ်းသော်
လည်း မသက်သာရာမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤဌာန၌ အလုပ်ဝင်ခြင်းမှာ အချိန်ဖြုန်းရာများ
ကုလေပြီလားဟု သံသယဝင်မိသည်။

သို့သော် အမှန်တရားက လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့မရှိမှန်း အတွေ့
အကြုံက သင်ပေးခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။ ခက်သည်က ဦးတည်ချက် ဖြစ်
သည်။

ဤအမှုတွင် ဦးတည်ချက်က ပျောက်နေသည်။ ရော့...
ဒီလူကို ကိစ္စသုံးလိုက်ပါဟု အမိန့်ကျွဲလျှင် ထိုလူကို သတ်သင့်
သတ်သင့် ရှု ဝေဖန်၍ရအောင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထိုလူ၏အကျင့်
အမိတ္တကို စုံစမ်း၍ ရနိုင်ပေသည်။

ယခုမူကား မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိပေ။ အပြစ်မဲ့သူတစ်
ယောက် ထောင်ကျပြီး ဘဝကစဉ်ကလျားဖြစ်မယ့်အရေးမှ လွတ်ရန်
အပြစ်ရှိသူတစ်ဦးကို ဖော်ထုတ်ရမည့်အခြေအနေ ဖြစ်သည်။

အပြစ်မဲ့သူဟုဆိုရာတွင် အဲဒီလူက ရှုနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲဟု
မသိရပါ။ မဆိုင်တာကို လုပ်ရသည်က ရှု အလုပ်ဖြစ်၏။
သနားလည်း ပါသည်၊ နှစ်လည်း နှစ်သက်သည်။ အလုပ်ကို မသေချာ
မလုပ်တတ်သည့် ရှုက အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် မိုးသားမှောင်
ကြောင်း စုံစမ်းခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်ကျောင်သားအချို့က သေဆုံးသူနှင့် ဆရာ
သမုတ်ချင်ကြသည်။ ဒါကို ရှု နားလည်သည်။ ဆယ်ကျော်သက်

များသည် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်မှု အားနည်းကြသည်။ စွဲနေသောကိစ္စကို
အခြေခံကာ မည်းမည်းမြင်ရာ မိစ္ဆာထင်တတ်သည့်သဘောမှာရှိသည်။
တို့ကြောင့် မိုးသားမောင်သွားလာတတ်သော လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်၌ စုံစမ်းခဲ့သည်။ ထိုအခါ ရိုးအသော မိုးသားမောင်၏စိတ်အခြေ
အနေကို သိခဲ့ရသည်။

မိုးသားမောင်သည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီး ရည်းစား
သူ လူပျိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်တွင် ချစ်သူနှစ်
ဖွဲ့သော်လည်း သစ္စာဖောက်ခံရပြီး နောက်ထပ် ချစ်သူမထားတော့ဘဲ
မိခင်နှင့်အတူ မိသားစုတာဝန်မှာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နေသူဖြစ်သည်။
မကြာခဏဆိုသလို တရားရိပ်သာ၌ တရားအားထုတ်တတ်
ပြီး ပွဲလမ်းသဘင်ကို ရှောင်ရှားသူဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော နေထိုင်မှုပုံစံမျိုးရှိသောလူသည် တပည့်မသေး
ကို မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်လိမ့်မည်ဟု ရှု မထင်ချေ။ ပို၍ မထင်သည်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို မှောက်မှားစိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘဲ
ဘူးဆိုတာမှလွဲ၍ အခြားသောဖြေရှင်းချက်မှ ထပ်မပေးသောတရား
ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

မိုးသားမောင်နှင့် မရင်းနှီး မသိကျွမ်းသော်လည်း စကား
မပြောသောလူမို့ ရှု ပို၍ယုံကြည်မိသည်။

အကယ်၍ ဒေါ်အုတ္တဝါမငှာလျှင်ပင် ထိုကိစ္စကို မိမိသဘော

နှင့်မိမိ စူးစမ်းဖို့ စဉ်းစားပြီးသားဖြစ်သည်။

မုဒိမ်းမှုကို မုန်းသော်လည်း ထိုအမှုကိုတော့ ရှု စိတ်ဝင်စားမိ
သည်။ ဤမျှငယ်ရွယ်သေးသောမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုလူမျိုးက
အနိုင်ကျင့်စော်ကားလိုက်တာလဲ။

ပြီးနောက် ဘာကိစ္စနဲ့ ဤသို့လို ခမ်းနားသော ဟိုတယ်ကြီးရေ
အေးထားထားရတာလဲ။ မိုးသားမောင် ကရော ဘာလို့ အဲဒီနေရာကို
အချိန်ကိုက်ရောက်လာရတာလဲ။

မေးခွန်းတွေ တရစပ်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် ညနေတော့ မိုးသားမောင်၏နေအိမ်သို့ ဝင်မည်ဟု
စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

“ရှု နေ့လယ်စာ မစားဘူးလား၊ သွားရအောင်လေ”

ပါလာသောထမင်းချိုင့်လေးကိုယ်စီဖြင့် တန်းစီကာ ထွက်
သွားကြသော ဝန်ထမ်းများကို ရှုက တစ်ချက်ကြည့်ပြီး -

“ကျွန်မ မဆာသေးဘူး”

“ဒါဆို တို့တစ်တွေ သွားပြီနော်”

ဝတ္ထရားကျေလေး ရှု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ထွက်သွားသောအခါ ရှုသည် နေရာမှ
ထရပ်ကာ စားပွဲတိုင်းရှိ ကွန်ပျူတာတိုင်းကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။
ပြီးနောက် စီစီတီဗီခန်းထဲသို့ ဧည့်ခန်းဝင်သည်။ ပြီးနောက် ဝန်ထမ်း

စာရင်းကို လှန်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ ရှုသည် လျှင် မြန်စွာပင် တံခါးရွက်နောက်၌ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။

ထိုလူသည် ဆုံလည်ထိုင်ခုံတွင် ကျကျနုနုထိုင်ပြီး စခရင်ပေါ်မှ နေရာများကို အနှံ့အပြားကြည့်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ရှု သတိပြု လိုက်မိသည်က လုံခြုံရေးစနစ်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုဝန်ထမ်းသည် ဘီအမ်ဒီဗလျူကားကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေလေသည်။ ပြီးနောက် ဟန်မပျက်ပင် ကားပါန့် မယောင်မလည်ရပ်နေလေ၏။ မသိလျှင် ဝတ္တရားမပျက် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေဟန်ရှိသည်။ စခရင်ပေါ် မြင်နေရသော ထိုလူ၏တည်နေရာ ကို ရှု မှတ်သားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ရှုသည် ပါးနပ်စွာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ညောင်သည်များကြား ရှု ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သော်လည်း ဝန်ထမ်း ဝတ်စုံနှင့်မို့ ရှုကို မည်သူမှ သတိမထားမိကြချေ။ သို့သော် ရှုမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဟင်”

Lobby တွင် ရယ်ပွဲဖွဲ့ပြောဆိုနေသော လူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသားမည်းကြုတ်ကြုတ်၊ နှုတ်ခမ်းလန်လန်နှင့် ထိုလူ၊ ရှု တစ်သက် တစ်ရက်မှ မမေ့ခဲ့တဲ့လူဖြစ်သည်။

ဦးဥသြ။

သဘောတွေ့နေလျှင် ကမ္ဘာ့အပြုံးပိုင်ရှင်ဆုရနိုင်ပြီး ဒေါသ ဖြစ်လျှင် ကမ္ဘာ့ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လူဖြစ်အောင် မျက်နှာကို အချိုးမျိုး အသွင်ခွဲတတ်သူ။

ရှုသည် ဦးဥသြကို မြင်လိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ လုပ်လက်စ ခံစားမှုများကို မေ့လျော့သွားကာ နေရာ၌ ခြေစုံရပ်နေမိသည်။

အေးစိန်နေသော အဲကွန်းခန်းထဲ ချွေးစေးများပြန်လာသည်။ အင်္ကျီအင်္ကျီဆုတ်ပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလေ၏။ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲ။

ထိုလူကို ရှု ရှာနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဆွေ့မှတော့တော့လည်း မိမိကျင်လည်ရာဝန်းကျင်၌ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်။

ရှုသည် ဦးဥသြကို စူးရှနေအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အောက်ဝန်း၌ ဒေါသမီးတို့သည် အလှည့်ပြီး တောက်လောင်နေကုန် သည်။

ရှု ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဦးဥသြသည် ရယ်ရယ်မောမောပင် ဆူသံသို့ အမှတ်တမဲ့ အကြည့်ရောက်လာလေ၏။

ရှုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ မှတ်မိသွားမလားဟု မှတ်မိသွားသည်။ ဒါကလည်း တဒဂ်လေးပါပဲ။

ရှုသည် လေ့ကျင့်ထားသူပီပီပင် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ထင်
ခဏအတွင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်သည်။

မျက်စိရှေ့ပြင်နေရသောသူကို ရှု အလွတ်မပေးချင်ပါ။ ထိုသူ
အနီး ချဉ်းကပ်ဖို့ ရှု ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးဥဩသည်လည်း ရှုကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိရာမှ ဒုတိယ
အကြိမ် ပြန်ကြည့်လာသည်။

ရှုလည်း ထိုအကြည့်ကို တန်ပြန်၍ တိုက်စစ်ဆင်လိုက်
သည်။

ဦးဥဩကို လိုလားသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေရာ
ဦးဥဩ သည် ထိုင်နေရာမှ ထလာသည်။

“မင်းကို ကိုယ် တစ်နေရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးနေတယ်
ထင်တယ်”

“အဲဒီလိုချဉ်းကပ်မှုမျိုးက ခေတ်မမီတော့ဘူး”

“ကိုယ် အတည်ပြောတာပါ”

“ချဉ်းကပ်မှုမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“မင်းလက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ချဉ်းကပ်မှုလို သဘောထားရင်
အဆင်ပြေပါတယ်။ ကော်ဒီလိုက်သောက်ပါလား”

“ကျွန်မက ဒီဟိုတယ်ရဲ့ဝန်ထမ်းပါ”

“နာမည်က ရှု၊ တစ်လုံးတည်းလား”

ရင်ညွန့်မှာထိုးထားသော နာမည်ကို ဦးဥဩက ကြည့်ပြီး
နှုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ထပ်ဆုံချင်သေးတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်ဌာနမှာ
ဆောင်တာလဲ”

“အုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းမှာပါ”

“အော့ ... ဒါဆို သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒီဟိုတယ်
တာဝန်ခံ ကိုဝေယံလင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေ။ မင်း ရာထူးတက်ဖို့
ကိုယ် အများကြီးကူညီနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ။ အလုပ်ချိန်မို့ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အိုကေ ... မင်းနဲ့ကိုယ် ထပ်ဆုံကြတာပေါ့”

ရှု သိပ်ကျွမ်းကျင်သော ညှို့ဝင်သည့်အပြုံးမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်
လိုက်လေသည်။ ထိုလူ ရှုကို နောက်တစ်ကြိမ် လာမရှာဘဲမနေနိုင်
အောင် ရီဝေစူးရှစွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။

ရှု အံ့သြပါသည်။

ဦးဥဩသည် ကောင်းတဲ့လူမဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ မကောင်းတဲ့
သူငယ်ချင်းချင်းကလည်း ကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိပေ။
အဲဒီလိုလူမျိုးက ဟိုတယ်တာဝန်ခံ ဖြစ်နေတယ်တဲ့လား။ တာဝန်ခံ
ဖြစ်တယ်ထားပါဦး။ အဲဒါကလည်း ဒေါ်အုဏ္ဍဝါရဲ့ ဟိုတယ်မှာတဲ့လား။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် အလုပ်လုပ်ခြင်း သေသပ်ပြီး တိကျ
ဖြစ်သည်။ စုံစမ်းရေးလည်း အင်မတန်မှ ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့
ကိုဝေယံလင်းဆိုသူ၏နောက်ကြောင်းကို မစုံစမ်းဘူးလား။

ပဟေဠိက ရှုရင်ထဲ ပြန်ကျလာ၏။

ထိုအခါအတွေ့အကြုံအရ ဒေါ်အုတ္တဝါအပ်သောအမှုသည်
ကိုဝေယံလင်းဆိုသူနှင့် ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု ဆက်စပ်စဉ်းစား
သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကားပါနံသို့သွားနေသော ရှု၏ခြေလှမ်းများသည်
ရုံးခန်းထဲသို့ ဦးတည်လိုက်ပြန်သည်။

ထမင်းစားရာမှ ပြန်မလာကြသေးသော ဝန်ထမ်း၏စားခန်း
မွေ့နှောက်လေသည်။ ထိုသို့ မွေ့နှောက်ခွင့်ရရန် စိစိတီဗီမှအချိန်
ပြောင်းလဲရသည်။ ပုံရိပ်ယောင်များ အစားထိုးရလေသည်။ ပြီးတော့
ဝန်ထမ်းရေးရာဌာန၌ ကိုဝေယံလင်းဆိုသူ၏ကိုယ်ရေးအကျဉ်း
ရှာတော့၏။

ဝန်ထမ်းပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့်ထားသောနေရာမို့ ရှာရသည်
မှာ အချိန်ကြန့်ကြာမှုရှိလေသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ကိုဝေယံလင်း၏စိဗွီဖောင်ကို ရလေ
သည်။

မှတ်တမ်းကောင်းများရှိနေသော ကိုဝေယံလင်းရဲ့ ခပ်ညည်
ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို ဖတ်ရင်း ရှု ပြီးလိုက်မိသည်။ ရှု၏တည်ချက်သည်

ကိုဝေယံလင်းဖြစ်သွားတော့၏။ ပြီးနောက် ဦးညည်။

ဦးညည်ကို ကမ္ဘာရန်ဖွဲ့ခဲ့သော ရှုသည် နည်းလမ်းမျိုးစုံကို
ဦးစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဦးညည်ကို ရှု စိတ်နာသည်။ ရင်ထဲရှိ
သည့်အတိုင်းဆို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဦးညည် ကိုတွေ့ရလျှင် သတ်ပစ်မယ်ဟု ရှု ကြိုးငါးခဲ့ဖူးသည်။
ဦးညည်ကို သတ်ရန်လည်း ဓားတဝင်းဝင်း ပြင်ဆင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်
ဦးညည်ကို မြင်လိုက်ရသည် တစ်ခဏ၌ သတ်ပစ်ချင်စိတ်တို့ ကွယ်
ဝှက်သွားလေသည်။

ရင်နှင့်အောင် ဘဝပေးခဲ့ရသည့် မိမိသည် စိတ်ဒဏ်ရာကို
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုထိ အံ့ကြိတ်သည့်ခံခဲ့ရသည်။ သေဖို့က လွယ်သည်၊
တစ်စက္ကန့်ပင် အချိန်မလိုပေ။ ဝေဒနာမရှိတဲ့ဘဝကူးသွားခြင်းက
ဦးညည်အတွက် လွယ်လွန်းနေသည်ဟုထင်သည်။ လူများစွာ၏ဘဝ
များစွာကို နင်းချေခဲ့သော ဦးညည်ကို အရင်လူများကဲ့သို့ တိတ်တဆိတ်
သေခွင့်မပေးနိုင်ချေ။

မိမိဘဝ ကြေမွခဲ့သလို တူညီသည့် တန်ပြန်မှုမျိုး ရယူပြီးမှ
သာ ငရဲနှင့်မခြားသည့် ရှင်သန်မှုကိုပေးချင်သည်။ ဒုက္ခလှလှဆိုတာမျိုး
ကို ခံစားစေချင်သည်။ သောကပင်လယ်ဆိုသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို
လေ့လာစေချင်သည်။ သို့သော် ဦးညည်ကို ထိုသို့လုပ်ဖို့ မလွယ်မှန်း
ရှု သဘောပေါက်၏။

ဦးညိုသည် ဉာဏ်သမားဖြစ်သည်။ ကောက်ကျစ်ယုတ်မ
မှုအပေါင်းတို့၏ အရှင်သခင်မှန်း ရှု ကောင်းစွာသိ၏။ ထိုအခါ ရှုသည့်
နိုင်မာသော အစီအစဉ်ကို စနစ်တကျ ဆွဲရတော့၏။

အခန်း (၁၉)

“ကျွန်မက မိုးသားမှောင်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

ပါတီတံဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသော ရှုရဲ့ပုံကို အဒေါ်ကြီးက
ဆင်နွှဲဆွဲဆွဲကြည့်လေသည်။ အဒေါ်ကြီး၏မျက်လုံးသည် ယုံရခက်
သော အသွင်ရှိ၏။ သို့သော် ပါဝါမျက်မှန်လေးတပ်ထား၍လည်း
ကောင်း၊ စိန်ဆွဲသီးလေးဆွဲထား၍လည်းကောင်း၊ ယဉ်စပုံနှင့်
အနွှဲရရှိ၍လည်းကောင်း မပုံမရဲပင် တံခါးသံပန်းကို သော့ဖြင့်
ပိတ်ပေးလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ရှုသည် အနေအထားကို အကဲ
ဆတ်လိုက်၏။ အိမ်လေးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသော်ငြား ကျဉ်းမြောင်း

လု၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသားမှောင်တို့၏ အိမ်အခြေအနေသည် ပြေလည်
ရုံသာ စုစုဆောင်းဆောင်းနေတတ်မှန်း ရှု ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ညွှတ်ခန်းတွင် ရှုနည်းတူ ညွှတ်သည်တစ်ဦးကိုတွေ့ရ၏။ ဒေါ်
အဏ္ဏဝါ အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည်
ငိုထားသောကြောင့် မျက်လုံးများနီရဲပြီး မှီအပ်၍နေသည်။ ဘယ်သူ့မှာ
လဲ။ မိုးသားမှောင်နဲ့ သက်ဆိုင်သူတစ်ဦးဦးလား။

“ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲကွယ်၊ သားတော့ အိမ်မှာမရှိတော့”

“ကျွန်မ မိုးသားမှောင်ရဲ့သတင်းကိုကြားပါတယ်။ မယုံနဲ့
လွန်းလို့ ရောက်လာတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲရှင်။ သူက အိမ်
လူစားမျိုး မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူက အင်မတန်ရှိုးတဲ့လူပဲ
အေးလည်း အေးတယ်”

“မသိတော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကံပေါ့၊ ကံတရားက သား
ချောက်ချလိုက်တာလေ။ ကဲ ... ရောက်လက်စနဲ့ မထူးပါဘူး မိသား
ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက အိမ်အိမ်တဲ။ သေဆုံးသူသမီးလေးစန္ဒာ
မိခင်ပေါ့”

“ဪ”

ရှု ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ ချိုးပွဲချင်ယိုနေသူ
နှစ်သိမ့်ချင်သော်လည်း နှစ်သိမ့်စရာစကားလုံးကို ရှာမတွေ့ပေ။ သမီး
ဒုက္ခက အမေအတွက် သောကဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

“ကဲ ... ညွှတ်သည်ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကို
ညွှတ်ပါဦး အဒေါ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... ကောင်းပါပြီ။ ညတော့ အဒေါ်
အပြန်ဆက်ပါမယ်”

ရှု အံ့သြမိသည်။ တရားခံရဲ့အမေနှင့် သေဆုံးသူ၏အမေတို့
ဆက်ဆံရေးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဘယ်လိုတွေ့ပါလိမ့်။

“သမီးရယ် ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိပါဘူးကွယ်။
တရားကိုနတ်စောင့်တယ်ဆိုပြီး ပြောနေရတော့တာပါပဲ”

“စန္ဒာလေးရဲ့အမေနဲ့ အဒေါ်နဲ့က အစောကတည်းက ရင်းနှီး
ကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... ခုကိစ္စဖြစ်မှပါ။ စန္ဒာလေးပြောပြော
အလို ဆရာမိုးသားမှောင်ဆိုတာကို အိမ်အိမ်ခင်က ရင်းနှီးပြီးသားပါလို့
ပြောတာပဲကွယ်။ သားမှာ အပြစ်မရှိလောက်ဘူးလို့လည်း ယုံကြည်
နေတာပဲ။ ခက်တာက သားကို တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေ မယုံကြတာ
ပဲ”

“အဒေါ် နေရောကောင်းရဲ့လား”

“အဒေါ်ကတော့ ဒီလိုပါပဲကွယ်။ ဆောင်းဝင်စပြုလာပြီ
ဆိုတော့လည်း ရင်က ကျပ်စပြုလာတော့တာပါပဲ။ သည်ကြားထဲ
သားကမရှိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သားရှိရင်တော့ ဂရုစိုက်ရှာသား”

သူတော်ကောင်းလေးကိုမှ ကံကြမ္မာကလည်း ဘာကြောင့် နှိပ်စက်ရတာလဲကွယ်။ အဲဒီနေ့ကသာ အန်တီတားခွဲမယ်ဆိုရင် အကောင်းသား။ နောင်တလည်း ရမိပါရဲ့”

“အဲဒီနေ့က ဟုတ်လား အန်တီ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီနေ့က သား အိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်မှာ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ အမှန်က သားဟာ ဖုန်းနံပါတ်စိမ်းရင် ကိုင်လေ့မရှိပါဘူး။ သား ဘုရားရှိခိုးနေလို့ အဒေါ်က ကိုင်လိုက်တာ။ စန္ဒာ ဖြစ်နေလို့ သားဆီ ဖုန်းလွှဲပေးခဲ့တာ”

“စန္ဒာနဲ့ အဒေါ်က ရင်းနှီးကြတယ်ပေါ့”

“လူချင်းတော့ မရင်းနှီးပါဘူး။ နာမည်တော့ ကောင်းကောင်း သိနေတယ်။ ည ည အဒေါ်ကို သားက နှိပ်နယ်ပေးရင်း သူ ကြုံနေခဲ့ရတာတွေကို ပြောပြလေ့ရှိတယ်။ ဒါကလည်း သားရဲ့စေတနာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အဆံမရှိတဲ့ အဒေါ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ သွင်းတဲ့အနေနဲ့ အပြုသဘောပြောပြတာပါ”

ထိုသားအမိဆက်ဆံရေးက နွေးထွေးပုံရသည်။ အဒေါ်ကြီး နှုတ်ဖျားမှ သားဟုခေါ်နေသံသည် သိပ်ကို နွေးထွေးလွန်းလှပါသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို သက်ဆိုင်ရာကို သားက ပြောပြချင် မရဘူး။ သူတပည့်လေးစန္ဒာဘဝမှာ သေဆုံးတာတောင် အမည်းစက် တင်ကျန်ရစ်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ပို၍ သိချင်လာသည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးပါလိမ့်။

“တစ်နေ့ သားရဲ့မျက်နှာ မရွှင်မလန်းဖြစ်နေလို့ ဒေါ်က စစ်စစ်တယ်။ သားက စန္ဒာအကြောင်းကို စဉ်းစားနေကြောင်း ပြောတယ်။ သူ့ပထွေးဆိုတဲ့လူကို မသက်ကြောင်းနဲ့ ပထွေးနဲ့စန္ဒာလေးကို သားမိတ်ဆွေ ကိုလှူမျိုး တွေ့ခဲ့ကြောင်းပြောလို့ အဒေါ်တောင် အလေးမအတွက် စိတ်ပူခဲ့သေးတယ်။ တံစဉ်ကောက်တာကို မြင်နိုင်သလောက် လူစိတ်ကောက်တာကိုတော့ မမြင်နိုင်ဘူး မဟုတ်လားကွယ်”

“စန္ဒာက ပထွေးနဲ့နေတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုလို့ ပထွေးကို တရားမဲ့ဆိုပြီး လွှဲချနေတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ သူများမိသားစုပြိုကွဲအောင် မလုပ်ရက်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အဒေါ် ... ဒါက အမှန်တရားလေ။ ထွက်ဆို ထွက်ပေးသင့်တယ်။ ရေနစ်နေသူအတွက်တော့ ကောက်ချီးတစ်မျှင် ဖြစ်စဉ်း မိမိရရ ဆွဲကိုင်သင့် ဆွဲကိုင်ရမှာပဲ”

“ရှိပါစေတော့ သမီးရယ် ... တရားကိုနတ်စောင့်ပါတယ်။ သမီးလေးစန္ဒာရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ သက်ရည်နဲ့ သားရဲ့သက်ရောက်မှုတို့ စစ်ဆေးတော့မှ သားလွတ်လာမယ်လို့ အဒေါ်ယုံကြည်ပါတယ်”

ညွှံ့လိုက်လေခြင်း။ အကယ်၍ တမင်ချောက်ချပါတယ်ဆိုရင် အသံသ့က လက်စလက်နဲ့ ချန်ခဲ့မှာလဲ။ ဖိုးသားမှောင်ရဲ့အခြေအနေက အနီးသီးကြွေခိုက် ကျိုးနင်းခိုက် ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မည်

ဖြစ်သည်။

“အဒေါ်နဲ့သားကြောင့်တော့ စန္ဒာလေးရဲ့သိက္ခာရော ကုန်သလို့ သူမိသားစုရဲ့ သာယာရေးကိုရော မပျက်စီးစေချင်ပါဘူး”

“ဒေါ်အိအိခင်ကရော မိုးသားမှောင်ကို ယုံရဲ့လား”

“ယုံလို့ စိတ်မကောင်းကြောင်း လာပြောတယ် ထင်တာပဲ။ သူကလည်း အဲဒီအချိန် အိမ်မှာမရှိတူး ပြောတာပဲ။ သူလည်း အခုဆိုတော့ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်ကွယ်”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒေါ်အိအိခင်၏ပုံစံက အစွယ်ကျိုးနေသော ကျားတစ်ကောင်နှင့် တူလှပါသည်။

“ဒါနဲ့ သုက်ပိုးစစ်မယ်ဆိုတာက”

“ရှေ့နေကတော့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးနေတာပဲ။ အမြဲအမှုမှန်ပေါ်ပစေလို့တော့ ဆုတောင်းရတာပဲ။ ခုဆို သားရဲ့သတင်းက ကျေနပ်ထဲ နဲ့ကုန်ပြီ။ သားလည်း တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်”

သားဖြစ်သူ မိုးသားမှောင်ကိုတော့ ရှု မမြင်ရ၍ မသိသေးသို့သော် အဒေါ်ကြီးရဲ့သောကကိုမူ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရလေသေး၏။ အဒေါ်ကြီးသည် ည ည အိပ်မပျော်၍ ထင်သည်။ နားထင်များစွာ ကျပြီး မျက်တွင်းများ ညှိုးညှိုးနေလေသည်။

မွေးကတည်းက မိခင်ကိုမမြင်ခဲ့ဖူးသော ရှုသည် မိခင်မှောင်ကို ပထမဆုံး ခံစားမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အဆိုးထဲမှအကောင်းဆိုသလို

နီးသားမှောင်သည် ကံကောင်းသောလူဟု မြင်ပါသည်။ သောကကို ခုဝေခံစားပေးသော မိခင်ရှိနေခြင်းသည် ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်စရာ ပီတိဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှုမှာတော့ ရှုရဲ့သေခြင်း၊ ရှင်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားမည့်လူမို့ချေ။ ရှင်သန်နေချိန်၌လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ရသလို သေဆုံးခဲ့လျှင်ပင် လူမသိ သူမသိ ထွက်ခွာသွားရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် မိမိဘဝကို ဝမ်းနည်းစရာဟု ရှု ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးချေ။ သို့သော် သားအတွက် ပုန်နေသော ထိုအဒေါ်ကြီးရှေ့မှာတော့ မိမိကိုယ်မိမိ မှန်တစ်ချပ်လို ကြည့်တတ်လာသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်။ ခုလို သတင်းလာမေးပေးတာနဲ့တင် အဒေါ်အတွက် အားဖြစ်ရပါပြီ။ သားကို ယုံကြည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်”

ရှု နှုတ်ဖျားက မိုးသားမှောင်ကို ယုံကြည်ပါတယ်ဟု တစ်ခွန်းမှ မဆိုရသေးပေ။ သို့သော် မိမိက ယုံကြည်နေသည်ဟုထင်သွားသော အဒေါ်ကြီးကြောင့် အလိုလိုနေရင်း မိုးသားမှောင်ကို ယုံကြည်ချင်လာမိ၏။

ထိုသို့ ယုံကြည်လိုစိတ်ဝင်မိသောအခါ စိုးရိမ်မှုက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဒေါ်အဏ္ဏဝါ၏ဟိုတယ်၌ အခင်းဖြစ်ပွားချိန်အချိန်ပိုင်းအလားစာ

၂၁၆ မယ်ခိုင်

ကွက်ပြီး ဗီဒီယိုဖိုင် ပျောက်သွားခြင်းကို သွားသတ်ရမိ၏။ ထိုဗီဒီယိုဖိုင်
ပျောက်ဖျက်သူကို ရှာပါက တရားခံကိုတွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။
ဗီဒီယိုဖိုင်ထက် အရေးကြီးသည့်ကိစ္စကို ယခုဆောင်ရွက်တော့မည်
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့တွေ့မိသောအခါ ရှုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။
လူဆိုသည့်သက်ရှိမှာ မရှိသည့်ကိစ္စကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်သလို ဗီဒီယို
သည့်ကိစ္စကိုလည်း ပျောက်ဖျက်နိုင်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှုသည့်
စိတ်ပူသွားသည်။ ဘာကိုဘာကြောင့် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပူသွား
သလဲဆိုတာ မသိသော်ငြား ရှုခြေလှမ်းများသည် သုက်ဖိုးစစ်ဆေးခြင်း
ဆေးရုံဆီသို့သာ။

အခန်း (၂၀)

“ဘာ သက်သေမခိုင်လုံလို့ အဲဒီကောင်လွတ်သွားတယ်
ဆိုတာလား”

ဦးဥဩ၏အသံသည် အခန်းထဲ ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲကွ
ဟမ်း ခွပ် ခွပ်”

ဦးဥဩ၏ဒေါသသည် အခန်းထဲမှ လူအားလုံးကို ပတ်ယမ်း
နှိပ်တော့၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း လုပ်ခဲ့တာပဲ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မိန်း
မလေးတစ်ယောက်က ဝင်ရှုပ်သွားလို့ပါ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေ့က နုနုနာချင်းလဲဖို့အတွက် အသွား
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုက်မိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးဝင်တိုက်
တယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာပါ ဆရာ။ ခုလိုအဖြေသိရတော့မှ ဆက်စဉ်း
စဉ်းစားမိသွားတာ”

ဖြေသံအဆုံးတွင် ဦးညို၏လက်သီးသည် ထိုလူမျိုးနာမည်
သို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ မြင်ရင်တော့ မှတ်
မှာပါ”

“တောက်”

မချီတင်က တက်ခေါက်သံသည် ခန်းမတစ်ခုလုံး ဟိန်ခတ်
သွားလေသည်။

ဒီကလေးမနဲ့ကျမှ ခံရသည့်အတွက် ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူ
ပါသည်။ ဒါတွေအားလုံး အိအိခင်ကို အယူမှားခဲ့လို့ ဖြစ်ရသည့်
များသား။

အဓိကတရားခံသည် အိအိခင်ဖြစ်သည်။ ကျွေးမွေးတဲ့
ကို ပြန်ကိုက်ချင်တဲ့ အိအိခင်ကို တွေ့သည်နေရာတွင် သတ်ပစ်
ချင်သည်။

ခုတော့ အိအိခင်တို့သားအဓိက ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေ
နဲ့မသိ။ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်။

သို့သော် အိမ်ပြန်သွားလျှင်မူ လူဝင်သွားသယောင် ခြေရာ
ထက်ရာတွေ ပျက်နေသည်ကို သတိထားမိနေသည်မှာ ကြာပါပြီ။
အိအိခင်ပါပဲဟု စိတ်ထဲက သိနေသော်လည်း လက်ရမဖမ်းမိနိုင်ခြင်းကို
အားမလို အားမရဖြစ်ရသည်။

သုက်ရည်လာလဲသွားသူမှာ အိအိခင် စေလွှတ်လိုက်သူလား။
ငြိမ်နိုင်ပါ။ သမီးဖြစ်သူကိုပင် ပါအောင်ခေါ်မသွားနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေး
သွားသည့် အိအိခင်မှာ ခုလောက်ထိ သတ္တိမကောင်းနိုင်ဘူးဟု ထင်ပါ
သည်။

အမှန်က အမှုမရှည်ရလေအောင် မိမိသုက်ရည်နှင့် ကျောင်း
ဆရာဆိုသူတို့သုက်ရည်ကို လဲဖို့ အားလုံးအကွက်ဆင်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်၏။
ဒါမှ ထိုအမှု မြန်မြန်အပြီးသတ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ နို့မဟုတ်လျှင်
အရှည်အရှည်တွေဖြစ်နေ၍ သူ့မှာ အခြားအလုပ်များကို ရှေ့မဆက်
နိုင်ဘဲ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ဖြစ်နေရသည်။

ခုတော့ သက်သေမခိုင်လုံ၍ ပြန်လွတ်သွားသည်ဆိုပါလား။
ဆိုကျောင်းဆရာ လွတ်သွားပါက မြာဦးသည် သူ့ထံ ဦးတည်လာလိမ့်
မည် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို သူ မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ပေ။
ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့ထံသို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံရလေသည်။

ရုံး၌ အစစ်ဆေးခံရသည်။ သို့သော် သူကမူ မိခင်ပစ်သွားသူ စန္ဒာလေး
ပေါ် ဖခင်မေတ္တာအပြည့်အဝထားပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြောင်း မျက်ရည်
ခံ ထိုးရလေတော့သည်။

သူပဲ သရုပ်ဆောင်ကောင်း၍လား အကြောင်းပြချက်
ခိုင်လုံ၍လားမသိ စခန်းမှ အသာတကြည်ပြန်လာရသည်။ သို့သော်
ထိုပြဿနာသည် ဤမျှလောက်နှင့် မရပ်နားနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်း
သည်။ အကြောင်းမှာ သူ စခန်းမှအထွက်တွင် သတင်းထောက်မှာ
ရောက်လာပြီ နာမည်ကြီးနေသောအမှုမို့ သတင်းယူ ဓာတ်ပုံရိုက်သွား
သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူ စိတ်ညစ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကုတ်ဖိုရိုက်နှစ်
လိုက်ချင်ပေမယ့် သတင်းသမားရှေ့မှာမို့ မဟာကရုဏာရှင်အသွင်
ဆောင်ရလေတော့သည်။

“အိအိခင်ကို အမြန်ဆုံး တွေ့အောင်ရှာကြစမ်း။ အသေ
ဖြစ်ဖြစ် အရှင်ဖြစ်ဖြစ် အိအိခင်ကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ကားပေါ်တက်တက်ချင်းပင် သူတပည့်လေးများကို မောင်း
ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကားမောင်းနေသူသည် သူထံ မဝံ့မရဲကြည့်ထေ
သည်။

ထိုအခါ သူက ထိုလူ့အင်္ကျီကုတ်စကိုဆွဲကာ -

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာသိထားသလဲ... ဟမ်း”

“ဟိုလေ ဆရာ... မသေချာမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာမသေချာတာလဲ”

“ဟိုလေ မနေ့က ကမ္ဘာ့အေးတုရားရှေ့မှာ ဆရာယောက်ျား
ဦးကို တွေ့လိုက်လို့”

“ဘာ”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင် ထိုလူ၏နောက်စေ့ကို နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ
ထည့်လိုက်လေသည်။ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ခုမှ ပြောရ
သလားဟု ရင်ထဲ တနံ့နံ့ ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။

“တောက်... အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ။ အဲဒါကို မင်း
အခုမှ ပြောရသလား”

“ဟို... မသေချာမှာစိုးလို့ပါ”

“သွား... အဲဒီအတွားကြီးရှိတဲ့ဆီသွား။ ချက်ချင်း ငါ့ဆီ
လာခဲ့”

“အခု အဲဒီကို မောင်းရမလားဆရာ”

“မကြီးတို့အုပ်စုကို လွှတ်လိုက်၊ တောက်... အသုံးမကျတဲ့
ကောင်တွေ”

ကားနောက်ခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အလိုမကျမှု
အတွက်ဖြင့် ချွေးစေးပြန်နေပြီဖြစ်၏။

ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းလည်းမသိပါ။ ယခုလို စောင့်ကြည့်ကာလ၌လည်း ခေါ်ထားသော မိန်းကလေးများကို တစ်ဖက်နိုင်ပေ၊ ထုတ်သွားဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

စန္ဒာ စန္ဒာ ... တော်တော်ဒုက္ခပေးပါလား။

ဒီကြားထဲ အိအိခင်ဆိုတဲ့ ကြောင်ချေးမကလည်း ဘာလေးကြံစည်နေမှန်းမသိပေ။

အိအိခင်ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းမိမ့်ဖြစ်မည်။

သူသည် တရားခံပါဆိုတာ ဖော်ထုတ်မည့်လူသည် လောက၌ အိအိခင်တစ်ယောက်တည်းသာရှိနေသည်။

အိအိခင် ပုန်းရှောင်နေခြင်းမှာ သူ့အတွက် ရတက်မအောင် သည်း အကြောင်းအရင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အချစ်ကြီးသည့်အိအိခင်သည် ခုလောက်ထိ မလှေ့လောက်ဘူးဟုလည်း တစ်ဖက်မှ ယုံကြည်နေမိပြန်သည်။ အိအိခင်သည် သူမသိအောင် သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ပြန်လာနေခြင်းမှာ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မကုန်သေးလို့ဟု တွေး၍လည်းရနိုင်ပေသည်။

ဒေါသဖြစ်၍သာ တပည့်တပမ်းများကို ငေါက်ငမ်းနေရသော်လည်း အိအိခင်ကို ဖမ်းလိုပါက အိမ်မှာစောင့်နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းဟု တွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ချက်ဆုံကို စောင့်ဖမ်းရန် တပည့်များ

သည်း လွှတ်ထားမိသည်။ အမေအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်သည့် အိအိခင်သည် မိခင်နှင့်အတူ ဤရန်ကုန်မြို့တစ်နေရာ၌ ပုန်းခိုနေလိမ့်မည်ဟု ခင်သည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံကိုမိပါက အိအိခင်ကိုမိတာနှင့်အတူတူပဲဟုလည်း တွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် အိအိခင် ဘယ်လိုမှ မလွှတ်ရလေအောင် သူ့အပြင် သွားလေ့ရှိသော မနက်ဆယ်နာရီတွင် သူတပည့်များကိုသာ သူ့အယောင်ဆောင်ပြီး အပြင်သွားခိုင်းလိုက်သည်။

တပည့်များကလည်း ပါးနပ်လှသည်။ အိအိခင် မရိပ်မိစေရန် ထွားထွားနှစ်ယောက်ကြား၌ သူနှင့် အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ် ဆည်တူသူကို ညှပ်ခေါ်သွားလေ၏။ သူသည် သိန်းကျော်တန် အရက် ခွက်ကို ရေခဲတုံးလေးများနှင့် စိမ်သောက်ရင်း အိအိခင်အလာကို ဆောင့်နေလိုက်သည်။

နှစ်နာရီနီးပါး အချိန်ဖြုန်းပြီးသောအခါ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ သူ့ဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အိအိခင်ဆိုတာ သေချာလှ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဗီဂိုကြီးနောက်၌ ပုန်းခိုနေလိုက်သည်။ အိအိခင်က အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ပြီး ဘာတွေ နီးကြောင်းနီးဝှက် လုပ်သလဲ ဆိုတာ သိချင်လှသည်။ ထို့ကြောင့် အိအိခင်နောက်မှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ချောင်းကြည့်မိသည်။

ကွန်ဒိုခန်းမို့ ကျယ်ပြီး အခန်းများသောကြောင့် အိအိခင်သည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ အိမ်ကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်းရှိသည်ဟုထင်နေလေရောသလားမသိ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ဆိုဖာပုံပေ၌ ဒူးထောင်ပြီးထိုင်ကာ တီဗွီကြည့်နေသည်။

ပြီးနောက် သူနှင့် နှစ်ယောက်သား အိပ်ခဲ့ကြသည့် ခုတင်သုံးသွားကာ ပက်လက်လှန်အိပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ခေါင်းအုံးကို တယုတယ ဖက်ကာနမ်းသည်။ ရင်ထဲ ကျေနပ်သလို လုံခြုံသလို ခံစားရသည်။ သူသည် ယခုချိန်ထိ အိအိခင်နှလုံးသားကို အပိုင်စားထားဆဲဖြစ်၏။

ပြီးနောက် အိအိခင်သည် တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေပြန်သည်။ ငိုယိုရင်းပင် စန္ဒာအခန်းဘက် ကူးသွား၏။

“အမေ့ကြောင့်၊ အမေ့အသုံးမကျလို့ အမေ့သမီးလေး ခုလို ဖြစ်ရတာ။ အဲဒီလူကို အမေ့လက်ထပ်ခဲ့မိလို့ ငါ့သမီးလေး ခုလိုဖြစ်ရတာ။ အမေ့မိုက်ပြစ်တွေကြောင့် သမီးလေး ခုလိုဖြစ်ရတာ အမေ့က ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့ သမီးရယ်”

ဟုပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောကာ ငိုယိုနေလေသည်။ သူသည် အိအိခင်ကို မသနားသည့်အပြင် ရယ်ချင်မိ၏။

အိအိခင်ရယ် လောကမှာ အလကားရတဲ့အရာဆိုလို့ ဘာ

ဆိုဘူးကွ။ မှတ်ထား။ ငါက ဘာမှီလို့ မင်းကို ရှာကျွေးရမှာလဲ။ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ စန္ဒာကို ငါက စောင့်ရှောက်ပေးနေရမှာလဲ။ မင်းတို့က ချစ်သူသမျှ သုံးဖြုန်းခဲ့ပြီးမှတော့ ဘာမှပြန်မပေးလို့ရမလား။ ငါ့ဆီမှာ အချောင်စားချင်လို့ ရမလား”

“ဒင်းကို အမေ တစ်သက်ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ထောင်ချပစ်မယ်။ သမီးအတွက် အမေ သူ့ကို ကောင်းကောင်းလက်စားချေပေးမယ်”

“ငါ့ကို လက်စားချေချင်တဲ့လူက ငါ့ခေါင်းအုံးကိုတော့ မနမ်းလောက်ပါဘူးနော် အိအိခင်”

“ဟင်”

အသံကြောင့် ကိုင်ထားသော ဝက်ဝံရုပ်ကလေးပင် လွတ်ကျ ချားလေတော့သည်။

“ဟင် ရှင် ရှင်... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“မင်း ဝင်မလာခင်ကတည်းကပဲ”

ဟုဆိုကာ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်ဖြင့် နံရံနားတိုးကပ် ချားသော အိအိခင်၏နဖူးလေးကို လှမ်းနမ်းလေသည်။ အိအိခင်သည် ချားရိုင်းမတစ်ကောင်နယ် သူ့ကို ပြတ်သားစွာ တွန်းထုတ်လေသည်။ သို့သော် သူ ဟက်ခနဲရယ်မိသည်။

“ရှာလိုက်ရတာ အိရယ်... တွေ့မှတွေ့တော့လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပါပဲလား။ မင်းတော့ ကိုယ့် အပြင်ထွက်

သွားပြီအထင်နဲ့ ဝင်လာတယ် ထင်တယ်”

ဦးဥဩရဲ့မာယာထဲ ရုန်းမရအောင် ညီတွယ်မိပြန်သည်။ ဘယ်အချိန်ထိများ တုံးအ၊ နေဦးမှာလဲဟု မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင် ပြန်သည်။

“အိမ်မှာ ခြေရာလက်ရာမျက်နေတာကို သတိထားမိတာ ကြာပါပြီ။ စန္ဒာမသေခင် တစ်ရက်ကရော သေပြီးနှစ်ရက်ကရော သေစင်မှာ ငါလက်ရေဆေးရင်း ဆပ်ပြာဘူး မှောက်ကျခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ငါပြန်လာတော့ အဲဒီဆပ်ပြာရည်တွေက ပြောင်စင်နေပြီ။ ပြီးတော့ ငါ့အိပ်ခန်း၊ ငါ့အိပ်ရာမသိမ်းဘဲ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပြန်လာ တော့ အားလုံးက နေသားတကျပဲ။ အဲဒီလောက်ထိ သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ဘဲနဲ့များ ဘာလို့ထွက်ပြေးနေသေးလဲ အိအိခင်ရယ်။ ... မင်း ထွက်ပြေးသွားတော့ မင်းသမီးလေးက မင်းကိုယ်စား”

“လူယုတ်မာ၊ လူစိတ်မရှိတဲ့လူ”

အိအိခင်သည် သူ့ကိုရိုက်ရန် မာန်ဝင့်ပြီးထလာခဲ့သည်။ သို့သော် သူက အားသန်သူမို့ အိအိခင်လက်ကို ဖမ်းယူပြီး ရင်ခွင်ဆွဲသွင်းထားမိသည်။

“ဆေးရုံက နမူနာသုက်ရည်ကို မင်းလဲလိုက်တာမဟုတ် လား”

သူ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သောအခါ အိအိခင်သည်

ခတ်မှောင်ကြုတ်ပြီး မှင်တက်သွားလေသည်။

“ခုတော့ ဟိုကောင်ကျောင်းဆရာ လွတ်သွားပြီ။ ဒါတွေ အားလုံး မင်းလုပ်တာမဟုတ်လား”

သူက ထပ်မံ၍ပြောလိုက်သောအခါ အိအိခင်မျက်လုံးမှ နီအားသင့်ခြင်းများကို တန်းစီ၍ တွေ့ရလေ၏။

သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ အိအိခင်လက်ချက် မဟုတ် နန်း သိသွားသည်။ အိအိခင်က ခုလောက်ထိ မလျင်ဘူးဟုတော့ နန်းမှန်းမိခဲ့သားပင်။

ဒါဆို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ။ အိအိခင်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ထောင် ဆရာကစေချင်သူက ဘယ်သူလဲ။

ဒေါ်ချက်ဆုံလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုအတွေးကြီးကို သူက ဦးနှောက်ထဲမှ မာန်ကျတဲ့ကျားအိုတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါဆို ဘယ် သူလဲ။ ဘယ်သူက သူ့ကို လက်သီးပုန်းနှင့် ချုံခိုတိုက်နေတာလဲ။

“ဆရာ”

ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ တပည့်ကျော်များ ရောက်လာကြသည်။

“အတွေးကြီး လွတ်သွားတယ် ဆရာ။ ကားတစ်စီးက စွေခနဲ ဆောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ထက်ဦးအောင် အတွေးကြီးကို တင်ခေါ် သွားတယ်”

“တောက် ... ဖြောင်း သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ”

ဒီအတွေးကြီးကိုတောင် မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘူးလား”

“ရှင်. ရှင် အမွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဖမ်းရတာလဲ”

“ဒီကောင်မကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်”

သူ့အမိန့်က ပြင်းထန်လှသည်။

“လွှတ်နော်... ကျွန်မကို လွှတ်၊ လွှတ်စမ်း... ငဲ့အသားနဲ့ မထိနဲ့... လွှတ်”

အိအိခင်သည် တပည့်ကျော်ကြီးများနောက်သို့ လုံးလွှားထွေးလားပါသွားလေသည်။

ပိုပြီးစိတ်ချရရန် အိအိခင်အား ပြောကံဒဂုံရှိ ရောင်းတန်းသင်ကောင်မလေးများနှင့်အတူထားရန် မှာကြားလိုက်၏။

ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းမှုဖြစ်လိမ့်မည်။ စန္ဒာအမှုပြတ်ပါက ထိုအမှုထာဝရချုပ်ငြိမ်းရန်အတွက် အိအိခင်ကို လောကထဲမှ ထုတ်ပစ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ခက်တာက ဒေါ်ချက်ဆုံ၊ သမီးကို ဖိုးမွေးသလို ဥထားသည့် ဒေါ်ချက်ဆုံက သူ့သမီးပျောက်နေခြင်းကို ငြိမ်ခံနေလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒေါ်ချက်ဆုံ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ဒေါ်ချက်ဆုံကို ကားတင်ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ။ သေသေချာချာ

သွေးကြည့်သောအခါ ဒီကိစ္စသည် သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်မှန်း ခိုင်မာလာသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အိအိခင်တို့သားအမိထံတွင် ကားနှစ်စီးနှင့်လောက်တဲ့အသိမိတ်တွေ မရှိမှန်း သူ့ အစောကတည်းက သိပြီးသားဖြစ်၏။

အတွေးကြီးကို ဘယ်သူတွေခေါ်သွားတာလဲ။ အမှုစစ်ဖို့ ခုတွေများ ခေါ်သွားတာလား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒေါ်ချက်ဆုံသည် အိအိခင်ကို သူ နှိပ်စက်နေသည့်ပုံကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ချက်ဆုံဆိုတာကို သူတို့သိသားစုတရားတွင် မရှိတော့ပါ။ နယ်ပြန်သွားတယ်ဟုသာ သူ့ကို စစ်ဆေးစဉ်က ပြီးစလွယ်ပြောခဲ့သည်။ သူ့ကို အမြင်မကြည်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော ဒေါ်ချက်ဆုံကို သူ့ကိုယ်သူ့ကလည်း အမြင်မကြည်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ချက်ဆုံကို ငွေတစ်ထောင်ပေးလျှင်ပင် လက်ပြတ်ပစ်မည်ဟု အိအိခင်ကို ခြိမ်းခြောက်ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ချက်ဆုံနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်စေခဲ့ပါ။ သူ့ကို နဂိုကြောက်သော အိအိခင်က သူ့အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်ရဲမှန်း သူသိသည်။ တပည့်များကို ဆာဇုံကြည့်ခိုင်းခဲ့သော်လည်း အိအိခင်နှင့် ဒေါ်ချက်ဆုံတို့ အဆက်အသွယ်မရှိဘူးဟု ဆိုခဲ့သည်။

တပည့်တပန်းများက ဒေါ်ချက်ဆုံက မီးပွိုင့်များ၌ တောင်ရမ်းစားသောက်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့သည်ဟုဆိုခဲ့သောအခါ သူ လှောင်ရယ်မိသည်။

သမီးဖြစ်သူနှင့် မတူဘူး မတန်ဘူးဆိုကာ သူ့ကို ချီးနှိမ်ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည့် အဘွားကြီး မှတ်ပြီလားဟု ခန့်မိသည်။

အိအိခင်လို ကလေးအမေ မဆိုးမကံ သူက သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းပါမည်ဆိုတုန်းကတော့ အဘွားကြီးက ငါ့သမီးတူလို့လား၊ တန်လို့လား၊ ကလေးကချေရဲ့ဟုပြောခဲ့သော စကားလုံးလယခုချိန်ထိ သူ့နားထဲက မထွက်ချေ။

အိအိခင်၏ ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် အလှအပကို ကြည့်ပြီး တပ်မက်ခဲ့တာမှန်သော်လည်း အိအိခင်အပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်လည်း ပေါင်းသင်းလိုစိတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငွေမရှိသော်လည်း သူက လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သည်။ ဒါနဲ့မူ ငါ့သမီးနဲ့ တူသလား၊ တန်သလား၊ ကလေးကချေရဲ့ဟု ပြောသောစကားကို သူ နာကြည်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သမီးကို ကလေးကချေကောင်ရဲ့မိန်းမဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။

သူရည်ရွယ်ချက်သည် ဒေါ်ချက်ဆုံ၏စကားကို လက်စားချရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သာယာပြည့်စုံသော ဒေါ်ချက်ဆုံတို့သားအဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုသည်။

အိအိခင်ကို အမွေပေါင်းသင်းပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ နံ့တက်သက်မှတ်ထိုးပစ်သောအခါ ဒေါ်ချက်ဆုံသည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

ယောက်ျားဆုံးတာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးသော အိအိခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပြောစမှတ်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းနေကြရန် သူက တိုက်တွန်းခဲ့၏။

သူက ခင်ပွန်းဖြစ်၍ အိအိခင်ကို မပူမပင်နေရန်နှင့် သူက တစ်လှည့်ရှာဖွေကျွေးမွေးချင်ကြောင်း၊ သူ့အရည်အချင်းကို ယောက္ခမသိအောင် ထုတ်ပြချင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အရည်အချင်းကို ပြနိုင်မှ ယောက္ခမနဲ့ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံရေး ပြေလည်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် နေလျှင် စန္ဒာလေးရဲ့ပညာရေးအတွက်လည်း အဆင်ပြေကြောင်း၊ အတိုသဖြင့် ဂိုဏ်းမှ မာယာကို ခြစ်ခြုတ်သုံးလိုက်သောအခါ အိအိခင်သည် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အိမ်ရောဗြီရော အထည်ဆိုင်ပါ ရောင်ချလိုက်၏။

ပြီးနောက် ရန်ကုန်တွင် အိမ်ဝယ်ရန် သူ့ကို ငွေထုပ်နှင့် ချွတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူဝယ်ခဲ့သော ကွန်ဒိုခန့်သည် သူပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ သူနာမည်ပေါက်သည်။ သူဝယ်ခဲ့သော ကားမို့ သူနာမည်ပေါက်သည်။ ပြီးနောက် ကျန်သမျှငွေတို့ကို အသုံးပြုကာ သူ့လုပ်ငန်းကို

၂၃၂ မယ်ခိုင်

ချဲ့ထွင်သည်။ ယခုချိန်တွင် သူ့ထံ တပည့်တပန်းတွေ များပြားပြီး နယ်အနှံ့ လူဖြန့်ကျက်ထားကာ နိုင်ငံများစွာနှင့် လုပ်ငန်းကို ချိတ်ဆက် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီ ဖြစ်လေ၏။

အင်အားလည်း ကြီးမားလာသလို ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သူ အဆင့်မှာရှိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလည်း အဘွားကြီးက လမ်း ဘေးရောက်ပြီဖြစ်သည်။

ခက်တာက ပြဿနာအိုးလေးစနွှာ၊ အစပိုင်းမှာတော့ လိမ္မော် နေပါလျက်နဲ့ သေခါနီးမှ ဓမ္မဖောက်သွား၍ သူ့မှာ အခက်တွေ့နေ သည်။ သို့သော် သူမကြောက်ပါ။

အကယ်၍ အဘွားကြီးကိုသာ မိလိုက်ပါက သက်ဆိုင်ရာက သူ့အပေါ် သံသယမရှိအောင် နေတတ်ပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ထိတ် လန့်မိသည်က လက်သီးပုန်းထိုးနေသူ။ ထိုလူက ဘယ်သူလဲ။ သူ့ကို လက်သီးပုန်းချိန်နေသူက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူက လုပ်နေတာလဲ။

အခန်း (၂၁)

“သူဌေး... သူက ဝန်ထမ်းသစ်ပါ။ နာမည်က ခန့်ဝါတဲ့”
ဝင်လာသောအီးမေးလ်ကို ဖတ်နေရာမှ ခန့်ဝါဆိုသူထံ လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

ကောင်လေး၏မျက်လုံးသည် ခပ်တောက်တောက်လေး ဖြစ် သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးများသည် ညှိမည်းနေသော်ငြား သေသပ်လှ၏။ နတ်သည် ထူခြားစွာပင် ပြောဆိုနေ၏။ မျက်နှာကျမှာ ခပ်ရည်ရည် လေးဖြစ်၏။

ဒီအခါအစစ်စရာမလိုပေ။ အမေနှင့် ချွတ်စွတ်တူနေသော ခြောက် အမေသားမှန်း သိသာလှသည်။

လက်မခံချင်သော်လည်း သွေးနီမုန်း နှလုံးသားက သိနေသဖြင့် အေးစက်ချင်ယောင်ဆောင်နေရသော်လည်း စိတ်တွေက ဂဏှာမပြင်မချင်ပါ။

ဆွေမျိုးငတ်သော အဏ္ဏဝါသည် ဆွေမျိုးရင်းချာကြီးကို မြင်ရလေသောအခါ ဘယ်တုန်းမှမခံစားဖူးသော ခံစားမှုမျိုး ခံစားရသလို မိမိဘဝသည် ခြောက်သွေ့နေခဲ့သလိုနှင့် မိမိဘဝ၏ လိုအပ်ချက်ကို သိလာသည်။

ဖက်ချက်များခဲ့သည်ဆိုသော်ငြား မိမိလည်း လူထဲကလူနဲ့ မိသားစုဘဝကိုတော့ တမ်းတလုပ်ပါသည်။ ရုန်းကန်းခဲ့ရဥှင်က နွေးသွေးမှုဆိုတာကို တပ်မက်ရကောင်းလားဟုပင် မတွေးခဲ့ပေမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံချိန်မှာတော့ မိသားစုနေရာတွင် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အလုပ်မှအိမ်သို့ပြန်ချောက်လျှင် မိမိကို ရိုသေနေသူများကြား ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဆိတ်သုဉ်း၍နေသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်အအုံဆိုသော်ငြား အိမ်နှင့်မတူပေ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေက ကလို မလိုမ္မာတဲ့သားသမီးအား ဆူပူပြောဆိုနေသော မိခင်မျိုးရဲ့အသံကို ကြားချင်လှသည်။ မိမိပြဿနာဖြစ်တိုင်း မိမိနှင့်ထပ်တူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းပေးမည့် မိသားစုမောင်၏မိခင်လို အမေလိုမျိုး လိုချင်မိသည်။ သို့သော် အဏ္ဏဝါ၏ တကယ့်အမေအစစ်သည် ရှေးဘဝ

ကုသိုလ်ဆိုး၍ မိဘရက်မကောင်းခဲ့သော်လည်း မိမိမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခပ်ရှေ့ဆက်မည့် သွေးသားရင်းချာ ရှိချင်ခဲ့ဖူးသည်။

လောကစောင့်နတ်မင်းကြီးက အဏ္ဏဝါကို ပစ်မထားခဲ့ပေ။ ဆရာတော့ သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက် အဏ္ဏဝါရှေ့မှောက်၌ ရပ်နေပြန်သည်။

သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသလို အဏ္ဏဝါဘက်မှ မနွေးထွေးနိုင်ဘာအမှန်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲ။

အမေနှင့်ချွတ်စွပ်တူသော ကောင်လေးကိုကြည့်ရင်း အမေပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို ကြားယောင်မိသည်။ ထိုအခါ အဏ္ဏဝါ သိလိုက်သည်က မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေခဲ့သော်လည်း အမေ့ကို သေချာချိန်ထိ နာကြည်းနေဆဲသာ ဖြစ်ပေ၏။ အမေ့ကို နာကြည်းသူမို့ အမေသားအပေါ်လည်း ကောင်းမပေးချင်မိတာအမှန်ပင်။ ချိုးနှိမ်ပြချင်သည်။ မိမိခံစားခဲ့ရသလို ခံစားစေချင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ သူ့ကို နေရာချပေးလိုက်။ သူ အဓိကလုပ်ရမှာက တိုစီးမယ့်ကားကို ရေဆေးရမယ်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်။ ခြံတံခါးပိတ်ဖွင့်လုပ်ရမယ်။ နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

“ဒါဆို သွားနိုင်ပြီ”

အမိန့်သံဆန်ဆန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမသက်သာလှပါ။ ထိုကောင်းလေးကို အဖက်မတန်သလိုပြောလိုက်သော်လည်း အားနာမိသလို ခံစားရ၏။

ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းဆိုလျှင် ထိုကောင်းလေးမျက်နှာကို ယုယယ ကိုင်ကြည့်ချင်မိသေးသည်။ မင်းက အမေ့သားကိုးဟု လွှမ်းလွှမ်း ဆွေးဆွေး ငေးလိုက်ချင်သေးသည်။ ကြည့်ကောင်းရုံ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဆွဲချွတ်ကာ ကောင်းပေညွန့်ဆိုတဲ့အရာမျိုးတွေကို ဆင်မြန်းပေးလိုက်ချင်သည်။

ပြီးနောက် ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ထောင်ထဲဝင်ရအောင် ပေတေးလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး မချီတင်ကဲ ဒေါသတို့ဖြင့် မနာအောင် ထုရိုက်လိုက်ချင်သေးသည်။ သို့သော် အမေက ကြားတွင် ခံနေသောကြောင့် ခန့်ဝါနှင့် အဏ္ဏဝါသည် ဘယ်တော့မှ ရင်းနှီးကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။

နာကြည်းစရာအတိတ်တွေကို ဆယ်စုနှစ်နှစ်ချကြာတဲ့အထိ ရင်ထဲ သိမ်းဆည်းလာသော အဏ္ဏဝါလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ထိုအထဲကိုခွာချလိုက်ချင်ပါသည်။ ခွာချဖို့လည်း အချိန်တန်ပြီဟုထင်သည်။

“သူဌေး”

ပြင်ပသို့ ငေးပြီး ဆွေးနေသော အဏ္ဏဝါထံသို့ မာလာပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးထားသော အဏ္ဏဝါသည် ခြေကိုသော့ပြီး ဆုံလည်ခုံကို လှည့်လိုက်၏။

“ဒေါ်ချက်ဆုံကို ဘယ်လိုစီစဉ်ရမလဲ သူဌေး”

“အိုကေ... တို့တွေ အခုပဲ သွားကြတာပေါ့”

ဒေါ်ချက်ဆုံကို မြေအောက်ခန်း၌ထားသည်မှာ နှစ်ရက်မြောက်လေပြီဖြစ်၏။

ဧည့်သည်ကို ကောင်းကောင်းညှော်ခံထားချင်သော်လည်း တစ်ချိန်က စားခဲ့ရသည့်ငါးပိရည်ကျဲကျဲနှင့် ငါးခြောက်တို့ကိုသာ ကျွေးထားလေသည်။

အဏ္ဏဝါ မျှော်လင့်ခဲ့သည်က ထိုသို့သောအစားအစာမျိုးကို မိမိကဲ့သို့ မုန်းတီးနေစေချင်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ချက်ဆုံမှာ ငတ်ငတ်နုတ်နုတ် စားလေသည်ဟု သိရသဖြင့် သနားမိသလို ခံစားရလေသည်။

သို့သော် ရင်ထဲ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့သူသို့ သနားဖို့ သင့်ဘူးဟု ခိုင်မာစွာတွေးထားမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဇရာထောင်းနေပြီဖြစ်သော အဘွားကြီးကို အလင်းရောင်မမြင်ရသော နေရာ၌ထားခဲ့သည်။ မိမိကိုလည်း တစ်ချိန်က ထိုသို့နေရာ၌ ထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ချက်ပြုတ်ရနှင့် မီးဖိုချောင်မှမထွက်ရတဲ့နေ့တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အလုပ်များလွန်း၍ ရေမချိုးခဲ့ရသောနေ့တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အတိတ်ကိုမတွေးလျှင် ပစ္စုပ္ပန်သည် အဏ္ဏဝါ

အတွက် အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ သို့သော် အတိတ်ဝင်လာပါက ကြပ်စိုးတိုက်နေသော မီးဖိုခန်းသည် ချောက်ချားစရာ ငရဲခန်းတစ်ခု နှယ်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ခွာမြင့်ဖိနပ်သည် လိုဏ်သံကြောင့် ခန်းမတစ်ခုလုံး ညံ့ဖွတ်သွားလေသည်။

မှောင်ယူနေရာလေးတစ်ခုကို ပြင်ပအလင်းရောင်က စူးနေကျရောက်နေ၏။ ထိုအလင်းရောင်ကိုအားပြုကာ ထိုင်နေသောအတွားအိုတစ်ယောက်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ခြေသံသည် အတွားအိုနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသောအခါ အတွားအိုသည် မှုန်သောမျက်လုံးကို ကျုံ့ကာအားယူကြည့်လာသည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ခွာမြင့်ဖိနပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည်ဟု ပြောနေသယောင်ရှိသည်။ စည်းချက်မှန်သော ခြေလှမ်းများသည် ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို ညွှန်ပြနေလေသောကြောင့် အနေကျထားသော အတွားအိုမှာ ကိုယ်ကို ပို၍သေးကျုံ့ထားလိုက်လေသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်နေသော ခွာမြင့်ဖိနပ်သည် အတွားအို ရှေ့နှစ်ကိုက်ခန့်အကွာတွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“သူဌေးလားရှင်”

ကျိုးနွံသောအသံတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် အဏ္ဏဝါ ပြန်မဖြေချေ။

အတွားအိုသည် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေရာမှ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေးရယ်။ အတွားမှာ မင်းပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဒီကျေးဇူးကို အတွားတစ်သက် မမေ့ပါဘူး”

အတွားဆိုပါလား။ အဏ္ဏဝါရင်ထဲ အသံတိတ် လှောင်ရယ်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံအသက်က အလွန်ဆုံးရှိလှ ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကြောင့် ရုပ်ရည်မှာအိုကျနေပြီး နေလောင်ကွက်ကြောင့် မျက်နှာမှာ လူရုပ်မပေါ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ဒေါ်ချက်ဆုံသည် ရှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်မည်ဟု ထင်ရလေသည်။ လမ်းဘေးတောင်းစားသူမို့ အများသူငါ၏ သနားစိတ်ကို ရလို၍ တမင် အရွယ်ချထားသလားဆိုတာတော့ အဏ္ဏဝါ ရေရေရာရာ သိပေ။ ဒေါ်ချက်ဆုံလိုမိန်းမက ယုံရသည့်အမျိုးအစား မဟုတ်ပေ။

ငယ်တဲ့အကျင့်ကြီးအောင် ကြီးတဲ့အကျင့် သေအောင်ဆိုတဲ့ ခံသဘောကို အဏ္ဏဝါ ကောင်းကောင်းသိသည်။

“လိုက်ဖမ်းတဲ့လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

အဏ္ဏဝါက ပြတ်သားစွာမေးလျှင် ဒေါ်ချက်ဆုံသည် မဝံ့မခေါင်းကလေးမော့ကာ လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောရမှာလည်း ရှက်စရာပါပဲကွယ်။ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်တော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ အဘွားက သူတောင်းစားမျိုးရိုး မဟုတ်ဘူးကွယ်။ မလွဲသာတဲ့အခြေအနေမို့ ခုလို တောင်းနေရတာပါ”

ဒါတွေက အဏ္ဏဝါ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီပုံစံဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ဇာစ်မြစ်ကိုတော့ မသိပေမယ့် သမက်အိပ်စက်မှုကို မခံနိုင်၍ သမီးအိမ်မှထွက်ခဲ့ရကြောင်း၊ သမီးဖြစ်သူကိုယ်တောင်းရမ်းရငွေနှင့် ပြန်လည်ထောက်ပံ့ခဲ့ရကြောင်း သိရ၏။

ဒေါ်ချက်ဆုံကို အံ့လည်း အံ့သြမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဒေါ်ချက်ဆုံလို မိန်းမမျိုးကို မိခင်တော်ရသည့် အိအိခင်အမေလည်း အားကျမိပါသည်။ အားမလို အားမရလည်း ဖြစ်ရသည်။ မိခင်က ဒီလောက်ပြည့်စုံအောင်ထားခဲ့ပါလျက်နဲ့ ဘဝကို ဖြစ်သလိုတည်ဆောက်ခဲ့သည့်အတွက် ဒေါသထွက်မိသည်။

“အဲဒီလူက အဘွားရဲ့သမက်ပါပဲ”

မအံ့သြတော့ပါ။ သိပြီးသားမို့ ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့

င် အိအိခင်တို့သားအမိသည် မိုးသားမောင်အမူနှင့် တိုက်ရိုက်ဆတ်သက်နေသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းစွာပင် အိအိခင် ပျောက်ဆုံးနေ၏။

“အဘွားသမီးက ကံဆိုးရှာပါတယ်။ လင်ကို ယုံမိတော့သမျှ စည်းစိမ်တွေလည်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းတဲ့အပြင် အဘွားလည်း ခုလို လမ်းဘေးရောက်ရတော့တာပါပဲ။ အဘွားရှိနေရင် သမီးကို သမက်က နှိပ်စက်လွန်းလို့ အဘွားက အိမ်က ထွက်လာကာမှ မြေပါသေဆုံးရတဲ့အထိပါပဲကွယ်”

ဒေါ်ချက်ဆုံသည် ပြောရင်းပင် လုံချည်စလေးနှင့် မျက်ရည်ဆုတ်ရှာသည်။

“အဘွားရှိနေလို့များ နှိပ်စက်သလားလို့ အတွေးခေါင်ပြီး ချက်ခဲမိတာက အဘွားရဲ့မဟာအမှားပါပဲ။ သမက်က အဘွားကို အတုတူတွေ ရွှေအတုတွေပေးခဲ့လို့ အဘွားမှာ ထောင်ထဲဝင်ရလုလု အခြေအနေတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သမီးဆီသက်ဖြန့်တောင်းရမှာလည်း အားနာလို့ ခုလိုတောင်းနေရတာပါ”

တောင်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ သမီးကိုထောက်ပံ့ခဲ့တာတော့ ဘာလို့ မပြောရတာလဲ ဒေါ်ချက်ဆုံရယ်။ သမီးကလည်း မအေပေးသမျှကို အားနာ ပါးမနာယူသည်။ အမေ ဘယ်ကရလိုက်သလဲဟုပင် ပြန်မေးချေ။

သို့သော် တစ်နေ့တော့ မအေကတောင်းပြီးပေးနေမှန်း သိရအိမ်ခင်နှင့် ဒေါ်ချက်ဆုံတို့ လမ်းမကြီး၌ ပွေ့ဖက်ပြီး ဂိုယိုခုံကြသည်တို့ သိခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က အိမ်ခင်က အိမ်ကိုပြန်သွားပြီး မရှိမရှိမသွား ဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုရန်လုပ်ရာ ကန်ကျောက် ရိုက်နှက်ခံခဲ့ရ၍ အသက် အိတ်ပင် မယူနိုင်ဘဲ ဒေါ်ချက်ဆုံထံ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးပြီး ပုန်း နေခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။

ခပ်စုတ်စုတ်ရပ်ကွက်ထဲမှ အစိုးမလုံသည့်အိမ်တွင် တစ် ငါးထောင်ပေးပြီး အပြီချနေကြသည့် သားအမိနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ထမင်းပိုင်းကို မြင်စမ်းချင်လှပါသည်။

“ခုလို အဘွားကိုနေခွင့်ပေးတဲ့အတွက် သူဌေးမကြီးက အဘွား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ သူဌေးမကြီးက အဘွားရဲ့ကျေးဇူး ရှင်ပါ။ ခုနေချိန် အဘွားကိုသာ သူတို့ဖမ်းမိသွားရင် အဘွား ဘာဖြစ် မလဲဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ပါဘူး”

“သူတို့က ဘာလို့ အသည်းအသန် လိုက်ဖမ်းနေရတာလဲ”

“အဘွားသမီးကြောင့်ပေါ့ကွယ်။ သမီးကို သူတို့ ခေါ်သွား ပြီလားတောင် မသိပါဘူး။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် အဘွားသမီးကို ကူညီပေးပါလားကွယ်။ အဘွား ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ချက်ဆုံသည် လက်အုပ်ချီပြီးကန်တော့သွား ၏။

အဏ္ဏဝါရင်ထဲ လိုက်ခနဲ နင်သွားလေသည်။

ထင်မှတ်မထားသော အပြုအမူမျိုးဖြစ်၏။

သို့သော် မကန်တော့ပါနဲ့ဟုတော့ အောက်ကျပြီး မပြောချေ။

ဒေါ်ချက်ဆုံကန်တော့နေဆဲမှာပင် အဏ္ဏဝါသည် လက် ချက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းတီးလိုက်သည်။

လက်ဖျောက်သံဆုံသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတစ်ခန်းလုံး ရောင်တို့ဖြင့် ထိန်ညှီးသွားလေသည်။ စူးရှသော အလင်းရောင် ကြောင့် ဒေါ်ချက်ဆုံမှာ မျက်စိကို ကောင်းစွာမပွင့်နိုင်ချေ။

အလင်းကိုအားပြုပြီး အဏ္ဏဝါသည် ဒေါ်ချက်ဆုံမျက်နှာကို အစုစုကြည့်ပြီး ဒေါ်ချက်ဆုံရှေ့မှန်ကို ဆွဲယူကာ ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခုတင်ပေါ် ပဆစ်ခူးတုတ်ထိုင်နေသော ဒေါ်ချက်ဆုံ ၏ အဏ္ဏဝါတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားလေ၏။

“တောင်ပတ်တာကြာတယ် လူပတ်တာမကြာဘူးဆိုတာ ကိုပြောတာနေမှာပေါ့ အန်တီချက်”

“ဟင်”

ဒေါ်ချက်ဆုံသည် မှင်သက်သွားပုံမျိုးနှင့် စူးစမ်းလေသည်။

သို့သော် ယခုချိန်ထိ အဏ္ဏဝါကို မှတ်မိပုံမပေါ်သေးပေ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ အရမ်းကိုကြာသွားတယ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်။ မနက်ဖြန်တောင် ဘာဖြစ်မယ်မှန်းမသေချာတဲ့

လောကကြီးထဲမှာ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရောက်လာဖို့ အနှစ်နှစ်ဆယ် စောင့်ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်”

တွေးရင်း ခပ်ရေးရေးပေါ်လာပုံရသည်။ သို့သော် ဒေါ်ချက်က ဖော်ပြလုံးများသည် စူးစမ်းဆဲဖြစ်၏။

“သမီးကိုရော ကယ်ပေးပါလို့ ဘယ်သူ့ရဲ့ အသနားခံတာလဲ။ ရှင် မရှက်ဘူးလား။ အသက်ခြောက်ဆယ်ဆိုတဲ့အရွယ် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ဆဲအရွယ်ပါ။ သူများကို အခိုင်းကျွမ်းသလို ရန်ဖြစ်လည်း ကျွမ်းတဲ့လူပါ။ ဘာလို့ လမ်းဘေးမှူးထောက်တောင်းနေရတာလဲ မရှက်ဘူးလား။ မရှက်တတ်တော့ဘူးလား”

“ဟင် ... မင်း မင်း”

“ရှင်တောင်းသမျှ အကူအညီကို ကျွန်မက ဝမ်းပန်းတပေးပေးလိမ့်မယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် မျှော်လင့်နေသလား ဟင်း ဟင်း ... တစ်ချိန်က ရှင်ရဲ့လက်စွဲစကားကို ရှင်မေ့သွားပြီလား”

ဒေါ်အဏ္ဏဝါသည် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ရုံပြီးလေသည်။

“ပေးထားတာရှိမှ ပြန်ယူလို့ရမှာပေါ့။ ကျွန်မမှာ ရှင်ပေးတာ ဘာရှိလို့လဲ။ ကျွန်မဆီက ဘာကိုမျှော်လင့်နေတာလဲ”

အဏ္ဏဝါကိုမော့ကြည့်နေသော ဒေါ်ချက်ဆုံ၏မျက်လုံးများသည် အံ့သြခြင်းမှ ကြောက်လန့်ခြင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း အသွင်

ပြောင်းလာရလေသည်။

“ရှင်တို့ ရိုက်လိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ပါးက ဒဏ်ရာ ခုထိမကျက်သေးဘူး ဒေါ်ချက်ဆုံ။ ရှင်တို့ကြိုးတုတ်ထားခဲ့လို့ ကျွန်မရဲ့လက်တွေ ဆီနာနေတုန်းပဲ”

“အဏ္ဏဝါ ... မင်း မင်း မင်း အဏ္ဏဝါ”

“ဟား ဟား ဟား”

အဏ္ဏဝါ၏ရယ်သံသည် သရော်နေမှန်းသိသာလွန်းလှသည်။ အနုသောလူကို ထပ်မံဖို့ မာန်တင်းလိုက်တဲ့ရယ်သံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဏ္ဏဝါ ကျွန်မက အဏ္ဏဝါပဲ။ သိပ်ကြောက်သွားပါနဲ့။ ကျွန်မက ရှင်တို့လို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ရလောက်တဲ့ထိ မရက်စက်ပါဘူး။ ထောင်ထဲပို့ရလောက်တဲ့ထိလည်း မလုပ်ရက်ပါဘူး။ ဟင်း ဟင်း ... ကံတရားက သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ တစ်နေ့ ရှင်တို့နဲ့ ခြံဆုံရင် ရှင်တို့ဘဝ စုတ်ပြတ်သွားအောင် အတော်ဖန်တီးပျံ့ရလိမ့်မယ်လို့ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို လုံးချေရတာမှ ခက်ပါဦးမယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“အဏ္ဏဝါရယ် ... မင်း မင်း မသေသေးဘူးနော်။ မင်းရောဂါ ဖြစ်ပြီးသေပြီလို့ နောက်ဆုံးသတင်းရခဲ့တာ။ မင်းမသေဘူးနော်”

“ရှင်တို့ဘဝ စုတ်ပြတ်နေတာကို ဖိမ်ခံကြည့်ဖို့အတွက် သမီးက ကျွန်မကိုခေါ်မသွားဘူး။ ဘယ်လိုလဲ ခပ်ခါးခါးဘဝဒဏ်ရာ

၂၄၆ မယ်ခိုင်

တော်တော်မှ အရသာရှိလား ဒေါ်ချက်ဆုံရဲ့”

“အဏ္ဏဝါရယ် ... မှားခဲ့တာတွေအတွက် အန်တီချက်
တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ အိအိခင်ဆိုတာ သမီးနဲ့သူငယ်ချင်း
အိအိခင်ကို ကယ်ပေးပါနော်။ အဏ္ဏဝါနော် သမီး”

သမီးဆိုသောခေါ်သံသည် အဏ္ဏဝါရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။
တစ်ချိန်တုန်းက ဒီလိုခေါ်သံမျိုးကို တမ်းတခဲ့ဖူးပေမယ့် မိမိသာခံနိုင်
သမီးခေါ်ခံရတဲ့အသံကိုတော့ နားခါးလှသည်။ ဒေါသကိုဆွပေးသလို
ဖြစ်နေ၍ မြင်မြင်ရာ ကိုင်ပေါက်ချင်လာမိသည်။

“ခုလောက်ထိ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ မင်း စန္ဒာလေး
သတင်းကိုလည်း ကြားမယ်လို့ အန်တီချက် ထင်ပါတယ်”

“သေသွားတဲ့လူကို ကယ်ပေးဖို့တော့ မတောင်းဆိုလောက်
ပါဘူးနော်”

“စန္ဒာလေးအမှုမှာ တရားခံက သူပထွေး ဥဩဆိုတဲ့ကောင်
ပဲ”

အဏ္ဏဝါ အံ့ဩသွားလေသည်။ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မလာ
တဲ့ကိစ္စဖြစ်သည်။ ပထွေးဖြစ်သူက မကြာသေးခင်ကပင် ဂျာနယ်
ငိုချင်းချခဲ့ဖူး၏။ အိအိခင်ဖြစ်တယ်ဟု စံစားရသော်လည်း သံယောဇဉ်
သာ ဖြည့်တွေးခဲ့မိသည်။

“စန္ဒာလေးကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်သပ်လုပ်နေတာကို အန်တီချက်

မြင်တော့ မသင့်တော်ကြောင်း ဆိုဆုံးမတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီချက်ကို
နိကာတည်းက အမြင်မကြည်တဲ့ဥဩက အန်တီချက်ရှေ့မှာ စန္ဒာလေး
ကို ပိုဆိုးတဲ့အပြုအမူတွေ လုပ်တယ်။ အိအိခင်က အဲဒီလိုမလုပ်ဖို့
ပြောတော့ ပါးရိုက်နားရိုက်လုပ်တယ်။ စန္ဒာကို သမီးလိုသဘောထား
တာပါလို့ ဥဩပါးစပ်က အရှက်မရှိပြောတယ်”

ရင်ထဲ နှင့်ခနဲနာသွားလေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို
အိအိခင်အပေါ် အားမလို အားမရဖြစ်မိသည်။ အကယ်၍ မိမိသာ
အိအိခင်နေရာမှာဆိုပါက ဥဩဆိုသူနှင့် အသက်ချင်းလဲပစ်မှာအမှန်
ပင်။

“အဲဒီလိုလူမျိုး ဘာဖြစ်လို့ပေါင်းနေသေးသလဲ။ ကွာရှင်းပါ
လား။ ဖြစ်သလိုလုပ်စားကြမယ်လို့ အန်တီချက်က အားပေးတော့
အိအိခင်လည်း ဥဩနဲ့ကွာရှင်းဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥဩက
ကွာမပေးဘူး။ ကွာမပေးတဲ့အပြင် ကွာရှင်းစကား နောက်ထပ်ပြော
လာရင် ပါးစပ်ကို စားချွဲမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ပြီးတော့ အိအိခင်
ကွာရှင်းစကားပြောတာက အန်တီချက်ကြောင့်ဆိုပြီး အန်တီချက်ကို
သတ်မယ်လို့ပြောတယ်။ သူက တကယ်လုပ်မယ့်လူမျိုးဆိုတာ
အိအိခင်က သိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အိအိခင်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေလို့
အန်တီချက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။ မြေးလေးစန္ဒာကိုလည်း
ပထွေးရန်က ခေါ်ထုတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

စန္ဒာကို သူက မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

စန္ဒာဆိုသောကလေးမကို မမြင်ဖူးသော်လည်း သနားသွားသည်။ အိအိခင်လို မိခင်ရဲ့သမီးဖြစ်ရတဲ့စန္ဒာအဖြစ်က မိမိထက် ဆိုးရဲ၍ ရင်ထဲနာကျင်မိသည်။ အိအိခင်ကို အထင်သေးမိသည်။ မိခင်ဖြစ်လျက် သမီးရဲ့ဘဝကို ကာကွယ်မပေးနိုင်သူကို အထင်မကြီးပါ။

“ရဲတိုင်းပြီး ဥဩကို ဖမ်းခိုင်းဖို့ အိအိခင်ကို အကြံပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိအိခင်ကလည်း ဝမ်းကြီးတယ်လေ။ သူ့ယောက်ျားကို မလုပ်ရက်ဘူး။ အိအိခင်ကို စိတ်ပျက်မိပေမယ့် ကိုယ့်သမီးက ဘယ်ပစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဘုရား... ဘုရား။ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့အိအိခင်ကို ပစ်နိုင်တာ တဲ့လား။ အာဂမိန်ပဲဟု ဒေါ်ချက်ဆုံကို ချီးကျူးမိသွားသည်။ မိခင်ရဲ့တူပါလျက်နဲ့ အဏ္ဏဝါအမေကတော့ အဏ္ဏဝါကို ရက်စက်လိုက်တာ။

“အခုတော့ အိအိခင်လည်း သံဝေဂတွေရနေပါပြီ။ သူ့ယောက်ျားကို သူကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲထည့်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။ ဒါကို ဥဩက မသိရှိပါ့မလား။ ဒါကြောင့် အိအိခင်နဲ့အန်တီချက်ကို သူလိုက်ရှာနေတာပေါ့။ မင်းနဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အန်တီချက်က လွတ်လာပေမယ့် သမီးအိအိခင်ကတော့ ဘယ်လိုနေမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ အိခင်ကို မိသွားရင်တော့ သတ်ပစ်ကြမှာ သေချာတယ်”

ဒေါ်ချက်ဆုံစကားသည် ထိတ်လန့်ခြင်းများ ပါဝင်နေသည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံစကားက မုသားမဟုတ်မှန်း မျက်လုံးတွေက သက်သေခံနေ၍ အင်မတန်သွေးအေးသော အဏ္ဏဝါပင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲသွားလေသည်။ ဘာကိုစိတ်ပူနေမှန်းမသိသော်လည်း ပူနေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“သူလုပ်တဲ့ မှောင်ခိုအလုပ်တွေကို အိအိခင်က သက်သေသာခံနေတာက တိုင်တော့မယ်လို့ အန်တီချက်ကို ပြောတယ်”

“အကယ်၍ အိအိခင်ကို သူတို့ဖမ်းမိနေရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ ဒေါ်ချက်ဆုံ”

“အန်တီချက်ကိုယ်တိုင် တိုင်ပစ်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်က အခု ကျွန်မအချိန်မှာ ရောက်နေတယ်လေ။ ကျွန်မခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ရှင် ဘယ်ကိုမှထွက်သွားလို့မရဘူး”

“ဟင်”

“သေချင်လောက်တဲ့ထိ ခံပြင်းတဲ့ဝေဒနာကို ရှင်ခံစားကြည့်ပါ”

“အန်တီချက် တောထဲပန်ပါတယ် အဏ္ဏဝါရယ်။ အန်တီချက်က သွားခွင့်ပေးပါ။ အန်တီချက်မသွားရင် အိအိခင် သေရပါလိမ့်မယ်။ ခြေလေးလည်း မရှိတော့ဘူး။ သမီးပါ မရှိတော့ရင် အန်တီချက်က သေရပါလိမ့်မယ်။ အတိတ်က မှားခဲ့တာတွေကို မင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ မသတင်းပန်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အန်တီချက်ကို သွားခွင့်ပေးပါ”

တောင်းပန်မယ်တဲ့လား။ အဲဒီတောင်းပန်တာတွေကို ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကြော်၊ ချက်၊ ပြုတ်လို့ရလို့လား။ ရှင်ကိုတောင်းပန်ရုံလေးနဲ့ မည်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့အတိတ်က ပြန်ဖြူနိုင်ဦးမှာလား။ သေခွင့်လောက်အောင် ခံပြင်းခဲ့တဲ့ ဝေဒနာတွေက ပြန်ကောင်းသွားမှာလား။ ကျေနပ်တဲ့ထိ ဆိုပါလား။ ရှင်သေမှ ကျွန်မကျေနပ်မယ်ဆိုရင်သေပေးမှာတဲ့လား။ ဘာတဲ့ သမီးမရှိရင် ရှေးရပါလိမ့်မယ်တဲ့လား။ ရှေးပေါ့။ ဟားတိုက်ပြီး အရသာခံကြည့်နေရုံကလွဲပြီး ဘာရှိဦးမှာလဲ။ ယခုချိန်မှာတော့ ဒေါ်ချက်ဆုံ၏မျက်ရည်များသည် အဏ္ဏဝါအတွက် ဖျော်ဖြေရေးတစ်ခုမျှသာ ...။

အဏ္ဏဝါနှုတ်ခမ်းတွေက လှောင်ရယ်နေခဲ့သော်လည်း ရင်သိမ့်မှု။

အခန်း (၂၂)

“ရှင် အခုတလော တော်တော်နာမည်ကြီးနေတယ်နော် ဦးဥဩ”

ရှုကားကြောင့် ဦးဥဩသည် သွားမည်းမည်းများပေါ်သည်ထိ ပြုံးလေသည်။

“ကိုယ့်အမျိုးသမီးရဲ့သမီးလေ။ ဒါမေမဲ့ ကိုယ့်သမီးလိုပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စက မထင်မှတ်ဘဲ နာမည်ကြီးသွားတယ်”

ရှု နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလေသည်။

“ကိုယ် မင်းနဲ့ အပြင်မှာချိန်းတွေ့လို့မရဘူးလား”

“တစ်နေ့နေပေါ့။ ဒါနဲ့ ဦးဥဩက ဒီဟိုတယ်ကို ခဏခဏ

လာတယ်နော်”

“မင်းကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

ထိုစကားလုံးကို ရှု အသည်းနာလှသည်။ အကြောင်းကား
လို့ လာမှန်းသိသိချည်းနဲ့ အရိပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ် မင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကလေး ရနိုင်မလား”

“ရတာပေါ့”

ရှုသည် သွက်သွက်လက်လက်ဆိုကာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို
ဆွဲယူလိုက်ပြီးရေးသားသည်။ ပြီးနောက် ဦးဥဩထံ လှမ်းပေး၏။

“အိုကေ... ကိုယ် မင်းကို ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

ဆက်ပါ ကျွန်မကလည်း ရှင်ဖုန်းဆက်တာကိုပဲ လိုချင်တာ
ပါ။

“ဒါဆို ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုသောအခါ ဦးဥဩသည် မူမမှန်သောလူတစ်ယောက်
နယ် ပြောင်ချော်ချော်လုပ်နေသေးသည်။

ဦးဥဩကို မသကာပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွက်သွားဟန်ပြပြီး
ဦးဥဩနောက်မှ မယောင်မလည် အကဲခတ်နေမိသည်။ သို့သော်
စိစိတီတီကိုလည်း ရှောင်နေရသေးသောကြောင့် အနည်းငယ် အခက်
အခဲရှိသည်။ သို့သော် စိစိတီတီဘက် ကျောပေးပြီး နေလိုက်၏။

ရှု ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဦးဥဩသည် ဟိုတယ်တာဝန်ခံ

တို့ဝေယံလင်းကို နှုတ်ဆက်ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုဝေယံလင်းကိုလည်း ရှု မသကာပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုဝေယံ
လင်းနောက်မှ ခြေရာခံကြည့်လေသည်။

ကိုဝေယံလင်းသည် လုံခြုံရေးရုံးခန်းဘက် လျှောက်သွား၏။
ပြီးနောက် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေလေသည်။
ထိုဝန်ထမ်း၏အမည်ကို ရှု မှတ်သားလိုက်၏။ ကိုလှတင်း။ ရင်ညွန့်မှ
နာမည်ကတ်လေးကိုမှ အားမနာပါးမနာ အုပ်စုဖွဲ့၍ မိုက်ကြေးခွဲချင်
ကြသူများဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကိုသာ ဒေါ်အထွဏ္ဍဝါအား တင်ပြလိုက်လျှင်
ဒေါ်အထွဏ္ဍဝါက အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားပေလိမ့်မည်။

ရှု လိုချင်တာက အစီအစဉ်အတိုင်း မဟုတ်ချေ။

သေချာမှုတစ်ခုကိုသာ သက်သေနှင့်တကွ ခိုင်လုံခဲ့ပါလျှင်
သည်သူကိုမှ ချမ်းသာမပေးချင်တော့ပါ။ ပြစ်မှုကူးလွန်သူကိုရော ကြံရာ
ဝါတွေကိုပါ ထိုက်တန်စွာ အပြစ်ပေးချင်မိသည်။

အထက်လူကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို အသုံးပြုပြီး
အလုပ်ထုတ်ရုံမျှနှင့် ရှု ရင်မခုန်တော့ပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သော်ငြား လူသတ်ရသည်ကို ရှု ခံမင်
သည်။ အပြစ်ကြီးသောလူတစ်ဦးကို သတ်ပါက အလုပ်တစ်ခုပြီးသွား
သလို ရင်ထဲပေါ့သွားသည်။ ရှု စိတ်ရင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်အထွဏ္ဍဝါကို
ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မည်။

ရှုဖြစ်ချင်သောဆန္ဒကို ဖြည့်တင်းပေး၍ ဖြစ်သည်။ နာမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် လောကကြီးထဲ မထင်မရှားနေရသည်ကို ရှု မနာကြည်ပါ။ ရှုနာကြည်သည်က ရှုရဲ့အတိတ်။ ဦးဥဩဆိုသူဖြစ်၏။

ယခင်ကတော့ ခင်ဇော်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ နေတဲ့လူက ဘယ်က ဘယ်လို ဥဩဖြစ်သွားမှန်းမသိသော်လည်း ထိုရယ်သံ၊ ထိုမျက်လုံးကို ရှု တစ်သက်မမေ့ပါ။

ဒေါ်အုတ္တပါ၏အထောက်အပံ့ဖြင့် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက် ရောက်ချင်းပင် ခင်ဇော်ဆိုသောသူကို ရှု ရှာဖွေခဲ့သည်။ သို့သော် နာမည်ပြောင်းပြီး တည်ချက်ပါ ပြောင်းသွားသောကြောင့် ရှုအတွက် မလွယ်ကူခဲ့ပါ။

အချိန်တွေလည်း ကြာခဲ့ပြီကို။ ဆယ်နှစ်ကျော်အချိန်သည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို တောက်ထိုးမိုးမြှော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်နိုင်မှန် ရှုကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရလေသည်။

ရှုမခင်သည် လစစားရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ရှုအမေက ကျောင်းဆရာမ။ ထို့ကြောင့် ရှုတို့မိသားစုသည် ဝင်ငွေထွက်ရုံမျှတန် လေး အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်နေ့၌ ရှုအဖေ ကားတိုက်ခံခဲ့ရသည်။ ပွဲချင်းပြီး မဖြစ်သော်ငြား ဆေးရုံတွင် တစ်ပတ်မျှသာ အတွင်းလူနာအဖြစ် နေပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

အဖေကို ကားဖြင့်တိုက်သွားသူမှာ ခင်ဇော်ဆိုသူဖြစ်၏။ ခင်ဇော်သည် သူဌေးအိမ်မှကားကို လခဖြင့် မောင်းပို့သူဖြစ်သည်။

အဖေသေဆုံးခြင်းကို အမှုမဖွင့်ရန် အမေကို မျက်ရည်ခံထိုးပြီး တောင်းပန်ခဲ့သောမြင်ကွင်းကို ယနေ့ချိန်ထိ ရှု မမေ့နိုင်ပါ။ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်သော အမေသည် ဖြစ်ပျက်တရားကို သည်း နှလုံးသွင်းလေ၏။

ထို့ကြောင့် အဖေသေဆုံးခြင်းကို တရားနှင့်ဖြေကာ ခင်ဇော် ဆိုသူကို ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ခင်ဇော်ဆိုသူသည် ရှုတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက် လုပ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ရှုအသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ဖြစ်၏။ ရှုသည် နားလည်ခါစအရွယ်ဆိုသော်ငြား ခင်ဇော်ဆိုသူကို ကြည့်မရပါ။ ထို့ကြောင့် မလိုလားဟန်များပြုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ဇော်သည် ရှုကို သဘောမကျပေ။ ရှုကလည်း သဘောမကျပေ။ ဒါကို ခိုပိသော အမေသည် ခင်ဇော်ကို အိမ်မလာတော့ရန်ပြော၏။

ထိုအခါ ခင်ဇော်သည် ငိုကြွေးချက်မဖြင့် အမေကို အစ်မလို ခင်၍ လာနေကြောင်း၊ စောင့်ရှောက်လိုကြောင်း ပြောသဖြင့် နဂိုပျော့ညံ့သောအမေက ခင်ဇော်မျက်ရည်များကြား ပျော့ညံ့သွားလေသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် တော်ရုံခံစားရန်နှင့်မငိုဘူးဟု အမေပြောသောစကားကို ရှု ကြားယောင်မိခဲ့ဖြစ်၏။ မေ့မိတ်ထဲတွင်

ခင်ဇော်သည် အမေ့ကို အမှန်တကယ် ကွယ်တာနေသည်ဟု ထင်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်ဇော်အတွက် သီးသန့်ရည်ရွယ်ကာ ချစ်ပြုတ်နေတတ်သေး၏။

ခင်ဇော်သည် တဖြည်းဖြည်း အမေ့စိတ်ကို ညှို့ဝင်စပြုလာသည်။ အမေ့ကိုခိုအောင်လုပ်လိုက်၊ ပျော်အောင်လုပ်လိုက်၊ ခံစားအောင် ပြောဆိုလိုက်ဖြင့် ခင်ဇော်မရှိလျှင် ဟာတာတာ ဖြစ်ရလေသည်တို့ထိ အမေ့ကို ပြုစားလေသည်။

အဖေဆုံး၍ အားကိုးရာမဲ့နေသောအမေသည် ခင်ဇော်အပေါ် သာယာမိသည်ကို ရှု အပြစ်မပြောလိုပါ။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း ရှုတို့အိမ်ကို ကျူးကျော်လာသော ခင်ဇော်ကို ရှု မကျေနပ်ပေ။ ရံဖန်ရံခါ အလည်လွန်ပြီး မိုးချုပ်သဖြင့် ရှုတို့အိမ်မှာ အိပ်သောနေ့တွေပါ ရှိလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က အမေ့ကို ခင်ဇော်နှင့် သမုတ်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သမုတ်နေချိန်တွင် ခင်ဇော်က အမေ့ကို ချစ်စကားဆိုခဲ့သည်။ ထိုအခါ အမေသည် အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသူတစ်ဦးနယ် ခင်ဇော်အချစ်ကိုငြင်းပြီး ခင်ဇော်ကို မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အဖေအသက်လျော်ကြေးငွေကို ခင်ဇော်က ကြားမှ ဖြတ်ခုတ်ထားကြောင်း အမေ သိသွားသည်။ ခင်ဇော်နှင့် အမေတို့ စကားများကြသည်။

ထိုအခါ ခင်ဇော်သည် မူလ ဇာစ်မြစ်ပေါ်လာလေ၏။ အားနွဲ့သောအမေ့ကို ပါးရိုက်နားရိုက်လုပ်သည်။ ထိုအခါ ရှုသည်လည်း အမေ့တက်မှ ကူညီပြီး ခင်ဇော်ကို တိုက်ခိုက်သည်။ ရှုကြောင့် ခင်ဇော်အတွင် သွားပေါက်ရာများဖြစ်သွားပြီး သွေးစိမ်းရှင်ရှင်စီးကျခဲ့သည်။ ခင်ဇော်သည် ဒဏ်ရာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ခင်ဇော်ရိုက်ထားသည့်ဒဏ်ကြောင့်လား ယုံကြည်ရသူ၏ သစ္စာဖောက်မှုကိုခံရသည့်စိတ်ဒဏ်ရာကြောင့်လားမသိ အမေသည် ဒဏ်ရာထဲဘုန်းဘုန်းလဲတော့၏။ ရှု အမေ့ကိုပြုစုခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အမေသည် ရှုကိုခွဲစွာသွားသ၏။ အမေဆုံးသောအခါ ခင်ဇော် ရောက်လာပြန်သည်။ ပြီးနောက် သူကြားထဲတွင် ယူကျုံးမရ လွှမ်းဆွေးပုံဖြင့် ဝိယိုကာ ရှုကိုစောင့်ရှောက်အိပ်ယာပြောပြီး ခေါ်သည်။

ရှု မလိုက်ချင်ဘူးဟု အကြောက်အကန် ငြင်းသော်လည်း အိပ်ခွယ်သေးသော ရှုစကားကို ရပ်ကွက်က လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။

ရှုသည် ခင်ဇော်ခေါ်ရာနောက်သို့လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ခင်ဇော်သည် ရှုကို မှောင်မိုက်သောအခန်းထဲ၌ ပစ်ထားခဲ့သည်။ တစ်ရက်မှ ခင်ဇော်နှင့်တစ်ချပ်တည်း ကျွေးသည်။ သောက်စရာရလည်း မပေးချေ။

တစ်ရက်တစ်ခါရောက်လာတတ်သော်လည်း ရှုကိုမုန်းတဲ့ အကြောင်းများသာပြောနေ၍ ရှု ကြောက်ခဲ့ရသည်။

သူ့ကို သွေးထွက်အောင်ကိုက်တဲ့ ရွာဝင်ကိုလည်း သွေးထွက်အောင် နှိပ်စက်ပြမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခံခဲ့ရသည်။

ရှုသည် အားကိုးရာမဲ့စွာပင် လောကဌမရှိတော့သည့် အခန်းနှင့်အမေကို တိုင်တည်ပုံကြွေးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့အပြင် မောင်မိုက်သော အခန်းထဲမှလည်း ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ အဖေတို့အမေတို့ အတူနေခဲ့သော အိမ်ကိုပြန်လိုသည်။ အိမ်ပြန်ဖို့ပေးဖို့လည်း တောင်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ခင်ဇော်သည် ရက်စက်လွန်းလှသည်။ အိမ်အောက်စေးနဲ့ ဖြစ်သလို ရောင်းလိုက်ပြီဟုဆိုလေ၏။

ရွာဝင် ကြိုးမဲ့စွန်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရွက်မုန်းနေသော ခင်ဇော်သည် ရွက်ကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ရွက်မှာ ငယ်ရွယ်သေးသော်လည်း ခင်ဇော်၏သားမယားပြုကျင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ရှုသည် ဆိုးဝါးသောဘဝဖြင့် ခင်ဇော်ထံတွင် အချိန်အကြာနေပြီးသောအခါ နောက်ဆုံး၌ ရောင်းစားခံခဲ့ရသည်။ နာကြည်ချက်များနေသော ရှုသည် ဘယ်အရာကိုမှ မကြောက်ပေ။ သဘောဆန္ဒမပါဘဲ အပျော်မယ်ဘဝရောက်သွားသော ရှုသည် ကလပ်၌ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

သတ်ပြီးတော့မှ အဖမ်းခံရမှာစိုး၍ ရောက်တတ်ရာရာ ပြေးနေသော ရွက်ကို မြန်မာစကားမတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကယ်တင်ထားခဲ့သည်။

ထိုမိန်းမသည် ရွက်ကို ကိုယ်ခံပညာများ သင်ပေးပြီး လက်သန်များကာ လူသုံးယောက်ကို ထပ်သတ်ခိုင်းသည်။

ရှုလက်ခံသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခင်ဇော်ကို မုန်းနေသော ရှုသည် ခင်ဇော်လိုလူမျိုးတွေကို သတ်ပစ်ခွင့်ရ၍ ဖြစ်သည်။ သူ့သတ်ရမှာ ထိတ်လန့်သော်လည်း လူသတ်ခါနီးအချိန်တိုင်း ရွက်အရံထဲ ခင်ဇော်က ပေါ်လာတတ်သောကြောင့် ရှု ရဲရင့်ခဲ့ရသည်။

အချိန်ကြာလသည်နှင့်အမျှ သတ်ဖြတ်ရသောကိစ္စကို ရှု ခံနိုင်လာသည်။ သေခြင်း သတ်ခြင်းဆိုတာ ရှုအတွက် ထမင်းစားအရသာက ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုမိန်းမကြီးလက်အောက်၌ လူလားမြောက်လာခဲ့သော ရှုသည် နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံလည်း များလာသလို ဘာသာစကားတော်တော်များများကိုလည်း ကျွမ်းကျင်လာသည်။ ရှုအတွက် အိမ်ဆိုတာမရှိပါ။

နာမည်လည်း အတည်တကျမရှိပါ။ ထိုင်းနိုင်ငံရောက်လျှင် အင်္ဂလိပ်မန်ဖြစ်ရပြီး တရုတ်ပြည်ရောက်လျှင် အားလျန့်ဖြစ်ရသည်။

ဒါ့အပြင် ရှုနာမည်သည် ခရစ်စတင်ဖြစ်လိုက်၊ ရှုနာဖြစ်လိုက် မရဖြစ်လိုက်၊ အိုကာစံဖြစ်လိုက်ဖြင့် အမျိုးစုံ၍နေချေပြီ။ သေတော့ မြန်မာပြည်၌ ရှုဖြစ်ရပြန်၏။

ရှုအသက်သည်လည်း သေရပေါင်း မနည်းတော့ပါ။

သေစာရင်းပြပြီး ကွယ်ပျောက်သွားရသည်က ရှုဘဝဖြစ်သည်။ ရှု၏ ရှင်သန်ခြင်းတွင် အကြီးကျယ်ဆုံး ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည်။ ခင်ဇော်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး လက်တွဲပြန်မယ်ဟု ခိုင်ခံ့မာမာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ယခု ခင်ဇော်သည် ရှုအရှေ့သို့ ညဩအသွင်ဖြင့် ရောက်နေပြန်သည်။

ရှုဆန္ဒအတိုင်းသာဆိုလျှင် ခင်ဇော်ကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးဖမ်းသလိုဖမ်းပြီး မှန်မှန်ချေပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် နာခဲ့ရသောဘဝကြောင့် ဒင်းကို လွယ်လွယ်နှင့် သေခွင့်မပေးနိုင်ချေ။

မိမိခံစားခဲ့ရသလို ခံစားစေချင်သည်။

ရင်ထဲမှ ဒေါသကြောင့် နှိပ်စက်နည်းပေါင်းစုံတို့သည် အမှောင်ဖုံး၍ နေချေပြီဖြစ်၏။

ဘယ်လိုစီရင်ရမလဲဆိုတာကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လက်သီးကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုတ်ပြီး ဒေါသကို ဆက်လက်မွေးမြူနေမိသည်။

“ရှု”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒေါ်အုတ္တဝါ၏အတွင်းရေးမှူးကို မြင်ရလေသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ။ ရှင် ဒီမှာ ဘာရပ်ဆောင်နေတာလဲ”

မာလာသည် ရှုကို သက်မကင်းသည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သူဌေးက ရှင်ကို မေးနေတယ်”

ရှု သဘောပေါက်သည်။ ရှုသည် ဒေါ်အုတ္တဝါနှင့် တွေ့သင့်နေပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒီညနေ ဒေါ်အုတ္တဝါနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

ရှု ဘာပြောရမလဲ။ မိုးသားမှောင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ သွေးမောဖွယ် တွေ့ဆုံခန့်အကြောင်း စာဖွဲ့ပြောပြရမှာလား။ ဒါတွေက ဆိုလောက်ဘူးဟု ထင်သည်။ အင်မတန် ရှေ့ရေးကြိုမြင်သော ဒေါ်အုတ္တဝါသည် မိုးသားမှောင်၏ကိစ္စ မသိဘဲနေမည်မဟုတ်ပါ။ ရှု သိသား မြင်ထားသည်ထက် ပိုစွာ ဒေါ်အုတ္တဝါသိနေမည်ကို ရှုရင်ထဲ နှိပ်နှိပ်မိနေ၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဒေါ်အုတ္တဝါရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဒေါ်အုတ္တဝါနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည့် တစ်ခဏမှာပင် ရှုသဘောပေါက်သွားသည်။

ရှုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ မိမိနှင့် ဦးဩ၏ ဇာတိ

သက်မှုကို ဒေါ်အုတ္တဝါ သိသွားမှာစိုးရိမ်သည်။ ရှုသည် ဒေါ်အုတ္တဝါ အတွက်တော့ ကြေးစာသက်သက်ဖြစ်၏။ အမှုကိစ္စတွင် ကိုယ်ခေါ် ကိုယ်တာပါခဲ့မည်ဆိုပါက အလုပ်ရှင်က မည်သို့မျှ သဘောတွေ့သေးမည်မဟုတ်ပေ။

ရှုသည် မြန်မာပြည်၌ ဒေါ်အုတ္တဝါ၏ အကူအညီမပါဘဲ နေ၍မရပေ။ နေလို့ရသည့်တိုင်အောင် ရှု ရည်မှန်းချက်ပြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ရှု၏ရှင်သန်ခြင်းသည် ဥဩအမည်ခံ ဦးခင်စော်ကိုရှာဖွေ ဖြစ်၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဒေါ်အုတ္တဝါအပ်ထားသောအမှန် ဦးဥဩပတ်သက်နေသည်က ကံကြမ္မာဟုဆိုရမည်မှာအမှန်။

မျက်စိရှေ့တွင် ရန်သူကိုထားပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေရသည့်အတွက် ရှု သဘောမတွေ့တာအမှန်ပါ။ ရှုရဲ့စိတ်ရင်း အတိုင်သောဆိုလျှင် ဦးဥဩကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တမလွန်ဘဲ ပို့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ရန်သူကို လျော့တွက်၍မရဟူသော စကားကြောင့်သာ စောင့်ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်၏။

စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်မှာ မှန်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဦးဥဩဆိုသော လူယုတ်မာသည် အရင်သူဌေးတွေလောက် အသက် အန္တရာယ်ကို ပေါ့လျော့နေသူမဟုတ်ပါ။ မကောင်းမှုများများလုပ်သော ကင်းပုန်းများချလေဆိုသည့်အတိုင်း ဦးဥဩထံတွင် မိုက်ကန်းကန်း

ဘပည့်ကျော်တွေ များလှသည်။

ငွေရန်ကို ရှူကြသူများသည် ဦးဥဩဝန်းကျင်၌ အသင်းအဖွဲ့ ခိုက် ကျင်လည်ကျက်စားကြသည်။ ပြီးနောက် ဦးဥဩ၏မျက်လုံးများ။ ဆိုအကင်းပါးသောမျက်လုံးသည် လူတိုင်းအပေါ် သံသယနှင့်ကြည့် တတ်သည်။ မိမိလိုခြံရေးအတွက် အမြဲ သတိရှိနေတတ်သည်။

ပိုပြီး အံ့သြဖို့ကောင်းသည်က မိမိလိုခြံရန် တိုင်သိပြည်သိ ဣနယ်ထဲ ဝိုင်းဝန်းသောကိစ္စဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ရှု ဖတ်ဖတ်ချင်း တွင် မင်တက်ခဲ့ရသည်။ မယုံနိုင်ခဲ့ပါ။ ဦးဥဩဆိုသူ၏မျက်ရည်သည် အာတွက်တော့ ရယ်စရာဖြစ်နေခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဥဩ၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုကို နား အတွင်းကျကျ သိထားသူဖြစ်နေ၍သာတည်း။ ရှု နားမလည်သည် က ဦးဥဩကိုမဟုတ်ပါ။ ဒေါ်အုတ္တဝါဖြစ်၏။

အရင်ကိစ္စ ဦးနော်မာ၊ ဦးစော်ဝင်း၊ ဦးမြင့်သိန်းတို့အား ပုဂ္ဂိုလ် ဆေးဆန်သည့် ရန်ကြေးကြောင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခိုင်းခဲ့ သည်။ ရှုလည်း ဘဝနာခဲ့သူမို့ ဒါကို လွယ်လွယ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာ၍ နိုင်သည်။

အကယ်၍ ဒေါ်အုတ္တဝါက မသတ်ခိုင်းလျှင်ပင် ထိုသုံး သောက်လို လူယုတ်မာများအား ရှု ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်မပေးချင် တော့ပါ။ ထိုလူမျိုးများ အသက်ရှင်နေပါက အမျိုးကောင်း သမီးမြို့များ

အရွယ်မရောက်သေးခင် အညွန့်ချီးခံရမည်မှာ ဒုန့်ဒေးဖြစ်လာလိမ့်မည်။ မကောင်းမှုသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဟူသော ဆိုရိုးသည် ထိုသုံးယောက်အတွက် ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်အုတ္တဝါ ငယ်တို့ တုန်းကတည်းက လုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှုများသည် ဒေါ်အုတ္တဝါ အသက်လေးဆယ်အရွယ်ထိ မရပ်နားခဲ့သေးပါ။

ထိုအနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း သမီးပျိုများ၏ဘဝ ဘယ်နှစ်ခုတောင် ဆုံးရှုံးပြီးပြီလဲဆိုတာ ရှုမတွေးရဲအောင် ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုသည် တွေဝေစွာ စူးစမ်းမနေဘဲ အမြန်ဆုံး ကိစ္စသုဉ်းခဲ့သည်။

ထိုသုံးယောက်ကိစ္စ ပြီးပါက ဒေါ်အုတ္တဝါသည် ရှုနှင့် လက်တွဲဖြုတ်သွားလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သော်လည်း ဦးနေလ၏အမှု ထပ်အပ်သည်။

သေသင့်သောလူဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ခဲ့သဖြင့် ဦးနေလ၏ နောက်ကွယ်မှ ဘဝမှန်ကို ရှု စုံစမ်းကြည့်သည်။ ဦးနေလသည် ဒေါ်အုတ္တဝါနှင့် အတိတ်တွင် ပတ်သက်မှုမရှိခဲ့သော်လည်း ယခင် သုံးယောက်ထက်မလျော့သည့် လူယုတ်မာတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

မုဒိမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အတိတ်နာကြည်းချက်ရှိခဲ့သော ရှုသည် တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ဦးနေလအား ပိပိရိုရို ဇာတ်သိမ်းပေးခဲ့သည်။

ဦးဇော်ဝင်း၊ ဦးမြင့်သိန်းတို့၏ သေဆုံးမှုသည် လူထုကြား ဂယက်မရှိကဲ့သို့သော်ငြား ဦးနေလတို့၏ သေဆုံးမှုသည် လူအများ

အိမ်စပ်ဖျား ရေပန်းစားလာသည်။

ရလဒ်အနေဖြင့် သူဌေးများ၏နောက်ကွယ်ဘဝ မေတ္တာမျှ ငြိမ်ကျသွားခဲ့သည်ကို ရှု အရသာရှိရှိ စုံစမ်းသိရှိရ၏။ ဒေါ်အုတ္တဝါအား ရှု လေးစားသွားမိသည်။

ဆုံလည်ထိုင်ခုံပေါ် ငြိမ်သက်စွာထိုင်သော ထိုအမျိုးသမီး၏ ခံစိတ်ထဲ ဘာတွေတွေးနေသလဲဆိုတာ ရှုတို့ ခန့်မှန်းရခက်သည်။

ဦးဇော်မာ၊ ဦးဇော်ဝင်း၊ ဦးမြင့်သိန်းတို့အား ဒေါ်အုတ္တဝါသည် သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် နာကြည်းခဲ့သည်ဟု ရှု ခန့်မှန်းမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အုတ္တဝါ၏ ဘဝဖြတ်သန်းခြင်းကို ရှု မှန်းဆ၍ရသည်။

မိမိဘဝထက် မလျော့သောကြမ်းတမ်းမှုမျိုး ဒေါ်အုတ္တဝါထံ နှိပ်စပ်မည်ဖြစ်သည်။ မိမိက ဦးဆောင်ခေါ် ဦးညွှတ်ကို နာကြည်ခဲ့သည်ထက်ပိုသော ဖိနှိပ်မှုမျိုး ဒေါ်အုတ္တဝါ ကြုံခဲ့၍ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရှုနားမလည်သည်က မိုးသားမှောင်ကပ်စွာဖြစ်၏။ ဦးညွှတ်သည် အထင်ကရသူဌေးလည်း မဟုတ်ပေ။ ဦးနောက် ကျွဲရှင်ဆရာ မိုးသားမှောင်။ သူကလည်း အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ ဘာရေစက်နဲ့များ ထိုအမှုကိုသိပြီး ရှုကို လိုက်ခိုင်းနေရတာလဲ။

ရှုကို ဘယ်လိုအသုံးချမလို့လဲ။ ဘာကြောင့် ရှုဘေးမှာ ခေါ်ထားရတာလဲ။ သိချင်စိတ် ဖြစ်မိသော်လည်း ထိုစိတ်က ပြင်းပြမှုမရှိပေ။ ရှုသည် မျှိုသိပ်တတ် သူပီပီပင် ခံစားချက်မဲ့သော မျက်နှာနှင့်

ဒေါ်အုတ္တဝါရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် နားလည်ရခက်သော မျက်လုံးများနှင့် ရှက်စိတ်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအကြည့်သည် စကားလုံးများစွာဆိုနေလေသည်။

ရှုရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရှုနှင့်ဦးဥဩတို့ ပတ်သက်မှုကို ဒေါ်အုတ္တဝါ သိသွားပြီလား။

“ကိုယ်က သေလောက်အောင် လက်စားချေချင်ခဲ့သူတွေ ကိုယ့်ရှေ့ ဒူးထောက်လာတဲ့အခါ မင်း ဘာလုပ်မလဲ ရှု”

ဒေါ်အုတ္တဝါ၏မေးခွန်းသည် တိုတောင်းသောငြား အဓိပ္ပာယ်များစွာ ခိုအောင်း၍နေသည်။ ဘာသဘောလဲ။ ဦးဥဩနဲ့ ရှုအကြောင်းကို ဆိုလိုချင်တာလား။

“ပြုသူက မေ့လျော့နေတတ်ပေမယ့် ခံစားရသူမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဗရပ္ပပဲ။ ကိုယ်နဲ့ အလားတူတဲ့ဒဏ်ရာမျိုး ပေးသင့်သလား”

“အဲဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေနိုင်မယ်လို့ ယူဆထားသလား”

“မင်းရဲ့အထင်အမြင်ကို သိချင်ရုံသက်သက်ပါ”

ဒေါ်အုတ္တဝါ ထပ်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ပထမမေးခွန်းသည် မိမိအား ရည်စူးခြင်းမဟုတ်မှန်း ရှုသိသွားသည်။

“ရေစက်ဆိုတာကို မင်းယုံသလား ရှု”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့ခြင်းက ရေစက်ဆိုရင် အဲဒီ

ကိစ္စမျိုး လောကမှာ အများကြီးရှိတယ်”

“အဲဒီရေစက်ကြောင့်ပဲ တို့ကိုယ်တို့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောရင် တို့ညွှတ်တာပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒွီဟဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ချိန်တိုင်း ညွှတ်သွားတတ်တာက ဒေါ်အုတ္တဝါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“တို့စိတ်တွေ ပျော့ညံ့နေပြီ ရှု။ တို့ကို နည်းလမ်းလေးတစ်ခု ဆောက် ပြောပြနိုင်မလား”

“ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အဲဒီလိုအကြံမျိုး တောင်းတာလဲ”

“မင်းနဲ့တို့က တူနေလို့ပေါ့”

ရှု အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ရှုမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပြီ။

“ဥဩလို လူကို မင်း ဘာလို့ သတ်မပစ်သေးတာလဲဆိုတာ တို့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဥဩကိုချဉ်းကပ်နေတဲ့ မင်းရဲ့ပုံက သိပ်ကို ထူးဆန်းနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် တို့ မင်းနောက်ကို လိုက်စုံစမ်းတာက တို့အများ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ရှင် ဘယ်လောက်ထိ သိပြီးပြီလဲ”

“ဥဩက ယခင်က ခင်ဇော်နာမည်နဲ့နေပြီး လူယုတ်ဟာ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလောက်ပါပဲ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မင်းကြာမှ

သိရမှာပဲ။ တို့ထင်တယ် မင်းလည်း အဲဒီမိန်းကလေးတွေထဲက ခန့်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကို ရှင်အလုပ်ကနေ နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ”

“တို့ ဒီအကြောင်းပြောရင် မင်း အဲဒီလို တောင်းဆိုလာမယ်ဆိုတာ တို့သိတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ မပြောဘဲနေမလို့ဘဲ”

“ရှင်သိတာ ကြာပြီပေါ့”

“တို့ အဲဒီလောက်ထိလည်း မလျင်ပါဘူး။ ခုလို ဖွင့်ပြောရတဲ့ အကြောင်းရင်းက မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်းစိတ်ကြိုက် လုပ်လိုက်မှာ စိုးလို့ပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မကို နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ဒေါ်အုဏ္ဍဝါကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။ မှန်တာပြောရရင် ရှင်က ဒီကိစ္စကိုမခိုင်းခဲ့ရင် ကျွန်မ ဦးဥဩနဲ့ ခုလို လွယ်လွယ်ဆုံလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“မင်းနဲ့တို့က တစ်လှေတည်းဖီးပြီး တစ်ခရီးတည်းသွားနေတာပါ ရှ။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဦးတည်ချက်က လမ်းသာမတူချင်နေမယ် ပန်းတိုင်တော့ တစ်ခုတည်းပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မင်း ရေစက်ဖြတ်တော့ မလို့လား”

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်မကိစ္စမှာ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါကို အသုံးမချချင်ပါဘူး။ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါနဲ့ ဦးဥဩ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ”

“တို့နဲ့ပတ်သက်တာ ဥဩမဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့သက်ဆိုင်နေတဲ့ ဘတ်ဝန်းကျင်”

“မိုးသားမှောင်နဲ့လား”

“သူတို့သားအမိက တို့ကို ဟက်ထိစေတဲ့လူသက်သက်ပါ။ သူ့အမေကြောင့်ပဲ တို့ ဒီကိစ္စမှာ ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်ပတ်သက်မိတာပဲ။ ကံဆိုးချင်တော့ ဥဩရဲ့သတင်းပုတ်နဲ့ကို တို့ သိသွားတယ်။ ပိုဆိုးတာက တို့ရဲ့ပတ်သက်သူတွေရဲ့ သက်ဆိုင်သူဖြစ်နေတာပဲ။ တို့ ဒီလိုပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောရတာက အကြောင်းရှိတယ်။ မင်းနဲ့တို့ကြား မပွင့်လင်း ခင် အကုန်ဟကုန်လိမ့်မယ်။ ဥဩကို လျော့တွက်လို့မရဘူး”

“အရင်လူတွေနဲ့မတူဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“သူ့ကို သေသင့်တဲ့လူလို့ မင်းထင်သလား ရှ”

“ရှင်နေသင့်တဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အတိတ်ကို တွေးကြည့်ရင်တော့ ဥဩရှေ့မှာ မရှုမလှဘဝန်းရတဲ့လူတွေအတွက် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးနေချင်စရာပါပဲ။ သူတို့ ဒုက္ခဖြစ်နေတာကို ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်ရင် အရသာရှိမယ်လို့ ဆွေးခဲ့တယ်။ တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ တို့ မရယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီမှာ ဘို့ကိုယ်တို့ သဘောပေါက်သွားတယ်။ တကယ်တော့ တို့နှလုံးသားက အေးစက်မာကျောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မာကျောချင်ယောင်ဆောင်နေတာ”

“စန္ဒာနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

“တကယ်က မိုးသားမောင်ဟာ အမှုကနေ ကွင်းလုံးကွင်း လွတ်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့လွတ်ဖို့ဆိုရင် တရားခံအစစ်ကို ဖမ်းမိ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မ ဦးညိုကို ရှင်သန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“သေဆုံးခြင်းထက် ခက်ခဲတာက ရှင်သန်ခြင်းပဲ ရှ”

“သူ ရှင်သန်နေသ၍ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ဒုက္ခရောက် နေဦးမှာပဲ”

“ဒီလောက်ထိ မကောင်းတာတွေလုပ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလူကို လွယ် လွယ်နဲ့ ပေးသေမလို့လား ရှ။ မင်း အဲဒီလို လွယ်လွယ်လေးဆုံးဖြတ် လိုက်မှာမို့လို့။ တို့ ဒီလိုတွေပြောနေရတာလေ။ သူ့ကို သေတာထက် ဆိုးတဲ့ နာကျင်မှုတွေ တို့တစ်တွေပေးနိုင်တယ်။ သူ့ကြောင့် မင်းဆိုးဝါး ခဲ့တဲ့တာထက် နှစ်ဆလောက် ပိုခက်ခဲသွားနိုင်တဲ့တာမျိုး သူ့ကိုပေးလို့ ရတယ်”

ရှု စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုအချက်ကို တွေးမရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည့် ရှုစိတ်ကို ဒေါ်အဏ္ဏဝါက မီးမောင်းထိုးပြနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ပြီးပြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုရင် မိုးသား မောင်ကို လိုအပ်တယ်”

“မိုးသားမောင် ဟုတ်လား”

“အခုချိန်မှာ တရားခံကို အကဲခတ်မိတဲ့လူက ကာယကံရှင် မိုးသားမောင်ပဲရှိမယ်။ မတရားခံခဲ့ရတဲ့အတွက် မုန်းတီးနေမယ့် လူက လည်း မိုးသားမောင်ပဲ ရှိမယ်။ တို့တစ်တွေမသိတဲ့ကိစ္စကိုလည်း မိုး သားမောင်က သိနေနိုင်တယ်။ တို့တစ်တွေ တရားခွင့်မှာမပြောနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကို မိုးသားမောင်က ပြောနိုင်လိမ့်မယ်”

“တရားခွင့် ဟုတ်လား အဲဒီလူကို ရှင်က”

“တစ်နိုင်ငံလုံးမက ကမ္ဘာကပါ ဥဩဆိုတဲ့လူကို ရွံသွား အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ ဒီလိုကိစ္စမျိုး နောက်ထပ်မဖြစ်အောင် တား ဆီးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ပြပေးချင်တယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ရွံကြောက်ကြီးဖြစ်သွားတဲ့လူတစ် ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းက သေဆုံးခြင်းထက် ပိုခက်ခဲနေဘူးလား”

ရှု ငြိမ်သွားလေသည်။ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး ရှုမျက်လုံးက အရောင်တောက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ မိုးသားမောင်နဲ့ ဆုံကြတာပေါ့”

ရှု၏ ပြတ်သားသော အသံအောက်တွင် လက်သွားသော ဒေါ်အဏ္ဏဝါ၏အပြုံးကို ရှု ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အခန်း (၂၃)

“မေမေပြောတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော့် အတွက် ပဟေဠိဖြစ်နေခဲ့တာ ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်”

မိုးသားမှောင်သည် မျက်စိရှေ့မှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ပြီး ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

စန္ဒာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဟုဆို၍ ဤနေရာသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ အဖြေက ရှင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲဆိုသည့် အကြောင်းအချက်ကို သိချင်မိသည်။

ပြီးနောက် သူ ဆေးရုံတွင် မေ့နေချိန်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်ဟု မေမေက ဆိုခဲ့သည်။ ပြီးနောက် သူ အချုပ်က

နေစဉ် အိမ်ကိုရောက်လာသောအမျိုးသမီး။

သူ့အသိထဲတွင် မေမေပြောပြသောပုံနှင့် အမျိုးသမီး မရှိရိုးမရှိပါ။ မေမေအတွက် မေးခွန်းတွေ များနေမည်စိုး၍ သူ့သိသောလူများအဖြစ်သာ ဟန်လုပ်နေခဲ့ရသော်လည်း သူ့ရင်ထဲ ပဟေဠိက ကြီးစွာနေသည်။

သို့သော် ယခုမူကား ထိုပဟေဠိရှင်းသွား၏။ သို့သော် ထိုခက်ကြီးတဲ့ ပဟေဠိသာ ရောက်လာပြန်၏။

ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က စန္ဒာကိစ္စမှာ ဝင်ရောက် ပတ်သက်နေရသလဲ။ စန္ဒာနဲ့ ဘာတော်လို့လဲ။

“အဲဒီနေ့က အဲဒီနေရာမှာ တို့ရှိနေတယ်”

ထပ်ပြီးပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ ပို၍ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“တရားခံကို ရှင်ရိပ်မိနေတယ် မဟုတ်လား”

ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသောစကားများကြောင့် သူ ဘာပြော၍ပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။

“ရှင်သိနေလျက်သားနဲ့ ဘာလို့ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ”

“စန္ဒာက ကျွန်တော့်တပည့်ပါ။ သူ့ကို သိက္ခာချတဲ့လူက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဒါကြောင့် ... ရှင်ရဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပေါင်းအသင်း

တွေက ရှင် အဲဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ကြိမ်းသေပေါက်ပြောနိုင်တာကိုး”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျွန်တော့်နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းတာလဲ”

“စည်းကျော်ခဲ့သလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ ခုလို လာတွေ့တဲ့ကိစ္စက”

“ရှင့်ကို လူပီပီသသ ဆုံးဖြတ်စေချင်လို့ပဲ”

“ဘာ”

“ဥဩဆိုတဲ့လူကို ထောင်ထဲပို့နိုင်မယ့်လူက ရှင်ပဲရှိလို့ပဲ”

သူ အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။ မျက်နှာသေနှင့် မှင်တေးသေပြောနေသော ထိုအမျိုးသမီးကိုသာ စူးစမ်းမိသည်။ ပြီးနောက် သိချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသော အမျိုးသမီး

“ကျွန်တော်က ဘာလို့ ဦးဥဩကို ထောင်ထဲပို့ရတာလဲ သူက တကယ်မကောင်းတဲ့လူဆို သူတရား သူစီရင်လိမ့်မယ် ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာဗျူဟာ ကံ ကံရဲ့အကျိုးကိုယုံတယ်”

“အကျိုးဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှာမှ ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မသိဘူး။ အခုဖြစ်နေတာက အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ဆုတ်ယုတ်တာပဲ။ စန္ဒာတွေ အများကြီး ထွက်ပေါ်စေချင်တာလား”

“ဗျာ... စန္ဒာတွေ ဟုတ်လား”

“ဥဩဆိုတဲ့လူက စန္ဒာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဒုက္ခပေးသွားတယ် ထင်လို့လား”

“တကယ်ပဲ ဦးဥဩလား။ ဦးဥဩက။ ဟာဗျာ... ကျွန်တော် တပဲ ရှားလို့ ပေါက်ကရဲတွေ့နေမိတယ် ထင်တာ။ ဦးဥဩပဲလား”

“ရှင် သူ့ကို တရားစွဲလိုက်ပါ”

“ဗျာ”

“ရှင် မတရားစွပ်စွဲခံထားရတာကို တစ်နိုင်ငံလုံး သိတယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့စန္ဒာမျက်နှာထောက်ပြီး ဒီကိစ္စကို ရှင်ဆောင်ရွက်သင့်တယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာသက်သေနဲ့ ဦးဥဩကို တရားစွဲရမှာလဲ”

“ရှင်သာ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် တို့နဲ့ရှု ရှင်နောက်ကနေ ရှင့်ကို ကူညီနိုင်တယ်”

“ဦးဥဩက သေချာလို့လားဗျာ။ သူ့ရဲ့ပထွေးလေ”

“စန္ဒာအမေက ဒေါ်အိအိခင်၊ စန္ဒာအဘွားက ဒေါ်ချက်ဆိုလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကို ရှင်မသိသေးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီအကြောင်းကို ချင့်ထက်ပိုသိတဲ့ တို့တွေကို ရှင်က သံသယမထားသင့်တော့ဘူး”

“စန္ဒာအမေနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်”

“ဥဩဆိုတဲ့လူကို ရှင် ထောင်ထဲထည့်နိုင်တဲ့နေ့ကော”

တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဘာလို့လဲ”

“အိအိခင်က အခု ဥဩရဲ့လက်ထဲမှာလေ။ အခြေအနေ
မဟန်တော့ရင်တော့ ဂိုထောင်ထဲက ကောင်မလေးတွေနဲ့အ
အိအိခင်လည်း ထိုင်းရောက်ရင် ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဦးဥဩကို ထောင်ထဲထည့်တာက မိန်းကလေးအယော
တစ်သိန်းကို ကယ်လိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ။ ရှင် စဉ်းစားပေါ့။ အမှုမ
ချင်လို့ ဘာသိဘာသာနေမလား။ ရှင်စဉ်းစားပြီးရင်တော့ ကျွန်မ
ဆက်သွယ်ပါ။ မဆက်သွယ်ရင်တော့ ရှင် ကျွန်မတို့ကမ်းလှမ်းပ
လက်မခံဘူးလို့ ကျွန်မ သတ်မှတ်လိုက်မယ်။ ကဲ ... ရှ ... သွား
အောင်”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်အဏ္ဏဝါက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ခ ... ခဏနေပါဦးဗျာ”

ဟု သူက ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဟန့်တားသောအခါ ဒေါ်
အဏ္ဏဝါသည် သက်သောင့်သက်သာပြန်ထိုင်လေ၏။

“တကယ်ပဲ အဲဒီလိုကိစ္စကြီးကို ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ရှင်မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ယူဆရင် ကျွန်မ ရှင့်ကိုလာရှာ
မဟုတ်ဘူး”

“သက်ဆိုင်ရာကို သတင်း ...”

“အဲဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ပြီးပြောကံမယ်ဆို ကျွန်မ ရှင့်ဆီ
ဆက်မလာတော့ဘူး ကိုမိုးသားမောင်။ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်စားနေတဲ့
ဥဩဆိုတဲ့လူရဲ့ပါးနပ်မှုကို ရှင် မခန့်မှန်းမိဘူးလား”

ဟု ဒေါ်အဏ္ဏဝါက ဆိုသောအခါ သူသည် မှိုက်ကျသွားလေ
သည်။

သူ့အတွေးထဲ ကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သူသည် ဘဝကို
အေးအေးဆေးဆေး ကျော်ဖြတ်လိုသူဖြစ်သည်။ ယခုမှူကား သူဝင်ရ
သည့် ပြဿနာသည် အရှုပ်အထွေးကြီးစွာ။

အရှုပ်အထွေးမှန်းသိ၍ ရှောင်ကွင်းရအောင်လည်း သူက
ဘစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရာကျမည်။

အကယ်၍ တရာဆံမပေါ်ခဲ့ပါကလည်း သူ့ဘဝတစ်လျှောက်
ဒီအမည်းစက်ကြီးကို ဖျက်နိုင်မည်ဟုတ်ပေ။

ဒါတွေ ထားပါဦး။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ယုံရရဲ့လား။
ဒေါ်အဏ္ဏဝါနဲ့ရှင်ဆိုတာကလွဲ၍ ဘဝနောက်ကြောင်းကို ဘာမှမသိရဘဲနဲ့
သုံးလို့ရရဲ့လား။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို
သုံးကြည်ချင်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ တောက်ပသွားသော မျက်လုံးများကို မြင်ရလေသည်။

“အဲဒါမတိုင်ခင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ စန္ဒာ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“အဲဒီမေးခွန်းကို မဖြေဘူးဆိုရင် ရှင်ရဲသံသယက ကျွန်မတို့ အပေါ် ငြိမ်းမှာမဟုတ်ဘူး။ အကယ်၍ ဖြေခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒဏ်ရာ ပြန်လည်သက်ဝင်လာဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မေးခွန်းကို ဖြေမှာ ပါ”

ဟုဆိုပြီး ဒေါ်အဏ္ဍဝါက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကယ်စေချင်တဲ့မိန်းကလေးတွေထဲက ဘယ်သူက ကျွန်မတို့လို မခံစားစေချင်တော့လို့ပါ”

ထိုအဖြေသည် တိုတောင်းလှသော်လည်း သူ့ရင်ထဲ ဆူတစ်ချောင်းလို နှစ်ဝင်သွားလေသည်။

သူမေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည့်အသံမှာ မာရည်ကြောရည်နဲ့ လှသော်လည်း ထိုအသံကြောင့် ရင်ထဲ ထိရှကြေကွဲသွားလေသည်။ ထပ်ပြီး မယုံသင်္ကာလည်း မဖြစ်မိတော့ပါ။

ထိုစကားလုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှ ဘဝတွေကိုလည်း သူ့နှလုံး သားက ခံစားသိရှိလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

သူ နောင်တရမိသည်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး

နလိုစိတ်ဖြင့် ဦးညိုကို သံသယရှိသော်လည်း မစူးစမ်းခဲ့ပါချေ။

သူလို တာဝန်မသိတဲ့လူတစ်ဦးကြောင့် ဘဝများစွာ နစ်နာမည့်အနေအထားမှာ ရှိနေလေသည်။

စန္ဒာအတွက် စိတ်မကောင်းသော်လည်း ထိုပြဿနာတွင် ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်ပတ်သက်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဦးညိုဆိုသူကို အံ့သြမိသည်။

စန္ဒာအမေရဲ့သတင်းကိုကြားရသောအခါ ပို၍ အံ့သြမိသည်။ သနားလည်းသနားမိသလို အားမလို အားမရလည်း ဖြစ်ရသည်။

ပထွေးနှင့်မယားပါသမီးသည် ဘာမှ သွေးသားတော်စပ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ယခုလိုကြီးတော့ မလုပ်လောက်ဘူးဟု ထင်ခဲ့သည်။

မိမိကသာ သံသယများတာပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စန္ဒာအမှုထက်ကြီးသော အမှုကို ထပ်ဆောင်တော့မည်ဖြစ်၏။

အရှုပ်ထုပ်မှန်ဆီပေမယ့် ပါဝင်ရတော့မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမေ့ကို တရားရိပ်သာသို့ပို့ရန် ကြံစည်ရတော့သည်။ သူ့ကြောင့်

အမေ့ကို ထပ်ပြီး စိတ်မရှုပ်စေချင်တော့ပါ။

အချုပ်ခန်းမှထွက်လာတာ မကြာသေးသောသူ့ကို ပစ်ပြီး အမေက တရားရိပ်သာမသွားလိုသော်လည်း သူက ရပါတယ်ဆိုတာ

နဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ပြော၍ ပဲခူးရှိ တရားရိပ်သာသို့ ပို့လေသည်။

ထိုရိပ်သာ၌ အမေနှင့်ဆင်မင်ရင်းနှီးသော ဆရာလေး ဒေါ်အောင်
ဝတီနှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။

ဆရာလေးနှင့် အမေတို့ပြောဆိုနေကြပုံကို ကြည့်ရင်း တစ်
တစ်ယောက်ကို သတိရမိ၏။ ဒေါ်အောင်ဝတီ ဖြစ်သည်။

ဆရာလေး၏ရုပ်သွင်မှာ ဒေါ်အောင်ဝတီနှင့် ဆင်ဆင်တူနေ
သည်ဟု ထင်သည်။

သူတင်မကပါဘဲ အမေကပါ သတိပြုမိ၍ ဆရာလေးအား
မေးလေသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဆရာလေး။ ဆရာလေးမှာ သားကြီး
သမီးကြီးများ ရှိလေရောသလား”

“ဘာလို့လဲ ဒကာမကြီး”

“ဆရာလေးနဲ့ရှင်အတော်တူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
တွေ့ဖူးလို့ပါ”

“လောကမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုတာမျိုးက
သကိုး။ ဆရာလေးမှာ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သားကတော့
အခု ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ရနေပြီလို့ ဆိုတာပဲ။ မနေ့က
ဆရာလေးဆီ ရောက်လာခဲ့သေးတယ်။ သမီးကတော့ ဆုံးရှုံးပါပြီ
ကွယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်ကပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ သိရတာပဲ”

“သိရတယ် ဟုတ်လား ဆရာလေး”

“အဟောင်းတွေက အသစ်ဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေကို
အတိတ်မှာပဲထားခဲ့တာကြာပါပြီကွယ်။ ကံကြမ္မာပေါ့။ အတ္ထဝါက
ကြမ္မာဆိုးနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့လူကိုး”

“အတ္ထဝါ ဟုတ်လား... ဆရာလေး”

ဆရာလေး၏စကားကို သူ ပြန်ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ခုလောက်ဆို အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိရောပေါ့။
သက်ဆုံးမရှည်ရှာပါဘူးကွယ်။ အခုဆို ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုတိုင်း
အတ္ထဝါအတွက် ဆုတောင်းပေးနေဖြစ်ပါတယ်။ ရောက်ရာဘုံဘဝမှာ
သာသနာခေါ်နိုင်စေဖို့ပါ”

ဆရာလေးက လေပြည်အေးနှင့်ပြောကာ စကြာလျှောက်သွား
သော်လည်း သူ့မှာတော့ ပဟောဠိများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဘာတွေလဲ။

ဒီပုံစံအတိုင်းသာဆိုပါက ဆရာလေးပြောတဲ့ အတ္ထဝါသည်
သူသိသော ဒေါ်အောင်ဝတီဖြစ်ဖို့ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေ၏။

ဒေါ်အောင်ဝတီသည် ချမ်းချမ်းသာသာပုံဖြစ်သည်။ ဘာလို့များ
ခိုင်ကို မရှာရတာလဲ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးခဲ့လို့လဲ။

သူထည် စပ်စုတတ်သူမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဒေါ်အောင်ဝတီ
အကြောင်းကား သူ့ရင်ထဲ ပဟောဠိဖြစ်ရသည်။ သိချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိ
သည်။

၂၈၂ မယ်ခိုင်

ဘဝက ဘယ်လောက်ထိ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲခဲ့သလဲဆိုတာ သိချင်သည်။ သိရလိမ့်မယ်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။ ယခုတော့ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါအရေးကိစ္စထက် ကြီးသောကိစ္စကို သူက ဆောင်ရွက်ရမလိမ့်မည်။ ထိုအခါ။

အခန်း (၂၄)

“ဘာ... ဒေါ်ချက်ဆုံ ထွက်ပြေးသွားတယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် ငယ်ထိပ်ပေါ် မြွေပေါက်သလို ခံစားရ၏။

“အမြန်ဆုံး ရှာပါ။ ဥဩနဲ့ အနီးနားဝန်းကျင်မှာ ရှာကြည့်
ဦးက။ ဒီအတွင်းကြီးတော့... တောက်”

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ စိတ်ရှုပ်သွားလေသည်။ မိမိက အားလုံး
ဆောင်ရွက်စဉ်ထားပြီးကာမှ ထဖောက်သောကိစ္စမို့ ဒေါသဖြစ်ရ
သည်။

ဒေါ်ချက်ဆုံကို မုန်းတာမှန်သော်လည်း ထိုအမှန်းထက် အရေး
ကြီးသည့်ကိစ္စများ ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ဒေါ်ချက်ဆုံတို့သားအဖကို

လက်စားချေချင်သည့်တိုင် ဥဩဆိုသူကို ထောင်ထဲအရင်ပို့ရမည် ဖြစ်သည်။ ဥဩကို ထောင်ထဲပို့နိုင်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးသက်သေ မှာ ဒေါ်ချက်ဆိုတို့သားအမိသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် မိုးသားမှောင်လည်း အမှုဖွင့်ထားပြီဖြစ်၏။ နှစ် ကလည်း စိစိတိတိနှင့် သက်ဆိုင်သူဟု ခန့်မှန်းရသည့် ကိုလှတင့်ကို ချုပ်ထားပြီဟု သတင်းပို့လေသည်။

မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ ဥဩကို ကြက်ကလေး ငှက် ကလေးဖမ်းသလို ဖမ်းနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးရောက်မှတစ် ဆိုသလို ပြဿနာက မထင်မှတ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးတော့မည့်အနေအထားမှာ ရှိသည်။ အကယ်၍ ဦးဩကို ဖမ်းမမိပါက မိုးသားမှောင်သည် ကိုယ့်ရှုံးကိုယ်ပတ်အဖြစ် မျိုး ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ မိုးသားမှောင်တင်မက မိမိရော ဂ္ဂေါ အနေချောင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရုံးခန်းထဲတွင် ခေါက်တံခေါက်ပြန် လျှောက်နေ သည်။ စိတ်တို့က ကယောက်ကယက်နှင့်မို့ ခြေလှမ်းတွေက ဘယ် နှစ်မိုင်လျှောက်ပြီးနေမှန်း သတိမပြုမိတော့ပေ။

နောက်ဆုံး၌ ရှုကိုသာ သတိရသွားတော့သည်။ ရှုသည် ကိုလှတင့်ထံမှ စိစိတိတိကို စစ်မေးနေသည်ဟု သိရသည်။ ထိုမိမိသို့ မိုင်ကိုသာ ကိုလှတင့်က မဖျက်ဆီးပစ်ဘူးဆိုပါက ထိုမိမိယုံမိုင်သည်

ဦးဩအတွက် စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အဓိကသက်သေဖြစ်လာလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့် ရှုရှိရာမြေအောက်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

ရှုသည် ကြီးတုပ်ထားသော ကိုလှတင့်၏ရှေ့တွင် ခြေကလိန် ချိတ်ကာ ထိုင်နေလေသည်။ ဒေါ်အဏ္ဏဝါကိုမြင်သောအခါ ရှုသည် နေရာမှထရပ်၏။

“ရပြီလား”

“ဘူးခံငြင်းနေတယ်”

“သူဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“ဒီဟိုတယ်မှာ ဦးဩနဲ့ပတ်သက်တာဆိုလို့ သူနဲ့ ကိုဝေယံ လင်းပဲရှိတယ်”

“ကိုဝေယံလင်းရော”

“ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဦးဩနားမှာပဲရှိမယ်လို့ ယူဆရ တာပဲ”

ဒေါ်အဏ္ဏဝါသည် ရှုစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီး နောက် ဇက်ကျိုးနေသော ကိုလှတင့်ကို သေချာစွာကြည့်ကာ -

“သူ့ကို နှိုးလိုက်”

ဒေါ်အဏ္ဏဝါစကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုလှတင့်သည် ခေတစ်လေခန့် အလောင်းခံလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်မသိပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီမိမိယုံမိုင်ကို ကျွန်တော်

မခိုးပါဘူး။ ကျွန်တော် အထင်လွဲခဲ့တာပါ။”

ဟု အလွတ်ကျက်ထားသောစကားရပ်မာ တောက်လျှောက် ရွတ်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် ရှုထိုင်ခဲ့သောခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကိုလှတင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သေသည်။

“ရှင် အခုချိန်ထိ စကားကို လိမ်ပြောတတ်တုံးကိုး”

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ၏စကားအဆုံးတွင် ကိုလှတင့်သည် မှေးမှေးသော မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကုန်သည်။

“ဟင် ... မင်း မင်း အုဏ္ဍဝါ”

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် ခပ်သော့သော့ရယ်လိုက်ပြီး သံရိုက်တူ တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လေ၏။

“အတုံ့အလှည့်ဆိုတာမျိုးက လူကြီးတွေအားလို့ အပေ့တမ်း ထွင်ခဲ့တဲ့စကား မဟုတ်ဘူး ကိုလှတင့်”

“အုဏ္ဍဝါ ... မင်း မင်း ငါ့ကို”

“ဗီဒီယိုဖိုင် ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ ပြောရင်တော့ ကြံရာပါအဖြေ ရှင် ထောင်ထဲနေရမယ်။ ထောင်က ရှင့်ကို အသက်ချမ်းသာစေရအောင် ကူညီမှာပါ။ မပြောရင်တော့”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် တူကိုမြှောက်ကိုင်ပြီး ကိုလှတင့်၏လက်ချောင်းများကို ထုဖို့ဟန်ပြင်သည်။

“အား”

အသားမနာသေးခင် အော်သံကြီးပြုသောကိုလှတင့်၏အသံသည် အခန်းတစ်ခွင် ဟိန်းသွားလေသည်။

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါရော ရှုပါ ပြုံးမိသည်။

ဒီလို အကြောက်ကြီးသောလူမျိုးက လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်ချန်တတ်ရိုး ထုံးစံမရှိချေ။

“ကျွန်မရဲ့ဒေါသက ရှင်ကို အမှုန့်ချေပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေစရာ လိုမယ်မထင်ဘူး”

အေးစက်စက်ဆိုသော်ငြား စူးရှတဲ့အကြည့်ကြောင့် ကိုလှတင့် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါရှေ့တွင် လှုပ်ပင်မလှုပ်ဝံ့ချေ။

“အုဏ္ဍဝါရယ် ... ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်း ရွာကထွက်သွားပြီးတော့ ငါတို့တွေ ရှာကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းက လုံးဝ အစကောက်လို့မရတော့ဘူး။ နောက်တော့ မင်းသေသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ငါတို့ကြားရတော့တာပဲ။ အန်တီပွင့်ဆိုလည်း ‘အတော် စိတ်ထိခိုက်သွားရှာတယ်။ ငါလည်း တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ငါ မှားခဲ့ပါတယ်။ ငါဝန်ခံပါတယ် အုဏ္ဍဝါရယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ’

“ဗီဒီယိုဖိုင် ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ မသိဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် လျင်မြန် လှစွာပင် တူဖြင့် လက်ချောင်းများကို ထုချေလိုက်၏။ နာကျင်လွန်း၍ အော်လိုက်သည့် ကိုလှတင့်၏အော်သံမှာ ကြောက်မနန်းလိလိ ထွက် ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်အုဏ္ဍဝါ ပြုံးမိပါသည်။

“ငါပြောပြဖို့မယ် အုဏ္ဍဝါရယ်။ ငါ့ကို လွှတ်ပေးပါ။ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ငါလည်း အိအိခင်တို့ သားအမိကို နာကြည်းလွန်းလို့ ခုလို ကြုံရပါ လုပ်မိတာပါ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းလည်း အိအိခင်တို့ သားအမိကို နာကြည်းတာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါနာကြည်းတာက အိအိခင်နဲ့ဒေါ်ချက်ဆုံပါ။ စန္ဒာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ မိုးသားမှောင်နဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး။ အခု ငါလုပ်နေတာ က ဖုန်ထရုံမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဖုန်ကို တစ်သက်လုံး မမြင်ရဖို့လုပ်နေတာ”

ဟုဆိုသောအခါ ကိုလှတင့်သည် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါကို မမြင်ဖူးသူ လို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ပြောင်းလဲသွားပြီ အုဏ္ဍဝါ။ မင်း သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားပြီ။ ဒီဟိုတယ်ရဲ့သူဌေးက အုဏ္ဍဝါဆိုတာ သိခဲ့ပေမယ့် နာမည်တူတယ်ပဲ ထင်ခဲ့တာ။ မင်း တကယ်ကို ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ကောင်းပြီလေ။ ငါ မင်းကို အဲဒီဒီဒီယိုဖိုင် ပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ လွှတ်အောင် လုပ်ပေး”

“ရှု... သူ့ကို မင်းဆီပဲ အပ်လိုက်တော့မယ်”

ဒေါ်အုဏ္ဍဝါသည် လေပြည်အေးနှင့်ပြောကာ ကျောခိုင်း လိုက်သောအခါ ကိုလှတင့်၏နာကျင်စွာ အော်ညည်းသံတို့သည် ဆင့် ကာ ဆင့်ကဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နာကျင်မှုကို မအောင့်အီးနိုင်သူက နှုတ်လုံလိမ့်မယ်ဟု မထင် ပါ။ မကြာခင် ရည်ရွယ်ချက်ကြီး ပြည့်မြောက်တော့မည်ကို ဒေါ် အုဏ္ဍဝါ ခန့်မှန်းမိလေ၏။

သို့သော် ဒေါ်အုဏ္ဍဝါစိတ်က ရွှင်လန်းမှုမရှိတာအမှန်ပါ။

အခန်း (၂၅)

သွေးသံရဲရဲနှင့် ပြေးလာသော စန္ဒာ၏ပုံနှင့် အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ရောက်လာသော မိုးသားမှောင်၏ပုံ၊ ပြီးနောက် မိုးသားမှောင် ကို ထုရိုက်ကြသော ဦးဥဩတို့အဖွဲ့။ ထိုမှတ်တမ်းမှတ်ရာသည် အင်တာနက်ထဲ၌ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ပြီးနောက် ဒေါ်ချက်ဆုံ၏ဝန်ခံစကားကြောင့် ဦးဥဩနှင့် လူတစ်စုအား တာဝန်ရှိသူများက မြေလှန်ပြီးရှာကြတော့၏။

သက်ဆိုင်ရာတွင် ဒေါ်ချက်ဆုံက ဦးဥဩ၏လုပ်ရပ်အချို့ကို တိုင်ကြားပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် အိအိခင်၏အလောင်းကို ငမိုးရိုင်း ချောင်းဘေး၌ ရရှိလိုက်သည်။

အိအိခင်၏အသက်မဲ့ခန္ဓာကို ဖက်ကာ သေဆုံးသွားသော ဒေါ်ချက်ဆုံ၏သတင်းသည် လူထုကြား ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွား လေ၏။

အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် ဒေါ်အဏ္ဏဝါ သည် အရာရာကိုယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလေတော့သည်။

ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးနေဆဲ အခြေအနေမှာပင် ဦးဥဩနှင့် လူတစ် စုအား မိန်းကလေးများနှင့်အတူ မြဝတီတွင် အရှင်ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ထိုသတင်းသည် ဒေါ်အဏ္ဏဝါအတွက် မင်္ဂလာရှိလှသော် လည်း အိအိခင်တို့မိသားစုသုံးယောက်အဖို့တော့ အကျည်းတန်တဲ့ သမိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မိုးသားမှောင်အတွက်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်နိုင်သော် ငြား ရင်ထဲ အကြိတ်အခဲဖြစ်ရလေ၏။

ဟိုလေးတကြော်ကြော်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်သတင်းကြောင့် ဆရာ လေး ဒေါ်ပုညဝတီပင် စိတ်ထိခိုက်ခံစားရလေ၏။

ပြဿနာငြိမ်းအေးသွားသောအခါမှ မိုးသားမှောင်သည် မိခင် ကို တရားရိပ်သာမှခေါ်သည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်ပုညဝတီနှင့် တွေ့ကာ ဒေါ်အဏ္ဏဝါအကြောင်းပြောပြရာ ဒေါ်ပုညဝတီသည် ခွန်းတုံ့ပြန်စကား တို့ ဆွံ့အနေပြီး မျက်ရည်များသာ စီးကျရှာသည်။

“ဒကာမလေးဆာဝ အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာလေး”

ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဟုပြောသောစကားထဲတွင် နောင်တ၊ တရားနှင့် မေတ္တာ တရားတို့ နှောယှက်၍နေသည်။

မိုးသားမှောင်နှင့်မိခင်တို့ တရားရိပ်သာမှအထွက်တွင် မှန် အနက်ကာထားသော ကားတစ်စီးကို သတိပြုမိလေသည်။ ထိုကား ထဲတွင် ဒေါ်အုတ္တဝါရှိနေမည်ကို မိုးသားမှောင်က ကောင်းစွာသိနေ၏။

ဒဏ်ရာများနှင့် ပြူးနေရသော် ဒေါ်အုတ္တဝါ၏နလုံးသားကို မိုးသားမှောင် ကရုဏာသက်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြေသိမ့်ပေးစေလိုခြင်းအလို့ငှာ ညစာစားရန် မိုးသားမှောင်က ဒေါ်အုတ္တဝါကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ သူဌေးမ ကြီး ဒေါ်အုတ္တဝါသည် မငြင်းဆန်ဘဲရောက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ရှုကိုမူ ဒေါ်အုတ္တဝါဘေး၌ မတွေ့ရတော့ပေ။

“ရှုရော”

“သူပြန်သွားပြီ”

“ရှုက မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူပြန်မလာတော့ဘူးလား”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်လာမှာပါ။ ရှုအတွက်လည်း အိမ် ကောင်းကောင်း လိုအပ်တယ်လေ”

“အိမ်... ဟုတ်လား”

“ဆူဆဲသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ငိုသံတွေနဲ့ ရောထွေးနေတဲ့ အိမ် မျိုးပေါ့။ လိုက်ပို့သူမရှိတဲ့ခရီးကို သွားပြီး ကြိုဆိုသူမရှိတဲ့အိမ်ကို ပြန်လာ ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရှုလည်း ငြီးငွေ့လောက်ပါပြီ။ ရှု တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်လာမှာပါ။ အဲဒီအချိန်က ဆယ်နှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျားရော အဲဒီလိုအိမ်မျိုး မဖန်တီးတော့ဘူးလား”

ဒေါ်အုတ္တဝါ ကြေကွဲစွာ ပြီးလေသည်။

“ဒေါ်ပုညဝတီဆီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ကားကို တွေ့လိုက်တယ်”

သူက ထိုသို့တည့်တည့်ပြောသောအခါ ဒေါ်အုတ္တဝါသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။

“သူလည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ”

ဒေါ်အုတ္တဝါ မျက်လုံးမှမျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

“ခန့်ဝါက ခင်ဗျားအကြောင်း ဒေါ်ပုညဝတီကို သတင်းပို့ပုံ ရတယ်”

“ခန့်ဝါက ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်အမေ ပြောပြတာပါ။ ဒေါ်ပုညဝတီဆီကို ခန့်ဝါ ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့သား မကြာခဏလာတာ တွေ့တတ်ကြောင်း ပြောတယ်”

“ဒါဆို ခန့်ဝါက”

ဒေါ်အုတ္တဝါရင်ထဲ ထိရှကြေကွဲသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်
မိုးသားမှောင်ကို နှုတ်ပင်ဆက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်သို့သာ တန်းပြန်လာ
၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခန့်ဝါကို ပန်းပင်ရေလောင်းရင်း
တွေ့ရ၏။

ဒေါ်အုတ္တဝါသည် ခန့်ဝါအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွား၏။
ဒေါ်အုတ္တဝါကိုမြင်သော ခန့်ဝါသည် ရိရိကျိုးကျိုးလေးရပ်ကာ နှုတ်
ဆက်သည်။

“သူဌေး... ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“မင်း ဘယ်လောက်ထိ သိနေသလဲ”

“ဗျာ”

“ဒေါ်ပုညဝတီဆီ ဘယ်နှစ်ကြိမ် သတင်းပို့ပြီးပြီလဲ”

ဒေါ်အုတ္တဝါ၏မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တို့စီးကျကုန်သည်။
မုဆိုးမဖြစ်နေသည့် အမေ့အရက်ကို ကာကွယ်ပေးချင်၍ အမေ့ကို
စော်ကားဖို့ကြံနေသောလူကြီးကို ခေါင်းရိုက်ခွဲခဲ့သည့် ခန့်ဝါကို အုတ္တဝါ
လေးစားမိသည်။

ထောင်ထွက်ကာလေးမို့ ချိုးနှိမ်ချင်သော်လည်း အဖြစ်မှန်ကို
သိရသောအခါ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။

လောကတွင်ရှိသော တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးနဲ့

မြှောက်စားချင်မိသည်။ သို့သော် အမေ့အပေါ် နာကြည်းစိတ်ကြောင့်
ခြံစောင့် တောက်တိုမယ်ရအဖြစ် ချိုးနှိမ်ခဲ့တဲ့ကလေးက မိမိဟာ အစ်မ
ချင်းဆိုတာ သိနေတယ်တဲ့လား။

“မင်း ဘယ်ကတည်းက သိနေတာလဲ”

“မြင်မြင်ချင်းတည်းကပါ”

“ဘာ”

“အမေက အစ်မတတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး နောင်တရတဲ့စကားတွေ
အခါတစ်သိန်းမက နားထောင်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်သာ အစ်မနေရာမှာဆိုလည်း အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်
နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုစကားသည် အုတ္တဝါရင်ထဲ ရိုက်ချလိုက်သလို ခံစားရ
သည်။

ထို့ကြောင့် ဂျစ်ကန်ကန်လေးကြည့်နေသော ခန့်ဝါကို
အားပါးတရ ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်အုတ္တဝါ ငိုနေလေ၏။

ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေပြီဖြစ်သည်။

သိမ်းဆည်းထားသော မျက်ရည်များကို ရွာချလိုက်သောအခါ
ရင်ထဲပေါ်သွားသလို ခံစားရ၏။

၂၉၆ မယ်ခိုင်

ယခုတော့ ထိုမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးမည့်လက်တစ်စုံက
အဏ္ဏဝါဘေးတွင် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါ အဏ္ဏဝါ မျှော်လင့်ခဲ့သော အိမ်သည် ပန္နက်ချပြီး
ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ
မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဓါမောင်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိပ်မက်ခါးတွဲည

မယ်ခိုင်

အိမ်

မိုးစက်ပွင့်

အိုဘယ့်ငှက်ငယ်

အလင်းသစ်

အမုန်း၏ဆန့်ကျင်ဘက်

လှိုင်းကြွေ

ကမ္ဘာ့ရုပ်ဝန်းဆီက အိုအေဇီ

ရွှေပဒေသာစာပေ